XXVII. évfolyam. 31. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. augusztus 5.

Ludas Matyi

Várnai György rajza

BARACKDÖMPING ÉS SOFŐRHIÁNY

— És hány tonna őszibarackból tud nekünk egy autóbuszvezetőt varázsolni?

KEDVES LUDAS!

KISKUNMAJSAI CIPÉSZ KISIPARI TERMELŐ SZÖVETKEZET
KISKUNMAJSA, TANÁCSKÖZTÁRSASÁG ÚTJA 66. - TEL.: 51.

CSIZMASZVIT

NAGYZENEKARI MŰ, PRÓZÁBAN. NÉGY TÉTELBEN

Első tétel:

VEVŐBŰVÖLŐ

N. S.-né, jászberényi asszony, borjúbox csizmát vásárolt magának 704 forintért. A csizmában az alábbi cédulát találta:

Szeretettel üdvözöljük

Kedves vásárlóink táborában.

Jó egészséget kívánunk

csizmánk viseléséhez.

Kiskunmajsai Cipész KTSZ dolgozói

Ez a lágy, fuvolázó hang valósággal elbűvölte a vevőt. Hát még amikor a cédula hátlapján ezt olvasta: *„Felmerült hibáknál a reklamálást közvetlen címünkre kérjük. Díjmentesen javítjuk vagy kicseréljük az árut.”* Igazán megható ez a kedvesség, ez az előzékenység, hiszen oly nagyon ritka ez manapság...

Második tétel:

KURTÁN-FURCSÁN

N. S.-né boldogan feszített a 704 forintos kiskunmajsai csizmában, mígnem azt vette észre, hogy az egyik talp nyiladozni kezd. Később pedig azt tapasztalta, hogy az egyik csizma feje kezd színt váltani és kékes árnyalatban játszik. Volt, aki azt mondta, hogy az a sós hólétől van, de N. S.-né ezt nem találta elég meggyőző magyarázatnak, hiszen ő mindkét lábával járt a hóban, miért van mégis, hogy csak az egyik csizma feje kékült el, míg a másik megőrizte az eredeti színét?

Úgy vélte, hogy ezek olyan „felmerült hibák”, amelyek miatt joggal reklamálhat a kedves, előzékeny kiskunmajsaiaknál. Írt is nekik egy levelet, amelyben elsorolta panaszait. A levél eredetije a Kiskunmajsai Cipész Ktsz levéltárában megtalálható: abban egy goromba szó vagy kifejezés nincsen, sőt csupa „kérem” meg „szíveskedjenek” az egész.

Nagyon meglepte hát, amikor ifj. Hegyes Ferenctől, a szövetkezet elnökétől, az alábbi, kétmondatos választ kapta:

Kedves Vásárlónk!

Ha rossz a csizma, he használja. Ha használni birja, akkor nem lehet rossz.

Ez a jogheggyről odavetett, hetyke válasz valóban nincs szinkronban a csizmában elhelyezett cédulácska hangjával...

Harmadik tétel:

MIT NEM SZABAD LEÍRNI?

N. S.-nének rosszul esett a szokatlanul rideg, elutasító hang. Újabb levelében meg is írta az elnöknek: nem várta, hogy ezt fogja kapni jogos reklamációjának elintézése helyett. (Ennek a levélnek az eredetije is megtalálható a szövetkezet irattárában. Bárki meggyőződhet arról, hogy a panaszos még ekkor sem használt bántó hangot.)

Térült-fordult a posta, megjött Kiskunmajsáról az újabb válasz. Íme:

Drága Asszonyom!

Szükszavu levelünk az igaz! De mit belc kellene irni hosszabban az csunya, nem szabad papirra vetni!

Elnézését kérem szövetkezetünk nevében de ugy éreztük, fogyasztóink érdekét a legmesszebbmenőkig kiszolgáltuk.

Erről számtalan köszönő levél tanuskodik.

Hogy az Ön igényeit nem tudjuk fedezni, sajnáljuk.

Becsülettel vigyázni kell a nép vagyonára is!

Érdemes egy kicsit hosszabban elidőzni ennél a levélnél.

Már a megszólítása is mellbe vágó. Üzleti levelezésben akkor sem használatos ez a megszólítás, ha a levél tartalmából a címzett félreérthetetlen nagyrabecsülése derül ki. Ám ennek a levélnek a tartalma semmi kétséget nem hagy afelől, hogy írója egyáltalán nem akar hízelegni a címzettnek.

Ez a megszólítás — gúny.

Hogy honnan veszi ehhez a merszet és a bátorságot a ktsz elnöke? Az viszont megfoghatatlan rejtély.

És tessék csak még egyszer elolvasni a levél első két mondatát! Kiderül belőle, hogy az elnök legszívesebben drasztikus gorombaságokat írt volna levelében, éppen csak „illemtudásból” tartóztatta meg magát. Mert tudja, hogy az illetlen szavakat nem szabad papírra vetni...

Az elnök, mily sajnálatos, azt viszont nem tudja, hogy mindkét levele, szőröstül-bőröstül átlépi az illendőség határát, ilyen hangnemet nem engedhet meg magának a reklamáló vevővel szemben.

De másokkal szemben sem!

Negyedik tétel:

A JÓ ELNÖK HOLTIG TANUL

Mert az elnök hangnemével máskor is akad baj, amint ezt Kiskunmajsán jártunkban megtudtuk. Vele személyesen, fájdalom, nem találkozhattunk: külföldön volt éppen. Közvetlen munkatársai viszont egybehangzóan elmondták, hogy ezt a hangnemet jól ismerik, mert — egyébként kiváló kvalitásokkal rendelkező — elnökük velük szemben is gyakran használja ezt a stílust...

Azt hiszem, nem kell túlságosan vájtfülűnek lenni ahhoz, hogy észrevegyük: a reklámcédula és a reklamációra adott válaszok hangja között milyen nagy a disszonancia. Annyira botfülű egy kátéesz-elnök sem lehet, hogy ezt ne érezze, ne tudja.

Az összhangzat nem csak a zenében fontos, hanem az élet egész területén. Azt, hogy mikor milyen hangot üthetünk meg, mindenkinek tudnia kell.

A Kiskunmajsai Cipész Ktsz jeles elnöke még nem tudja. Meg kell tanítani rá.

Radványi Barna

EZ AZ IGAZI KIRAKATPOLITIKA!

Betértem a minap a Fürst Sándor utca és a Balzac utca sarkán levő Delicatesse-üzletbe. Mint a neve is mutatja, kiváló áruk kiváló üzlete! Annál nagyobb volt a csalódásom, nekem is meg a kisfiamnak is...

Emez ugyanis gyümölcslére szomjazott. Nosza, sebaj: soha még Budapesten ekkora gyümölcslé-hegyet nem láttunk. Az üzlet egyik sarkában ugyanis több száz, ezer színben pompázó kis üvegecske kínálta ízes-édes tartalmát. A derék üzletvezető bizonyára a sajnálatosan emelkedő szeszfogyasztás ellen vívott — sajnos eddigelé elég gyér eredménnyel „kecsegtető” — harc jegyében hordta, illetve hordatta össze ezt a halmot. Megkérdeztem a kisfiamtól, hogy a tucatnyi választékból melyikhez volna kedve. „Szamóca és őszibarack” — hangzott a válasz. Fiam kérését az egyik ifjú eladóhölgynek tolmácsoltam. Nem válaszolt. Búsan hátrament, valahova a pult mögé. Mikor visszajött, kimérten mondá:

— Csak meggylé van!

S amidőn a sarokban büszkén tornyosuló gyümölcslé-Himalájára mutattam, ment s tanácskozott a vezetőnővel. Az eredmény:

— Ahhoz nem nyúlunk, nemrég raktuk fel. Tessék meggyet venni.

Javaslom tehát, hogy az amúgy is idegen hangzású Delicatesse nevet változtassák Tantaloszra! A gyengébb üzletvezetők kedvéért: Tantalosz volt az a mondai hős, aki hiába nyúlt az előtte levő ízletes ételek után, ezeket sohasem tudta elérni...

B. L. E.

„LEVÉLSZEKRÉNY A KAPU ALATT”

ezzel a címmel mondtam el e lap július 15-i számában: belenyugszom, hogy — időmegtakarítás céljából — ne hozzák fel a postások a pénzküldeményeket se.

Azóta a kézbesítői lelemény más megnyilvánulásával is megismerkedtem — ez még inkább érint mindnyájunkat s mint ötlet annyira kiváló, hogy a puszta belenyugvást említeni is nevetséges: mert nemcsak helyeslés, elismerés illeti meg, hanem mindenkiből elragadtatást fog kiváltani.

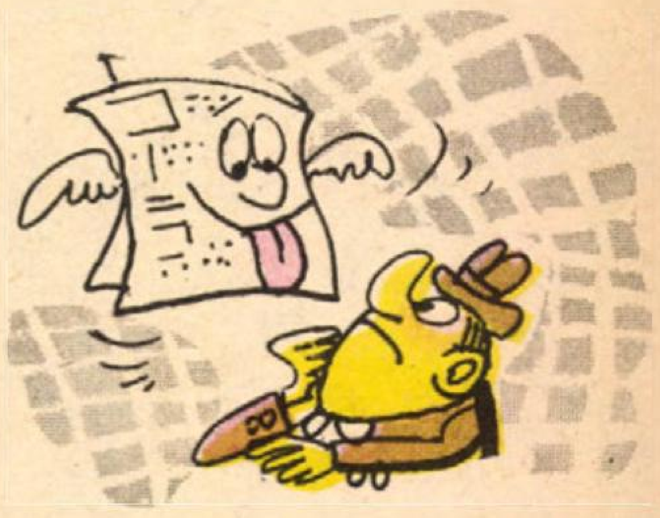
Már 16 éve előfizetője vagyok a Magyar Nyelvőr c. lapnak. A második félévi nyugta június 6-a táján szokott megérkezni. Szégyellve ugyan előfizető-voltomat, de itthon maradtam és vártam a nyugtát ez idén is, június 4-étől kezdve, egyetlen nap kivételével, 12-ig.

A nyugta azonban — 16 év után először — nem érkezett meg, és én sejteni kezdtem: ebben az elmaradásban is szerepe van a levélszekrénynek a kapu alatt.

Kérdést intéztem tehát a Posta Központi Hírlap Irodához, s Ottmár Ilona előadó július 14-én kelt, P. 25 047/1971. sz. válasza igazolta, hogy amiben reménykedtem, ragyogó valóság:

„... a Magyar Nyelvőr c. lapra vonatkozó második félévi díjnyugta kiváltatlanul érkezett vissza.”

Íme, a remeklés, az ötletcsoda: visszaküldeni a küldeményt a feladónak; ez egyrészt szükségtelenné teszi az időt-fogyasztó emeletre-menetelt, másrészt hathatós munkálkodás a bizonyára forrón óhajtott előfizető-csökkenésen. Nem hízelgek ugyanis magamnak azzal, hogy kizárólag engem akartak gyönyörködtetni e tündöklő találmánnyal — nyilván más házak mellőzendő emeleteire is szívesek alkalmazni —, s ezrekre mehet az olyan címzettek száma, akik nem sietnek el ilyen esetben a legközelebbi postára, hogy előfizessenek, hanem belenyugszanak előfizetői állapotuknak a kézbesítő által eszközölt megszüntetésébe. Példányonként talán még

megvásárolják egy ideig a megszokott lapot, de bizvást remélhető, hogy egyre több vásárlás marad ki, növekszik a távolság köztük és a betű között s bekövetkezik az örvendetes kevesebbet-olvasás.

Eszébe se jut a Hírlap Irodának: csak akkor tekintsen megszűntnek előfizetést, ha magának az előfizetőnek a nyilatkozatát olvassa erről. Kitűnik ez abból a nyugalomból, amely válaszukból árad. Tudták már, hogy nem én küldtem vissza a nyugtát, de lehelete sincs benne megdöbbenésnek. Közlik a tényt: „kiváltatlanul érkezett vissza”, s mintegy énrám bízzák: szólaljak fel, ha tetszik. Én?! Ilyen tündérhoni pompájú lelemény ellen?! Ilyen ötletüstökös ellen?! És előfizető-csökkentés ellen?! Ezt ugyan jóra bízták! Ebre a hájat!

Leszkai András

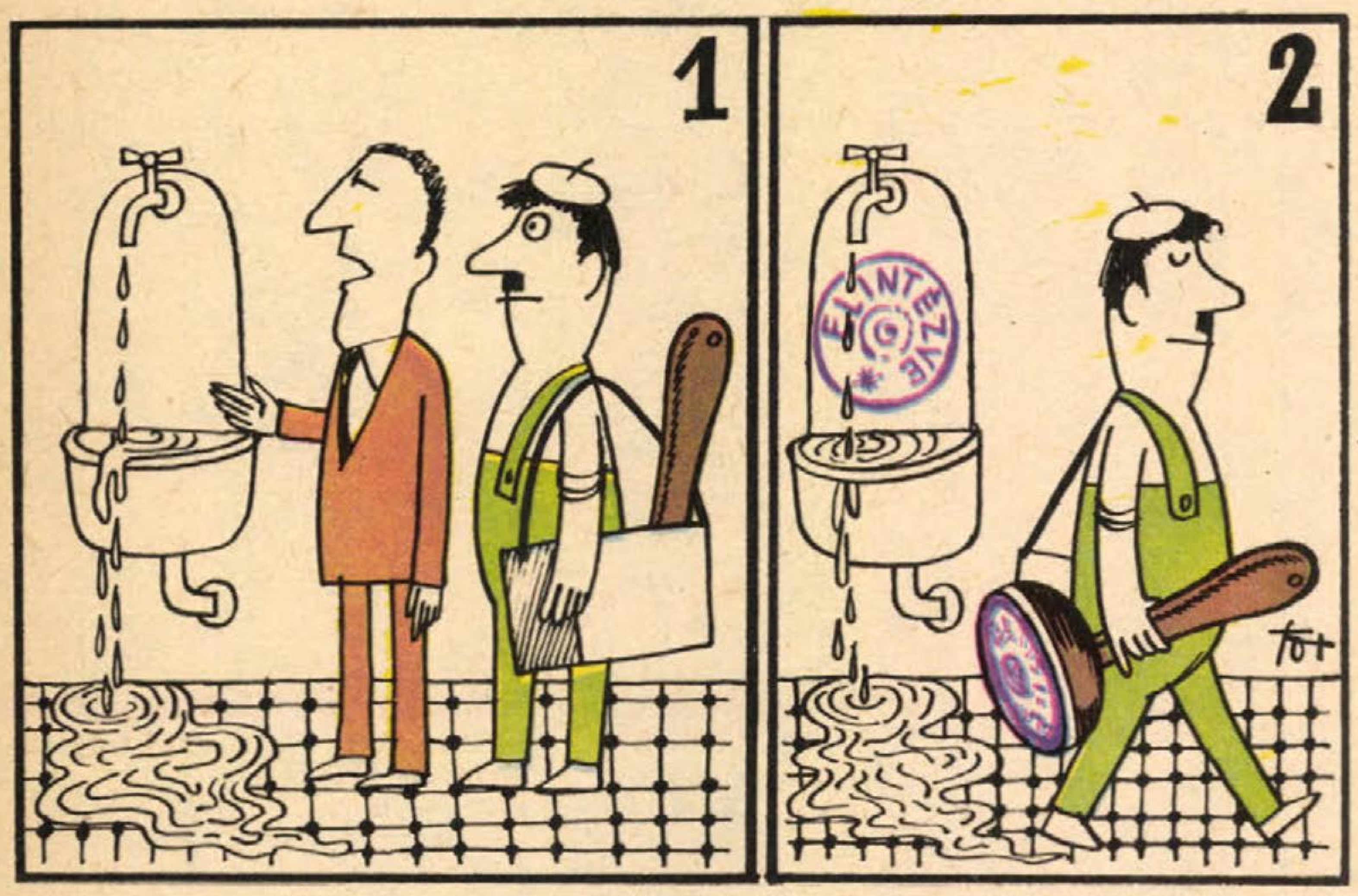
Bp. VIII., Népszínház u. 24. IV. 4.

TURISTASZEZON

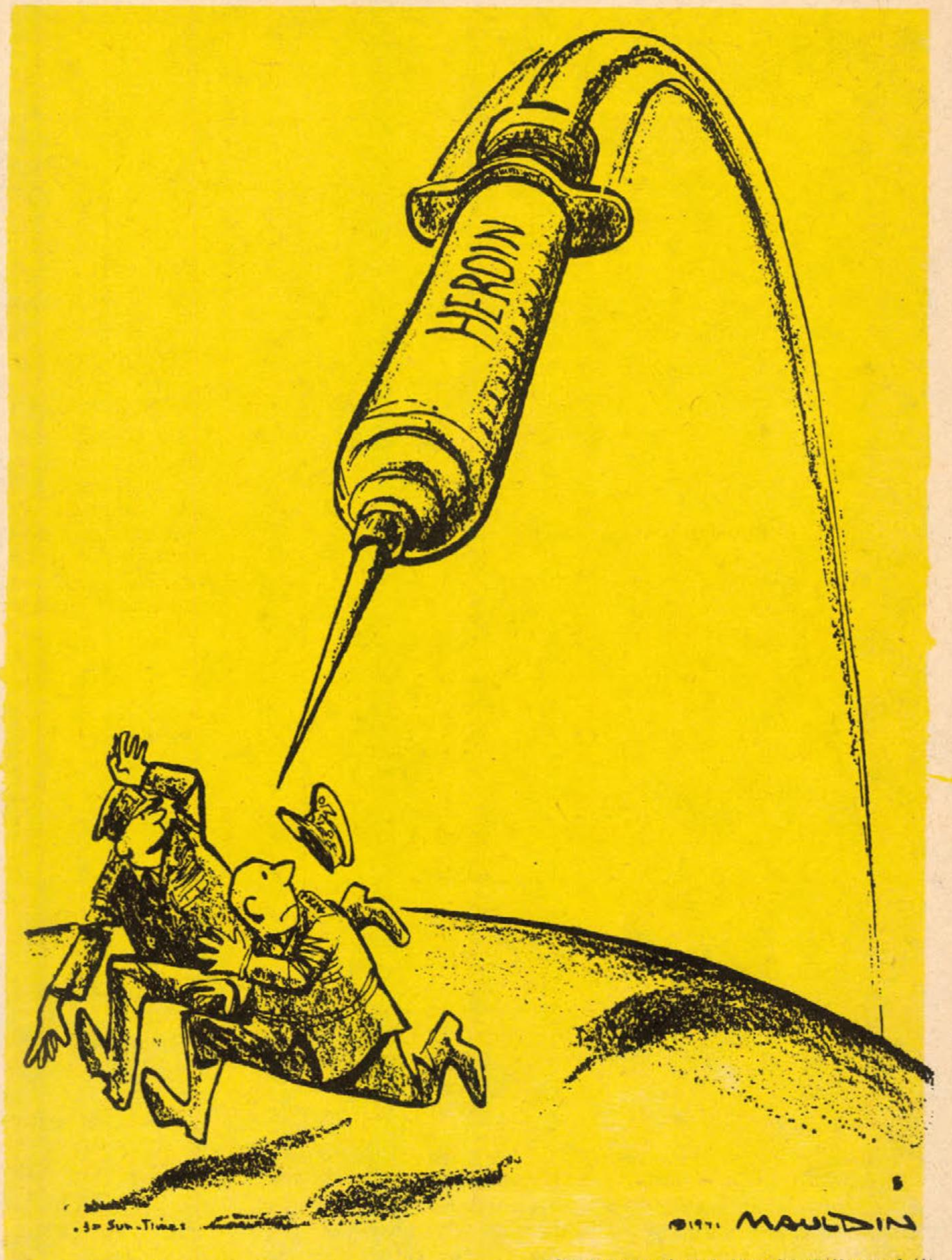

– Amerikai vendégek! Gyorsan az aranyhalat!

ADMINISZTRÁCIÓ

AZ AMERIKAI HADSEREG ÉS A KÁBÍTÓSZEREK

(*Az International Herald Tribune-ból*)

DUBLŐR

Megyek az utcán és arra gondolok: be régen nem látom az én leleményes barátomat, Hudák Lajost. És még végig sem gondolom (kivel nem történt még meg az ilyesmi), már össze is szaladok vele!

Pontosabban: úgy szaladunk össze, hogy én gyalogosan vagyok, ő pedig egy hatalmas, tekintélyes gépkocsiban stoppol le éppen az orrom előtt. Azonnal észrevesz, mert odaszól a gépkocsi vezetőjéhez, és már nyitja is felém az ajtót kifele:

— Pattanj be! — mondja Hudák. — Csak gyorsan, mert feltartjuk a forgalmat.

Azonnal bemászom mellé az autóba, megszoktam már, hogy lepődjem meg barátom váratlan megjelenésein, azon sem akadtam volna fel, hogyha egy űrhajóval fékez le előttem a sarkon.

— Szervusz — mondom neki. — Nem rossz, ha az embernek ilyen nagymenő barátai vannak. Így én is szívesen elközlekednék a városban. Elviszel?

— Persze — mondja Hudák —, sőt, még van egy fél órám, megiszunk egy kávét, jó?

— Megtisztelsz vele — mondom —, és legalább elmeséled, hogyan vitte fel az isten a dolgodat ennyire.

Kiszállunk egy kávéház előtt és leülünk a teraszon.

— Meséld már gyorsan, mi vagy? Vezérigazgató, bankelnök vagy kormányfő?

— Ott még nem tartok — mondja Hudák mosolyogva. — De nem panaszkodom. Dublőr vagyok.

— Ne hülyéskedjél — mondom —, a dublőrök tudomásom szerint vakmerő fickók. Artisták, légtornászok, minimum autóversenyzők. Esküszöm rá, hogy te egy szabályos bukfencet sem tudsz vetni.

— Pedig dublőr vagyok — mondja Hudák —, és vakmerőségben nálam sincs hiány.

— Püff neki! — mondom —, már csak éppen te hiányoztak a magyar filmekből!

— Nem filmdublőr vagyok — mondja Hudák türelmesen —, hanem közéleti. Látom, nem kapcsolsz. Majd rávezetlek.

— Vezessél! — kiáltom mohón.

— Azt mondd meg nekem — mondja Hudák —, voltál-e a közelmúltban olyan helyzetben, hogy szívesen fizettél volna ötszáz forintot is, csak ne kellett volna elmenned valahová, ahová muszáj volt.

— Hajaj! — mondom — de még hányszor!

— Nos hát szervusz! — mondja Hudák szemtelenül és feláll. — Akkor gondolkodjál el azon, mit csinálok én, a világon az első halálmegvető közéleti dublőr!

— Ne menj el! — mondom Hudáknak alázatosan. — Még valamit árulj el a mesterségedből! Legalább azt mondjad el, hogy a mai napon mit csinálsz?

— Rendben van — mondja Hudák. — Egy fél óra múlva kezdődik a Zsinege úti lakótelepen a közgyűlés, ahol a lakók követelték, hogy az építkezésért felelős tröszt igazgatója jelenjék meg, hadd nézzenek a szemébe.

— És te vagy az igazgató? — marad tátva a szájam.

— A dublőre — mondja Hudák. — Világos? Senki sem ismeri személyesen a valódit, őneki pedig megér ötszáz forintot, hogy én állok az építtetők elé, és nem ő. És most felelj nekem: kell ehhez akkora lélekjelenlét, bátorság, helyzetfelismerés, mint egy száguldó autóból átugrani az expresszvonatra?

— Több kell! — mondom Hudáknak, csodálattal.

— Sok mindenki voltam már — mondja Hudák. — Voltam útépítő főmérnök, voltam házkezelőségi igazgató, már főszerkesztő is voltam. Amit én már vállaltam, az regénybe kívánkozik! Egy szál magam álltam már a felelősségre vonás pergőtüzében, és te egy légtornásszal próbálsz összemérni?

— Megkövetlek! — mondom Hudáknak. — Büszke lesz rád a társadalom, és a családod neve fennmarad.

Szavaimra azonban Hudák összerezzent és a tekintete aggodalmassá vált. Habozva így szólt:

— A családom, igen. Egy kis baj van, otthon. Tegnap ugyanis kimentem a lóversenyre és... szóval pechem volt, na. És a feleségem, hogy úgy mondjam, haragszik. Mondd — emelte rám Hudák a szemét —, nem szaladnál fel hozzánk beszélni az asszonnyal?

— Legyek a dublőröd? — mondom. — Tudod, mit? Én ismerem a te családodat. Inkább veled megyek kiállni a népharag elé...

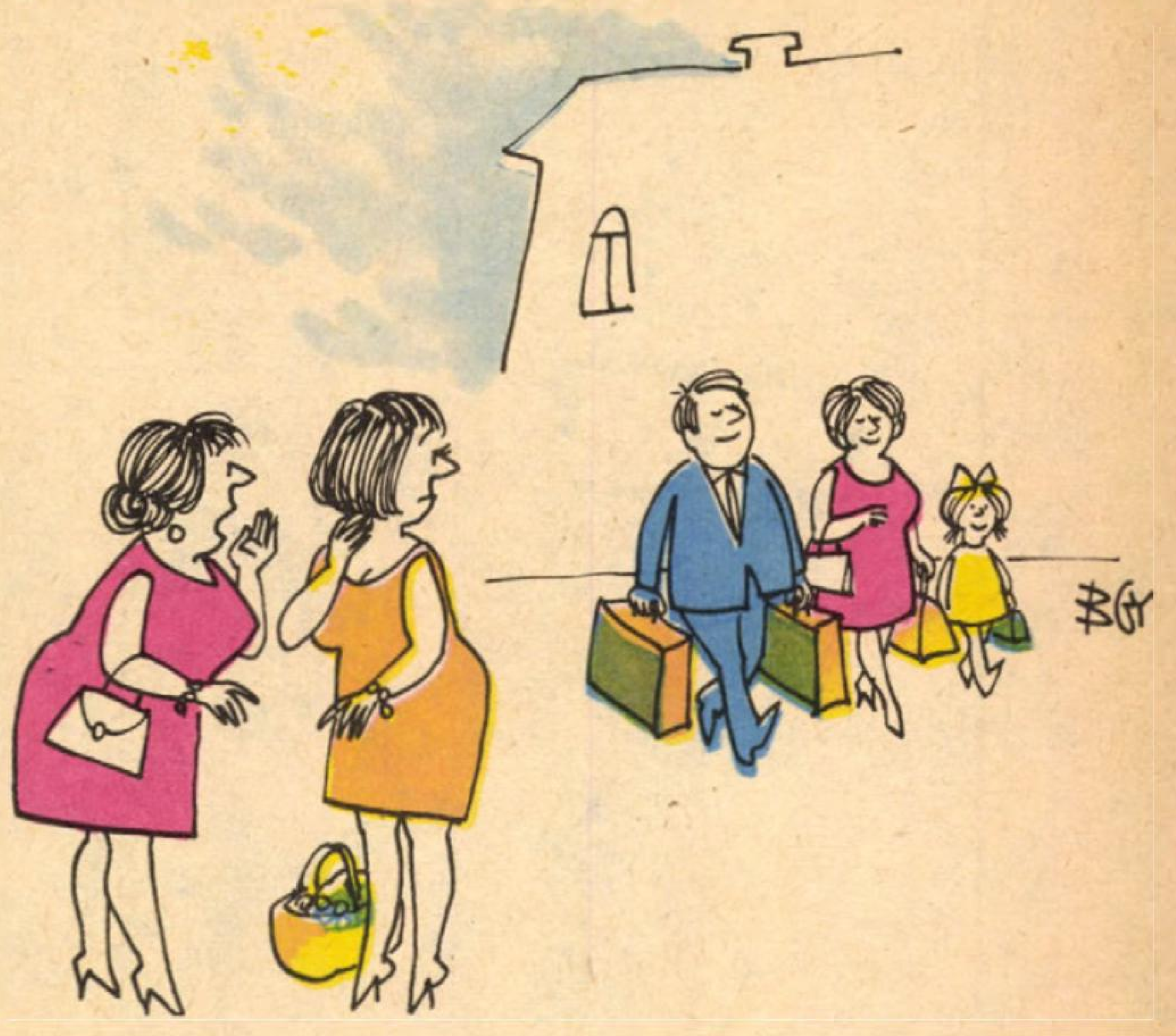
Somogyi Pál

VALLOMÁS

– Én a magam részéről ateista vagyok.

FLANC

– Ezek a Kovácsék egyre gyanúsabbak. Tavaly még csak Olaszországra, idén viszont már tihanyi nyaralásra is futotta a pénzükből . . .

Szerencsejáték

Egy vidéki vállalat igazgatója, a jó munkájukért megjutalmazott dolgozóktól — négyszemközt — visszakérte a jutalompénzt. Az ügy lelepleződött, az igazgatót, mint vezetésre alkalmatlant, leváltották.

El kell ismerni: túl nagy kockázattal jár az ilyen

ügylet. Én az ilyen vezető helyében másképp oldanám meg a dolgot. Nem ilyen durván és átlátszóan. Stílszerűbb és nem ennyire elcsépelt módszerrel élnék. Bevezetnék egy újfajta, érdekes szerencsejátékot: ha szerencsém van, továbbra is részt vennék a játékban, ha nincs szerencsém, lebukom.

Elmagyarázom ennek az új szerencsejátéknak a lényegét.

Valamikor, a harmincas évek vége felé, egy kapitalista főnök számos üzletében húsz kereskedelmi alkalmazott, azonos fizetésért dolgozott. Az egyikük felkereste a főnököt, és ötven pengő fizetésjavítást kért tőle. Rettentő sok pénz volt ez akkoriban, különösen ha az alkalmazottnak a százhúsz pengős havi fizetését vesszük alapul: több mint negyven százalékos emelést jelentett volna. A főnök meghallgatta az alkalmazottját, majd így szólt: „Nézze, kérem, ha én magának ötven pengő javítást adok, akkor húsz embernek kell még adnom, egyenként ötven pengőt. Ez az üzletemet havi ezer pengő rezsivel terhelné. Teszek önnek egy bizalmas ajánlatot. Minden hónap első vasárnapján, délelőtt, tizenegy órakor leülök magával a kávéházban kártyázni, és elveszítek ötven pengőt. Akkor magának nem adtam fizetésjavítást, mégis ötven pengővel többet keres, mint eddig, és a többiek nem állhatnak elő ilyen követeléssel. A kártya szerencsejáték. Ahhoz viszont, hogy én magánál elvesztem a pénzemet, senkinek semmi köze sincs."

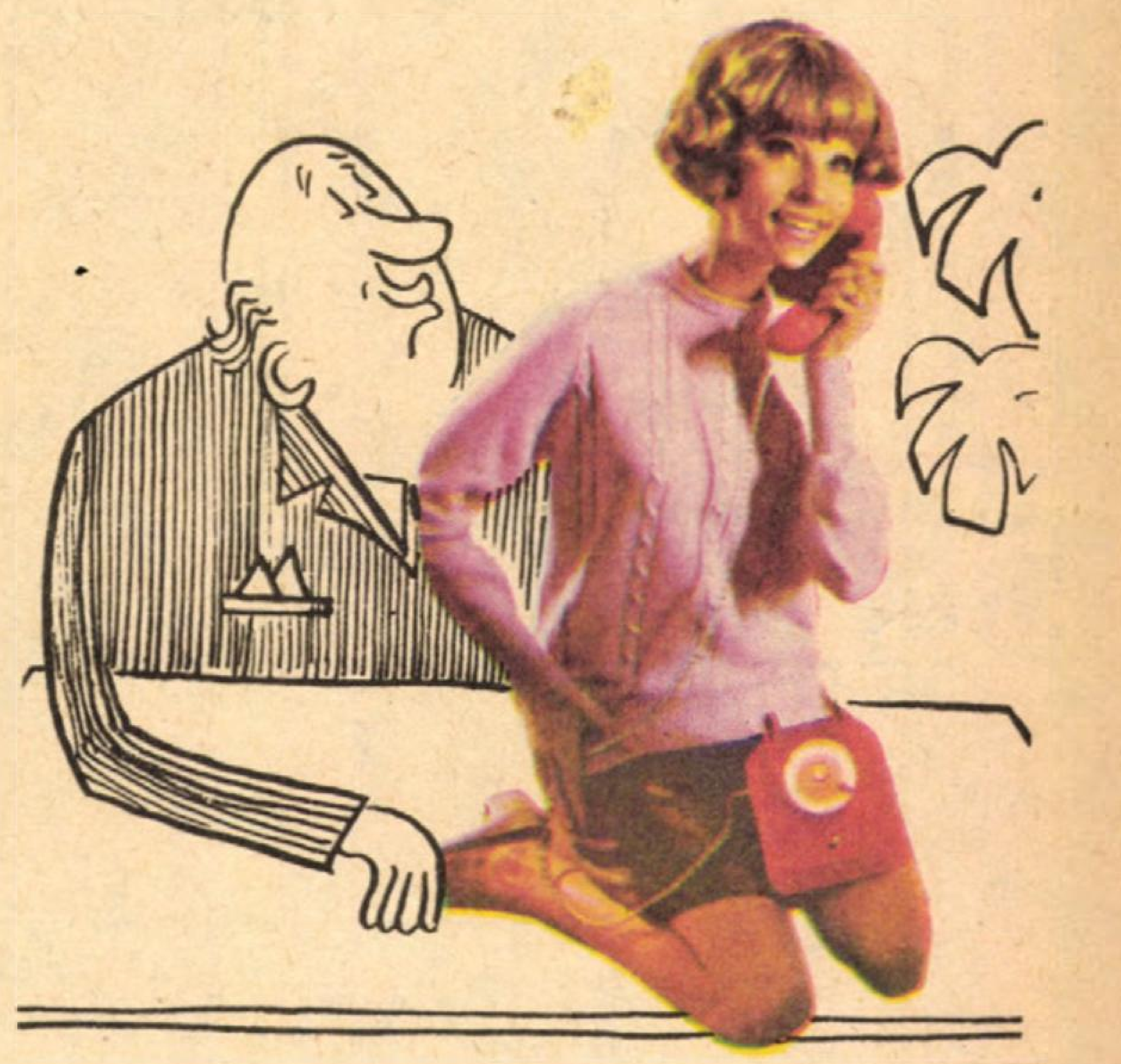
Ha már ilyen kitűnő példa áll rendelkezésre, akkor sokkal elegánsabb lenne, ha a dolgozó jutalompénzére pályázó igazgató azt mondaná: „Üljünk le, Kerekes kartárs, kártyázni, maga most elveszíti nálam azt a nyolcszáz forintot, amit vállalatunk és a magam megbecsülése jeléül, hűségjutalomként kiutaltam önnek."

Ha ez a megoldás túl sok idejét venné el az egyébként is elfoglalt igazgatónak, hiszen mondjuk, egy ultipartit nem lehet percek alatt befejezni, akkor megteheti azt, hogy ebben a szerencsejátékban csak minden második jutalmat kártyázik vissza a dolgozótól. Ennek kettős előnye lenne. Az egyik az, hogy a lebukás veszélye ötven százalékkal csökkenne, a másik előnye pedig az lenne, hogy a dolgozónak minden második esetben mégiscsak megmaradna a jó és hűséges munkájáért megérdemelt jutalma.

Persze ez sem a legtökéletesebb módszer, hiszen lehetséges, hogy a dolgozó nem tud kártyázni, és az is előfordulhat, hogy az igazgató valahol elvéti a kártyakeverést. Igaz, hogy valami kis kockázatot mégiscsak vállalni kell . . .

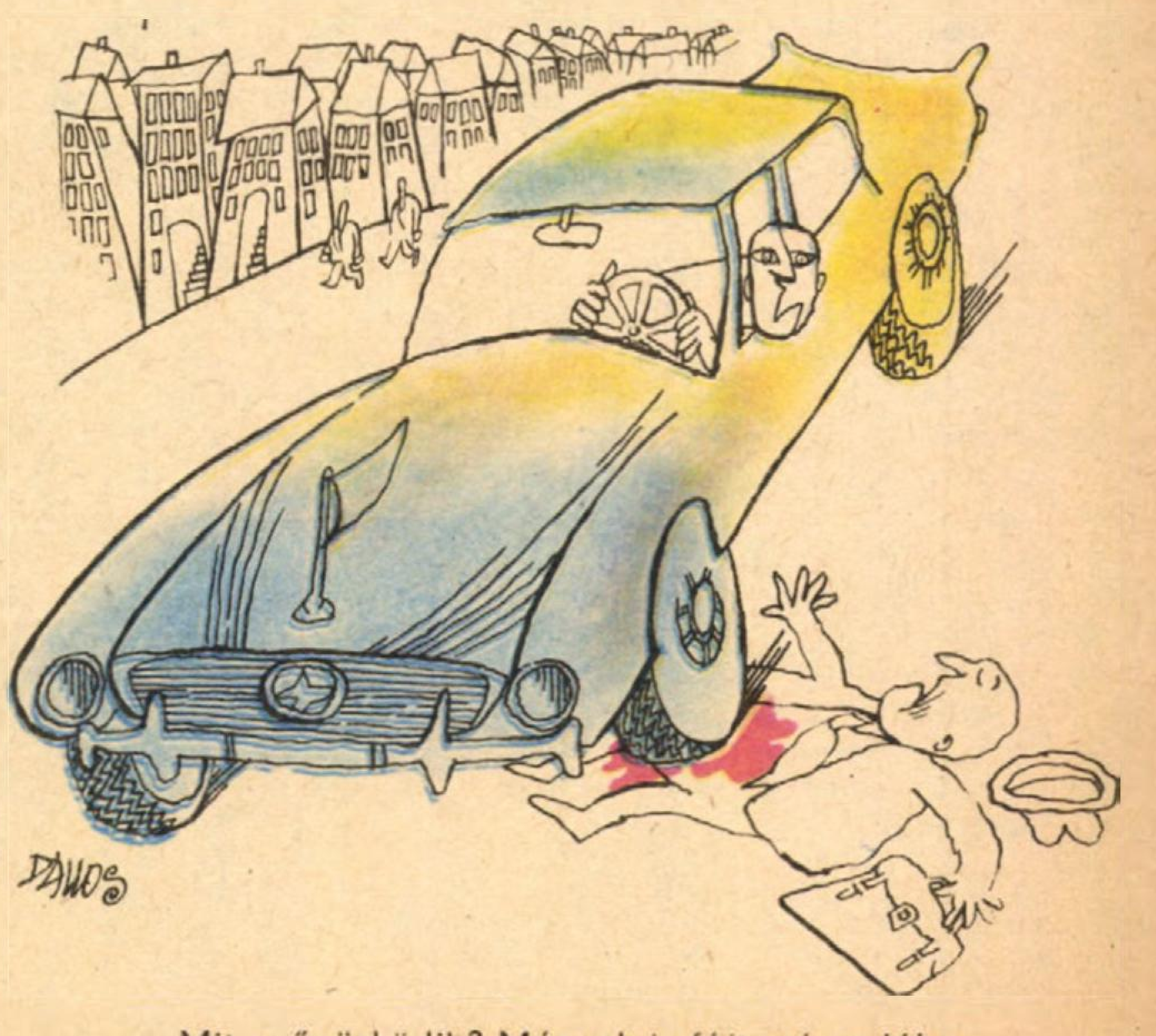
Földes György

KINEK FONTOS?

– Sajnos az igazgató kartársnak most fontos tárgyalása van.

KÖZÚTI BALESET

– Mit nyűgösködik? Másnak is fájt már a lába . . .

Satöbbi

2

— Mancika, maga még mindig csinos, de azért húsz percnél többet már nem késhet a randevúról...

*

— Nézd, nekem nyugodtan megmondhatod, ha el akarsz hagyni, de akkor a fejedbe vágom a kisbaltát.

*

Madarat tolláról, embert a személyi igazolványából.

*

„Kedves nézőink, a műsorunkban ma este előfordult tévéjátékért szíves elnézésüket kérjük."

*

— Nélküled egészen üres lenne az életem. Nem volnál hajlandó elválni?

*

Bátraké a szerencse. Nemkülönben a szerencsétlenség is.

*

Képtelen nevetni egy viccen. Mert vagy más meséli, és akkor nem tetszik neki, vagy ő meséli, és akkor már hallotta.

*

Az igazság többnyire a középen van. Csak a közepet nehéz megtalálni.

*

A kalandor bosszúsan dobta félre a házassági apróhirdetéseket.
— A fene egye meg — mormogta —, hát mindenkit én kíméljek?

*

— Tudja, én már akkor haladó szemléletű voltam, amikor az még reakciónak számított.

*

Ilyen pechem is csak nekem lehet! Minden reggel együtt utazom a villamoson egy csinos fiatal lánnyal, és képtelen vagyok beleszeretni.

*

— De kislányom! Te a maxiszoknya alá forró nadrágot veszel fel?
— Igen, apukám, mert még nem tudom, hogy mi lesz a mai divat.

*

A humorista így kesergett:
— Van egy isteni poénom, de nincs eléje történetem.

*

Sóhaj az ágyban:
— Istenkém, hogy múlik az idő! Holnap már egy napja lesz, hogy megismerkedtünk...

*

— Kérem, én teljesen egyetértek önnel!
— Csakugyan? Pedig esküdni mertem volna rá, hogy igazam van.

*

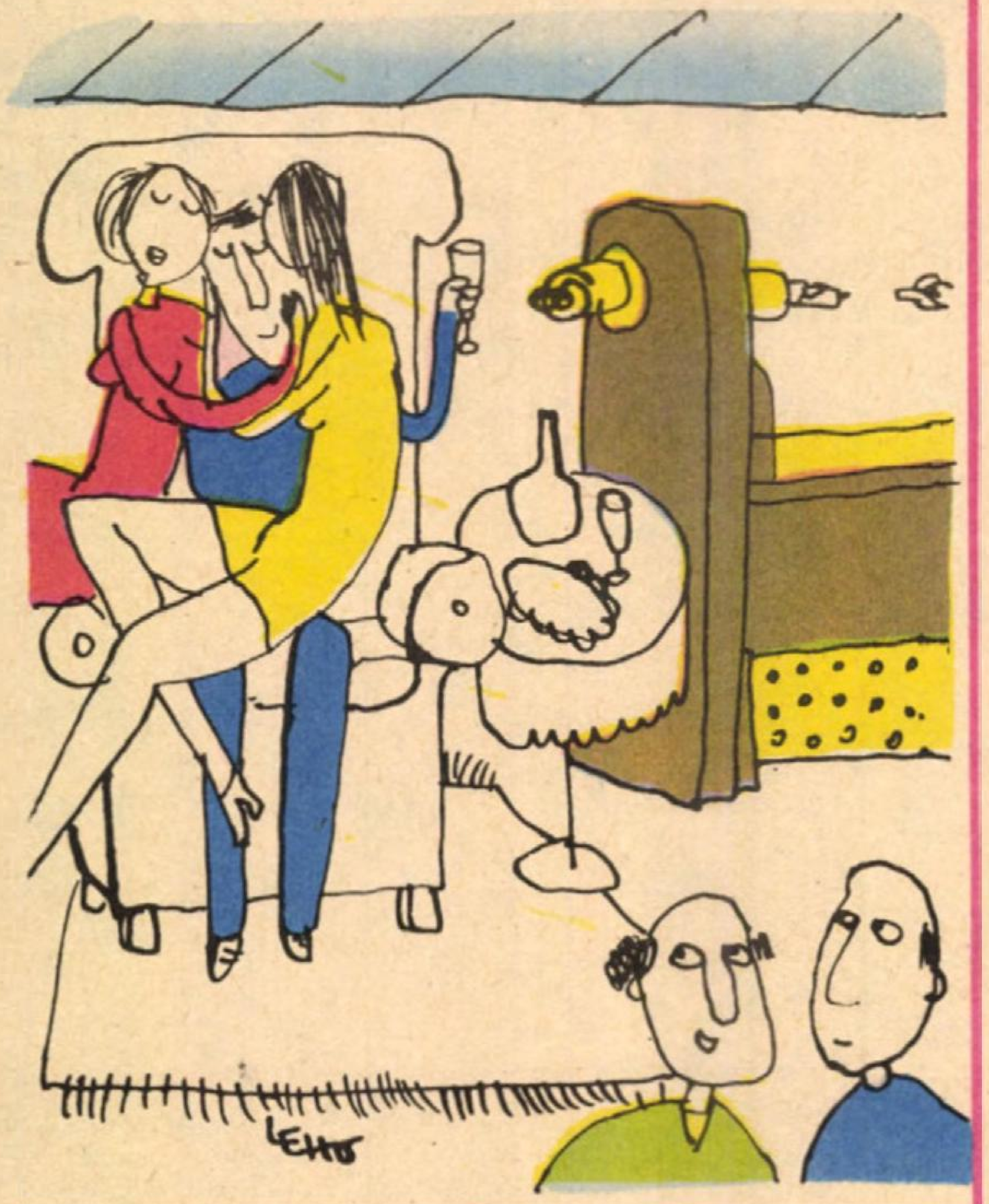
— Tudtam, hogy házasságszédelgő a nyomorult, de az unokáink miatt nem akartam kidobni.

(t.)

RENDES BETÖRÖK

Peter O'Toole londoni otthonába betörő hatolt be az egyik éjszaka és két képet vitt el. Az ír származású londoni színész családjával együtt mélyen aludt és csak reggel vette észre a lopást. A kárt természetesen be kellett jelenteni, de O'Toole fellélegezve jelentette ki a rendőrségen:
— Végre valaki ellopta ezt a két ronda képet. Már utáltam rájuk nézni!

ÉRTÉK

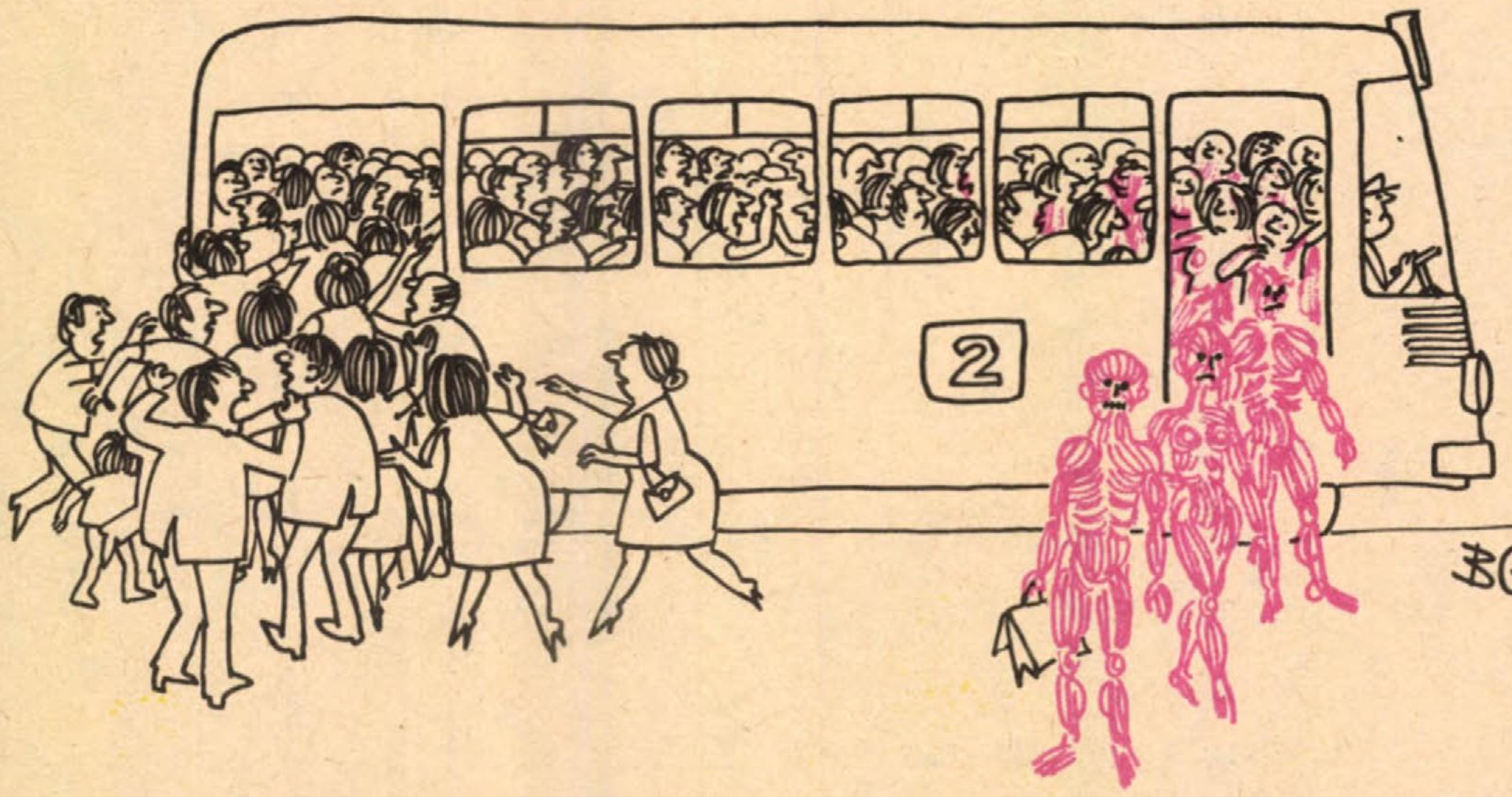
– Tudja, meg kell becsülnünk, már három hónapja dolgozik nálunk!

AGGODALOM

Dallos Jenő rajza

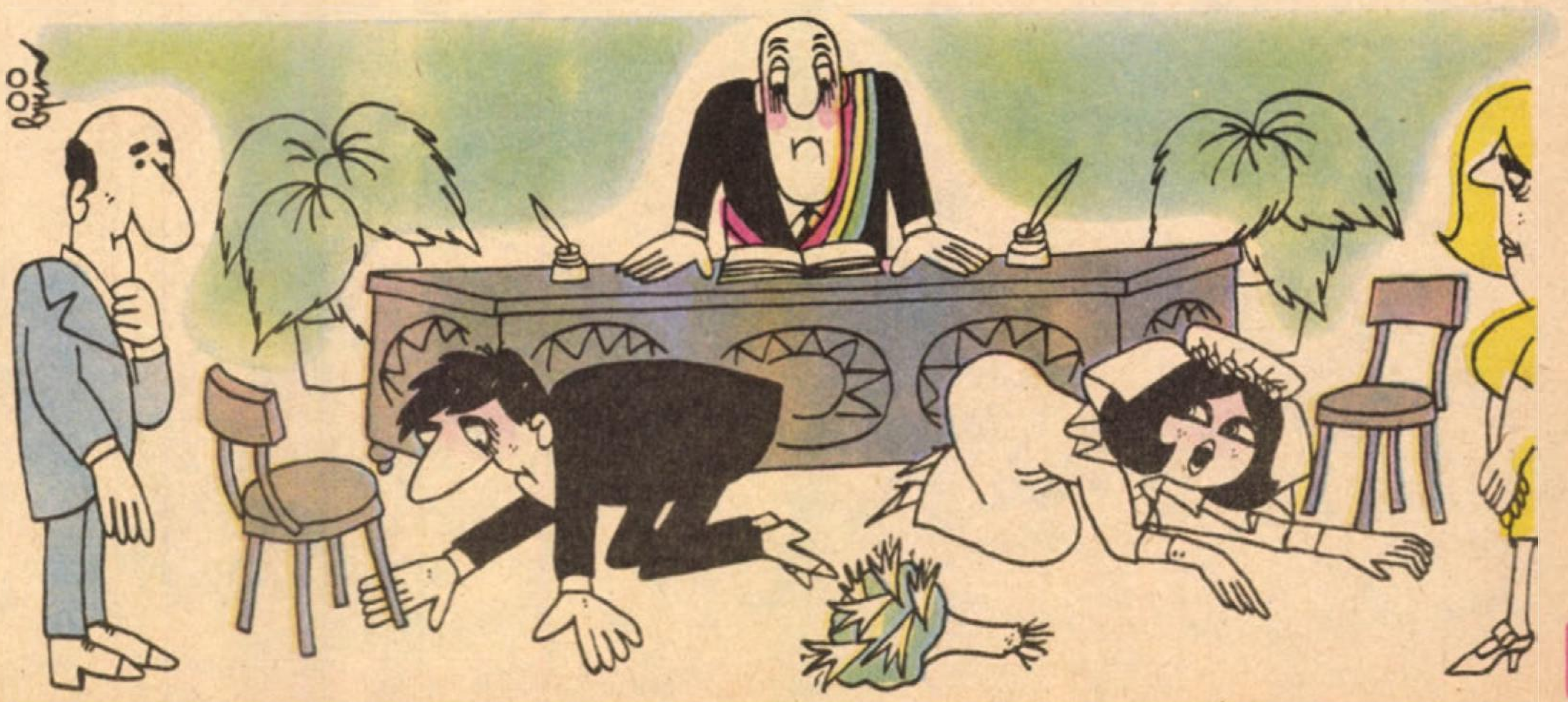
– Elnök úr, mivel tudjuk majd ezt a foltot kitisztítani?

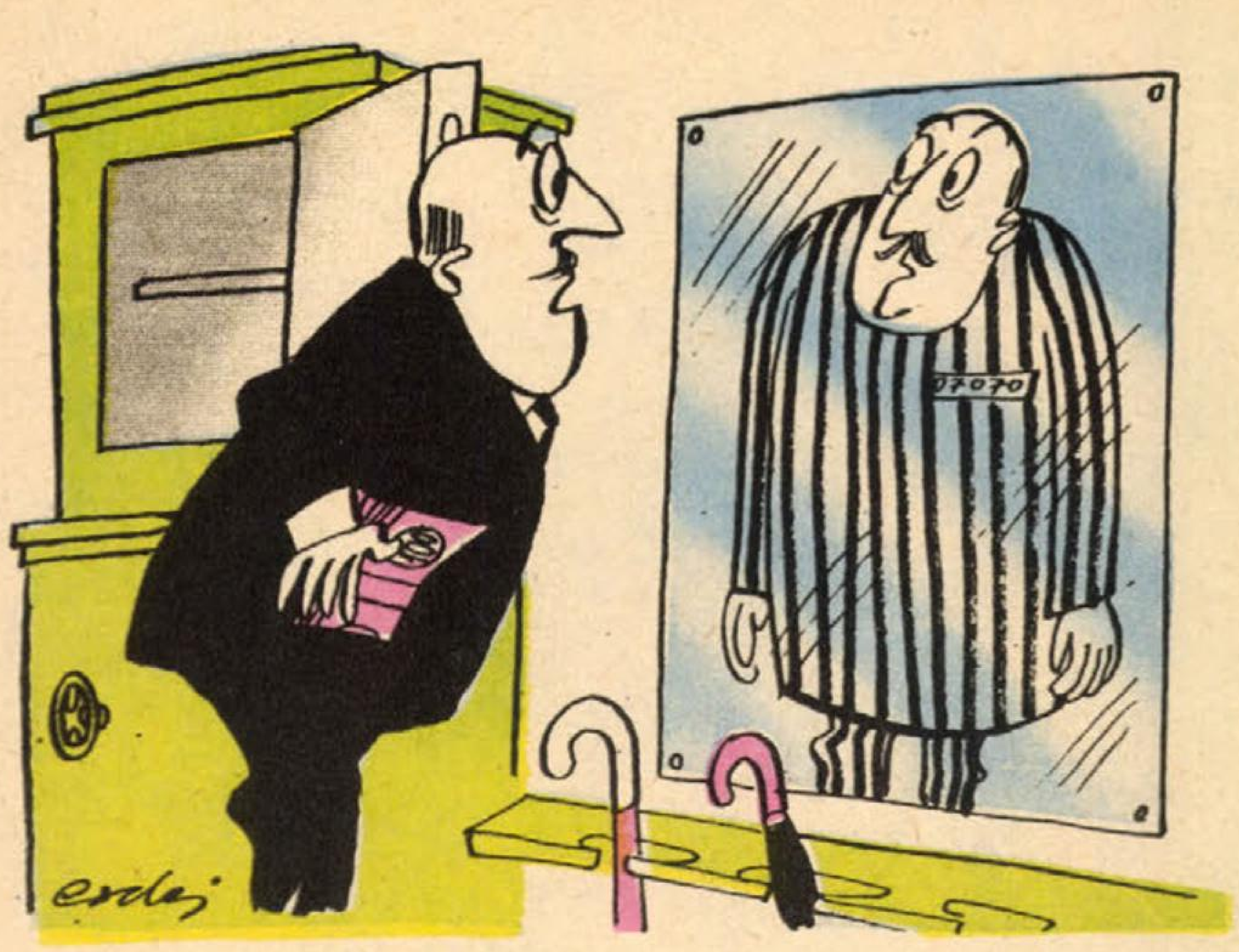
CSÚCS-FORGALOM

ÜGYETLEN VŐLEGÉNY

– Lehet, hogy nem is véletlenül ejtetted el a karikagyűrűket, Kálmán?!...

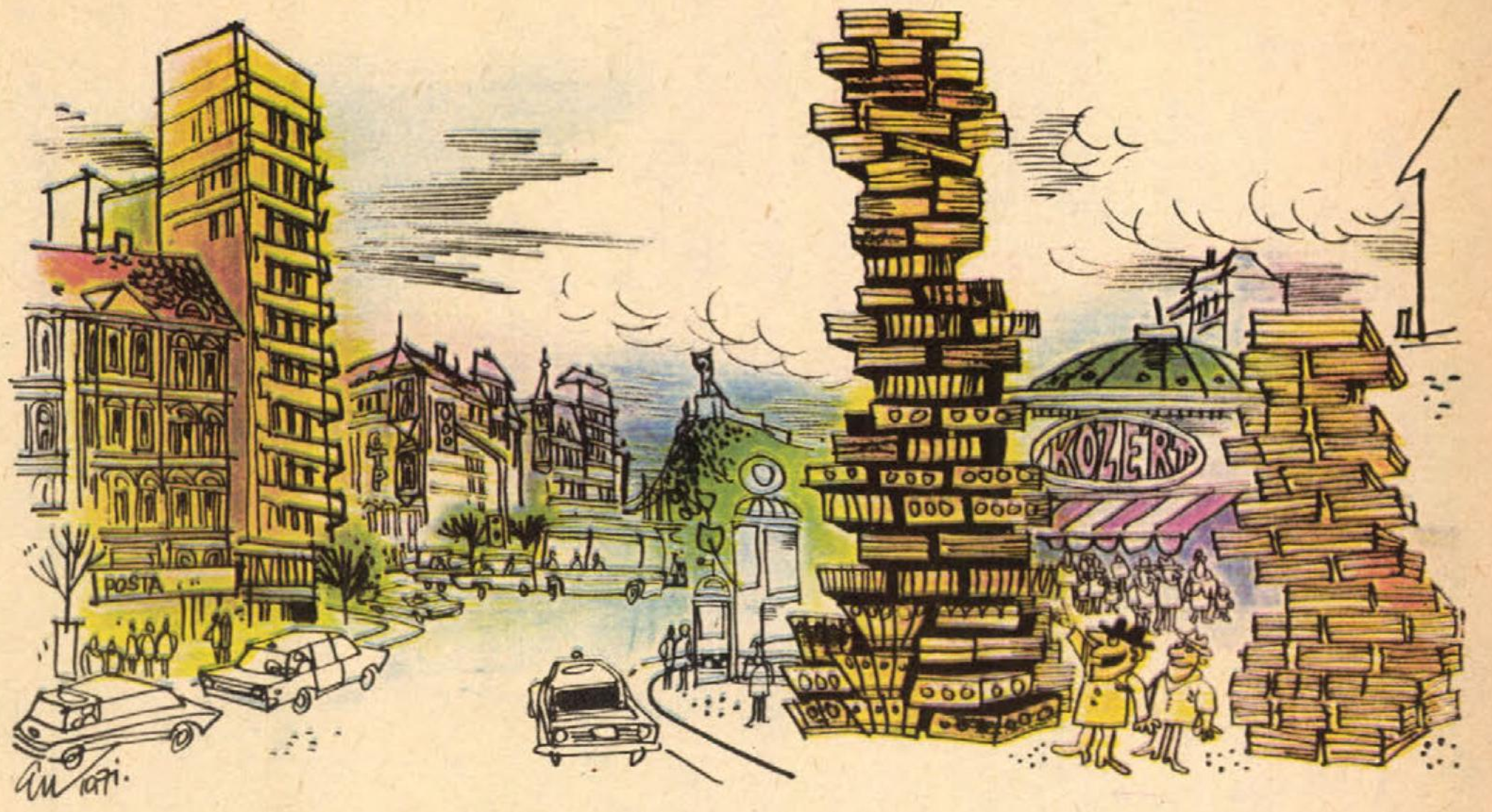

VIZIÓ

– Ezzel a tükörrel valami baj van ...

BÜSZKESÉG

– Ez kerületünk legmagasabb építménye! ...

PEDZ-DZÉK

Így kell elválasztani a „peddzék" szót. Dr. Grétsy László, a kitűnő nyelvész elmagyarázta nekünk, a televízió „Telitalálat" című műsorában, és másnap országszerte erről beszéltek. A tévétulajdonosok megkérdezték azokat, akiknek nincs tévéjük:

— Tudod, hogyan kell elválasztani azt, hogy „peddzék"? Ugye hogy nem tudod? Nos, én elmagyarázom ...

És elmagyarázták: az első szótag végére és a második szótag elejére „dz" hang kerül. Pedz-dzék. Vagyis: a horgász jó csalit tesz a horgára, hogy pedz-dzék a halak.

Bevallom őszintén, amikor Grétsy Lászlót hallgattam, a lelkem legmélyén sajnálni kezdtem a „peddzék" szócskát, mert ő még nem tudja, de én már tudom: előbb-utóbb el fog tűnni írott szövegeinkből. Ezt nem mint nyelvész mondom, hanem mint humorista, aki ismeri az embereket. Ismerem az embereket, és tudom, hogy néhány év múlva már csak arra fognak emlékezni: ennek a komplikált szónak valamilyen ügye volt. „A televízióban is beszéltek róla, és még Vitray Tamás is csodálkozott, hogy ... Már nem emlékszem, hogy mi volt az, de inkább hagyjuk ... Hagyjuk ezt a szót ... Olyan gazdag a mi nyelvünk ..."

A szegény kis szócskát mindenki kerülni fogja, és nem írják le többé, hogy „peddzék", mert hátha szét kell választani, inkább mást írnak helyette, vagy körülírják.

„A horgász jó csalit tett a horgára, hogy ezzel is magára vonja a halak szíves figyelmét."

Vagy:

„A horgász jó csalit tett a horgára, hogy hamar ráharapjanak a halak."

A későbbiek folyamán a szó egyre magányosabb lesz, mert az óvatos emberek elkerülik a vele való találkozást. Ha meglátják, átmennek az utca másik oldalára. Nagy ívben kikerülik, mert tudják a „peddzék" szóról, hogy kellemetlenül komplikált szó, csak baj van vele, jobb nem hozzányúlni. Szegény kis „peddzék" hiába keres állást, egyetlen mondatba sem veszik fel, sőt még egy mellékmondatba sem.

Pedz-dzék.

„Miért vagyok én ilyen átkozottul bonyolult?" — kérdi majd önmagától a „peddzék" szócska és elerednek a könnyei. — „Mennyivel egyszerűbb az, hogy alma, vagyis al-ma. Vagy az, hogy: asz-tal ... Miért éppen én vagyok ilyen szerencsétlen?"

A szó csavarogni kezd, mert nincs munkája, és jassz szavakkal lófrál az utcán, és egy bokor alatt alszik a ligetben, mert nincs bejelentett lakása. Szó-társai nem törődnek vele, kiközösítik, sőt olykor kigúnyolják.

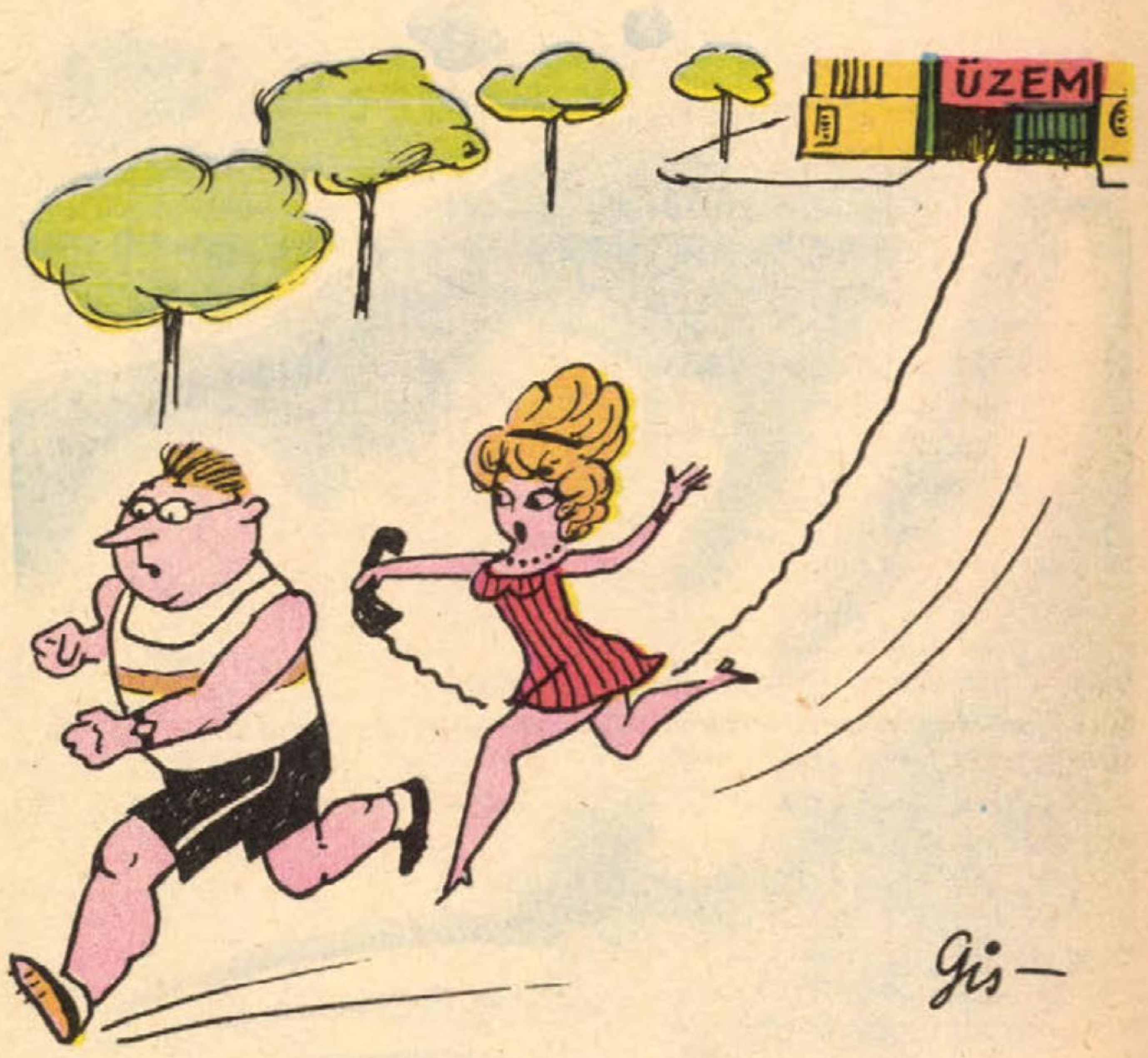
A „peddzék" szó arra az elhatározásra jut, hogy végez magával, és eltűnik az édes anyanyelvünkből. A Tudományos Akadémiának írt búcsúlevelében majd ez olvasható:

„Nem bírtam tovább ... Nem kellettem senkinek, szép csendben kihalok. Peddzék. Elválasztva: Pedz-dzék."

A levél címzettje valószínűleg dr. Grétsy László lesz. Kíváncsi vagyok, hogy mit fog szólni hozzá ...

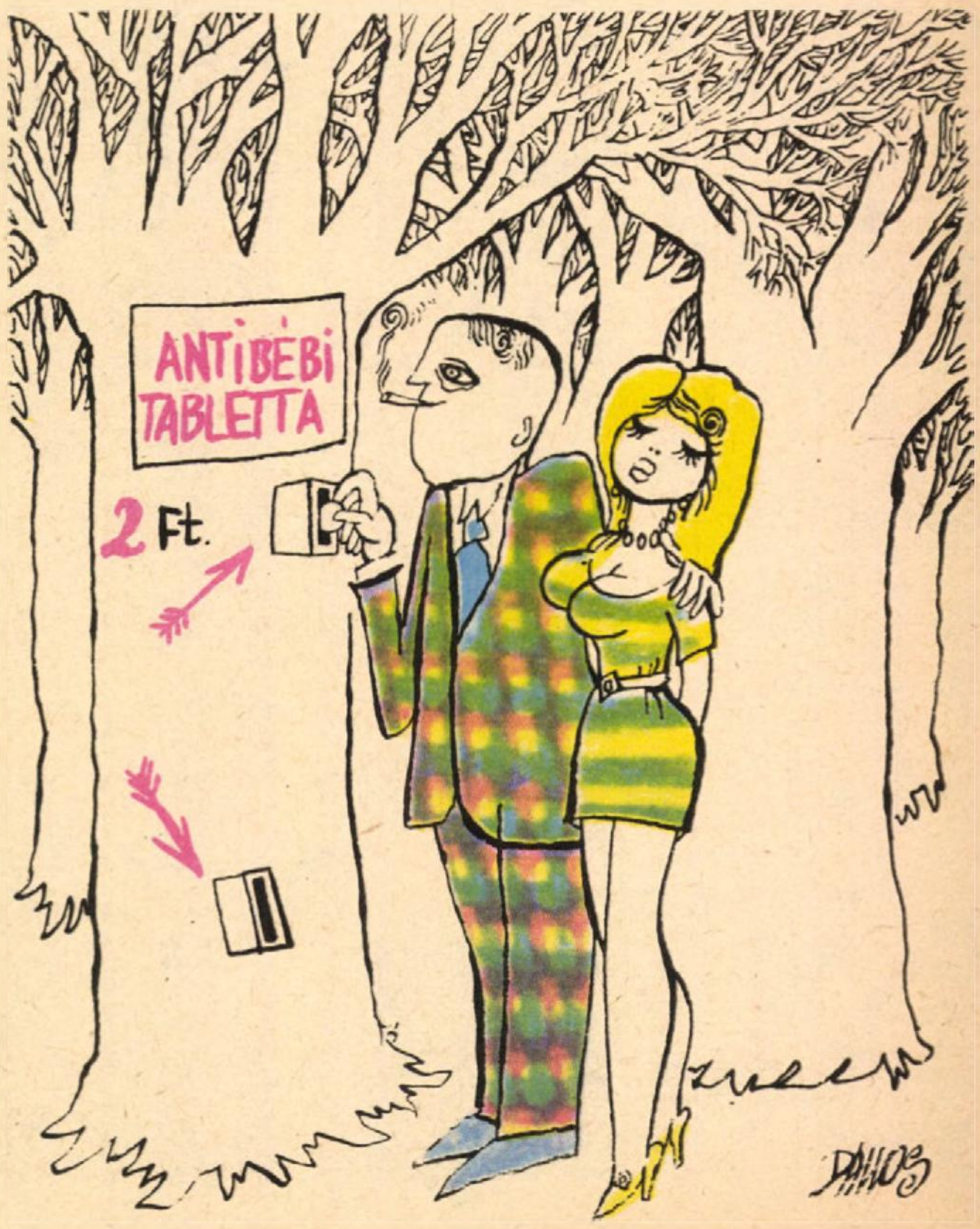
Mikes György

TERJED A KOCOGÓMOZGALOM

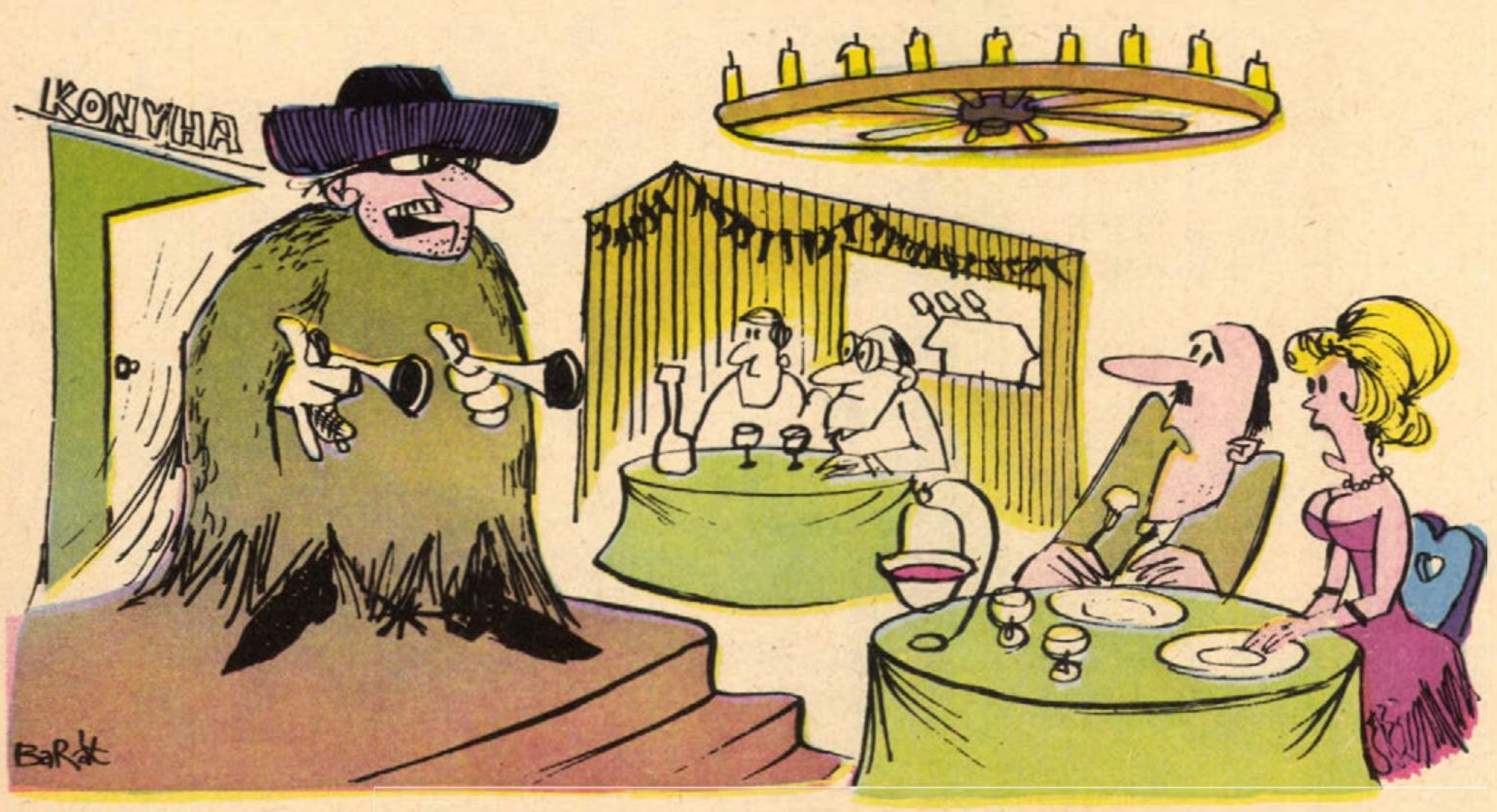

– Igazgató kartárs! A minisztériumból keresik! ...

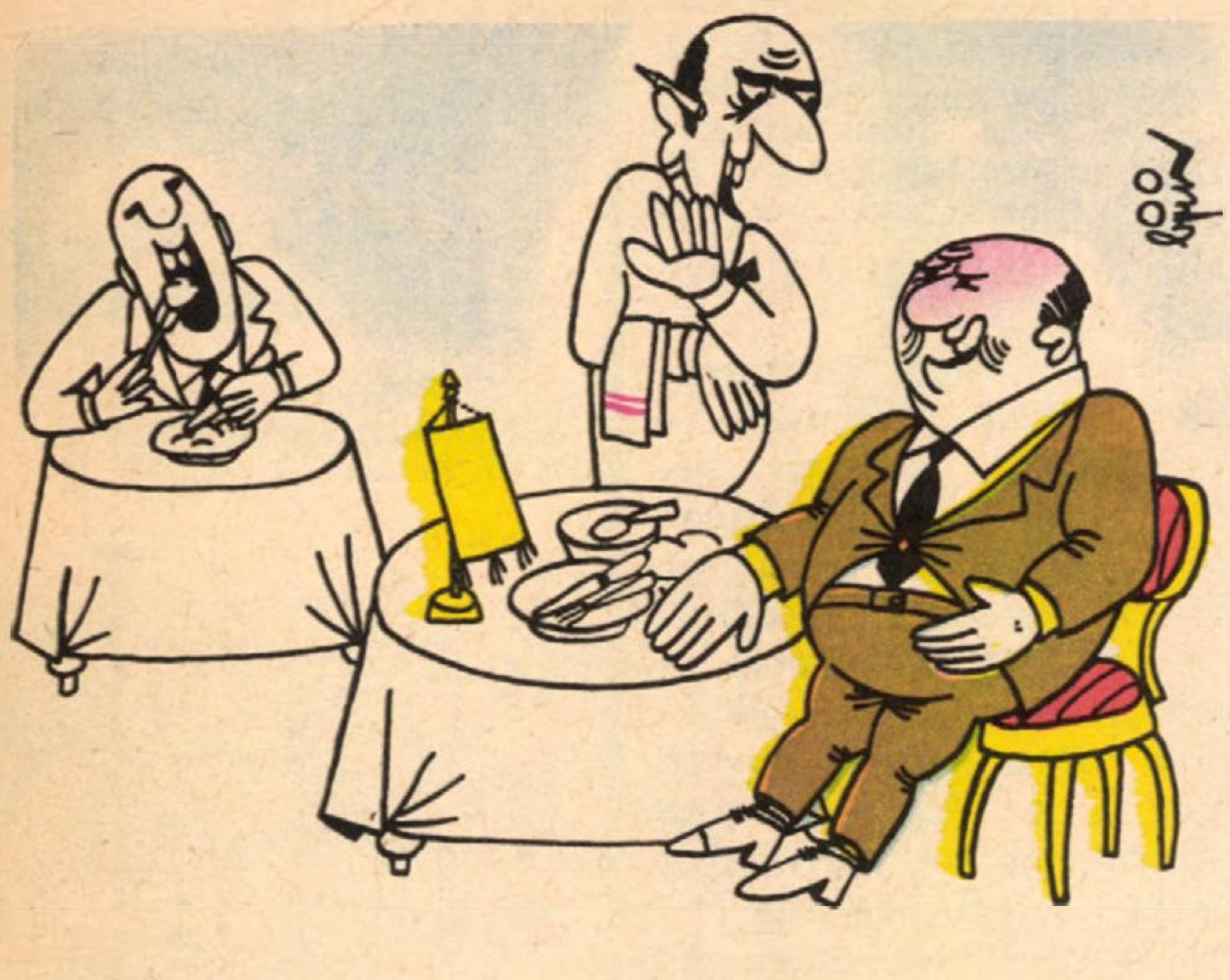
AUTOMATIZÁLÁS

TÖKÉLETES BETYÁRCSÁRDA

– Utoljára kérdem, ki kérte a panaszkönyvet?

ÍZLIK A MAGYAR KONYHA

– Ajánlhatok egy kitűnő szabót is, mister?

TARZAN BACSI

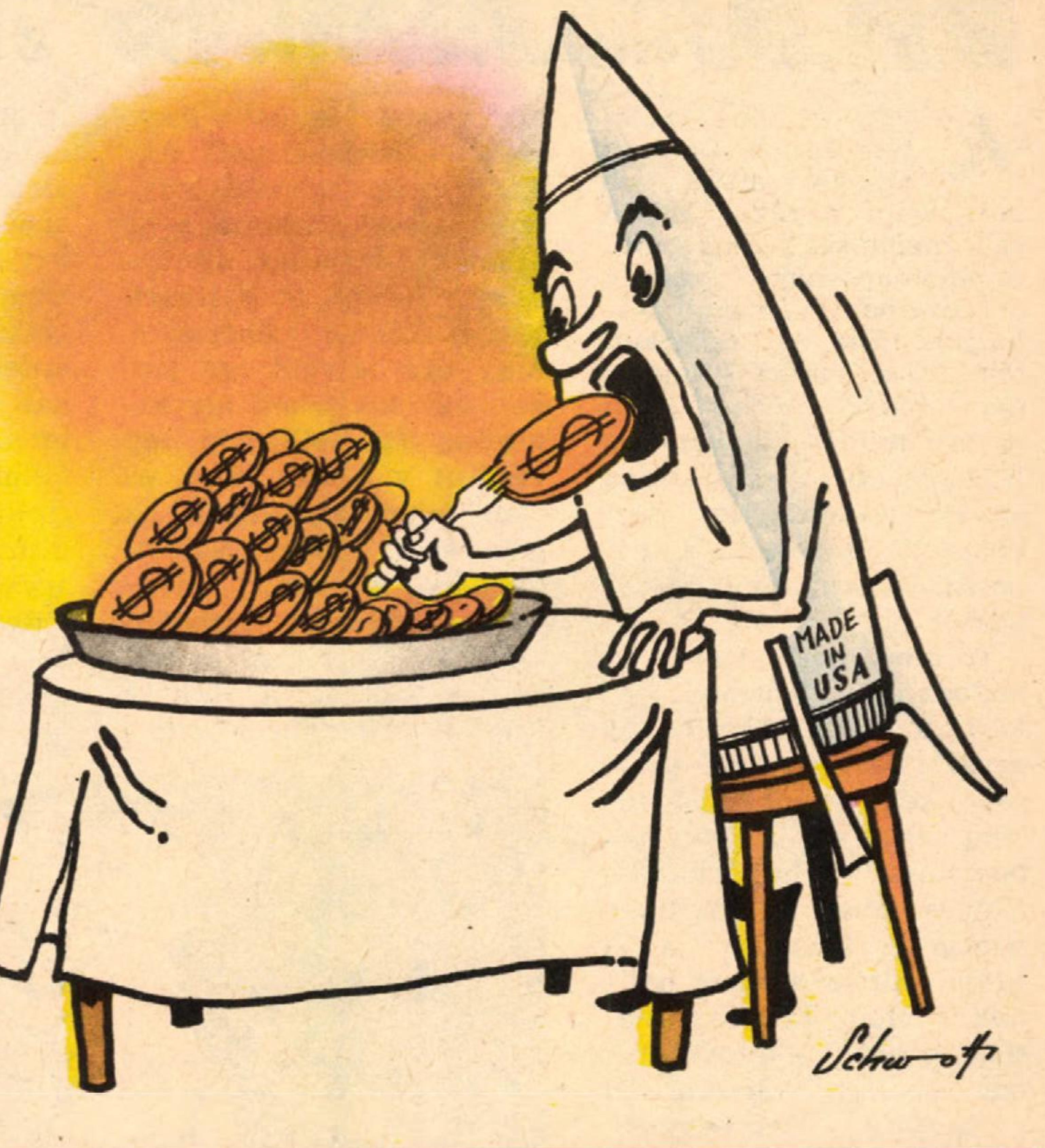
Buster Crabbe, aki 1932-ben olimpiai bajnokságot nyert 400 méteres gyorsúszásban, majd beállt a film-Tarzanok hosszú sorába (Johnny Weismüller volt az első), most 63 éves korában újra világcsúcsot úszott. Méghozzá 400 méteren 6 perc 37,1 másodperces idejével megjavította a 60–64 éves korosztály világcsúcsát, több, mint egy perccel.

Annak idején az olimpián 4:46,4-gyel győzött. Ezzel ma is jó helyezést érne el egy ifjúsági leányversenyen. De Crabbe a jelenlegi idejére büszkébb, mint az olimpiaira. A mai, 4 perchez közel úszó nagyságokról ez a véleménye:

– Majd megvárom, amíg elmúlnak hatvanévesek. Akkor kiállok ellenük!

AZ AMERIKAI NAGYFOGYASZTÓ

Schwott Lajos rajza

FRONTBETÖRÉS

Odakinn egymás sarkát tapossák az izotermák, a budai hegyek forró párában úsznak. A fejemben érzem a tengerszintre átszámított légnyomást. A koponya kívül kicsi, belül nagy, és ez bizonyos szorongásokhoz vezet.

Hol van a cigarettám?

Reflexmozdulattal nyúlok a belső zsebembe. Úristen, nincs is belső zsebem. Rövidujj, apacsnyak, hehe. Ki hordana belső zsebet, amikor a tengeri eredetű légtömegeket úgyis cipelnie kell?

Nadrágzseb. Kulcskarika, papírzsebkendő, ceruzavég, zsebpiszok, cigaretta sehol. Egy névjegy. Roletta Dénes díszhal és madáreleség. Ki az a Roletta Dénes díszhal és madáreleség? Hogyan kerül a zsebembe? Üzleti ügy nem lehet, én a halat sosem tekintettem dísznek s a madarat eleségnek. Hát akkor? Jóságos ég, talán egy párbaj, amelyről megfeledkeztem. Roletta Dénes díszhal és madáreleség napok óta üldögél a hűvösvölgyi nagyréten, kezében lovassági kard csőre töltve. Utána kell néznem. Előjegyzési naptár. Hétfő: tíz deka pörkölt kávé Viktória anyó névnapjára, kedd: három zártszék a Kutyafüle filmszínházba, szerda: kooperációs paláver a Kallódó Ktsz-nél, csütörtök: könyvsorsjegy. Sehol egy Roletta Dénes. De ki az a Viktória anyó? Miért küldjek én tíz deka pörkölt kávét régóta megboldogult brit királynők névnapjára? Idejutott a gőgös gyarmatbirodalom?

Hol van a cigarettám?

Stimmel! Fű Lonci! Az előbb megkért, hogy másszam be a gardrobszekrénybe és adjam le a felső polcról az optikai kéztisztítót. Csakis ott eshetett ki a zsebemből. A szoba üres, a gardrob zsúfolt. Egy tavi hód mohóságával ásom magam a mélyére. Savanyú csüggedés, átjátszott törülközők, mosásra váró munkaköpenyek, egy reményvesztett fikusz. Cigaretta sehol. A fikuszt viszem, napfényre van szüksége, a fikusz is ember.

Fű Lonci ott áll. Rettentőt sikít, amikor meglát a fikusszal kimászni, a szemét forgatja, akár a rimóci nyúl.

Valamit motyogok a fikusznevelés új útjairól, közben érzem, hogy az izobárok összegabalyodnak a fejemben és szemlátomást őszülök.

Hol van a cigarettám?

Várjunk csak... Igen, igen, ahogy az előbb Göncz Gézának referáltam... ő valami olyasmit mondott, hogy tegyem spirituszba az agyamat... stimmel... erre én tétova mozdulatot tettem... csakis akkor lökhettem le a cigarettát a szék karfájáról... beeshetett az íróasztal alá.

Benézek a kulcslyukon. Senki és semmi. Belopom magam és a nagy macskafajták elegáns lendületével vetődöm az íróasztal alá. Núbia párduca frászt kapna az irigységtől.

Semmi.

Gépiperzsa szokványos mintákkal, pormacskák, naftalinszag. Kinézek az álbarokk lábak között. Ott áll Göncz Géza. A szemében könyvtárakra való mélység.

Természetesen erőim cserbenhagynak, életnedveim elapadnak. Valami hülyeséget hebegek a melegpadlók gyártástechnológiájáról, aztán kihátrálok, mint egy önmagával meghasonlott jegesmedve.

De hol van a cigarettám?

A város sistereg odakinn, körül felkunkorodik a széle, mint a krumplislángosé. Érzem, hogy az idegeim átdöfik a bőrt, előbújnak, majd kampósan visszagörbülnek. Kilincs Jenő jön a folyosón.

— Az ég szerelmére, adj egy cigit.

Ütődött arccal néz rám.

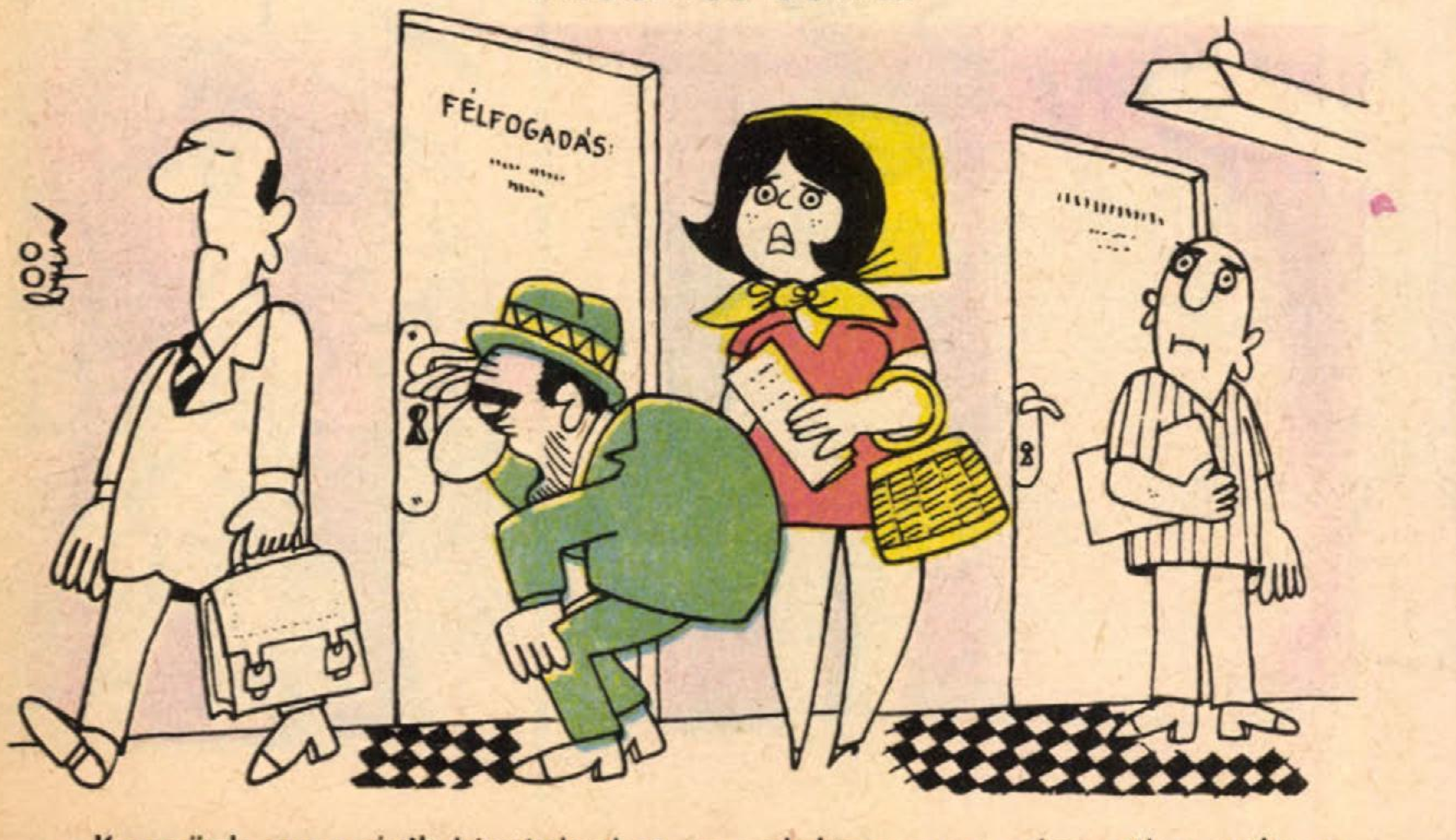
— Megőrültél? Vén fejjel akarsz rászokni?

Belül megpendül valami. Úristen, hiszen az életben nem dohányoztam. Hehe. Ezt legalább most tisztáztuk.

De ki az a Roletta Dénes?

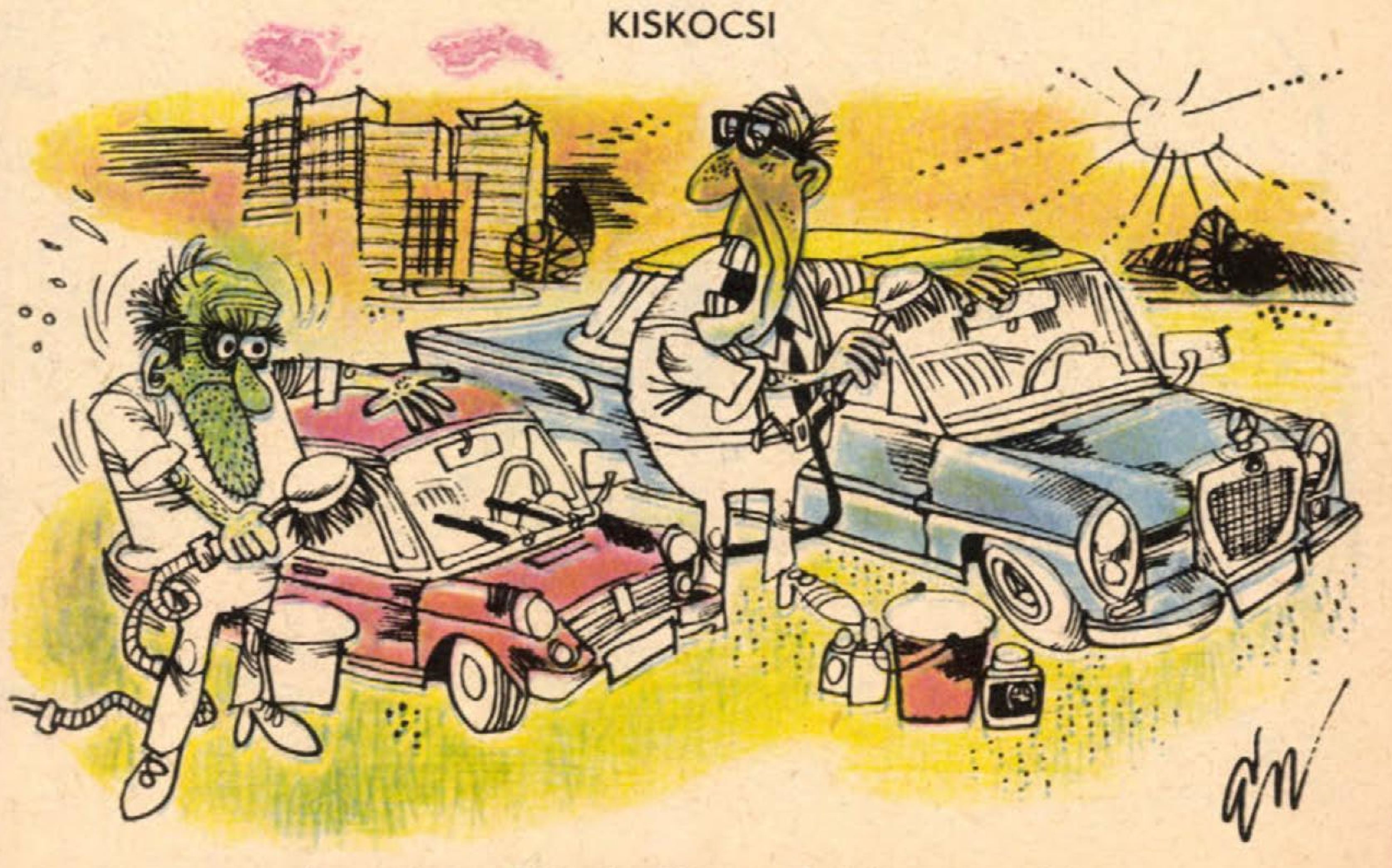
Peterdi Pál

VÁLOGATÓS ÜGYFÉL

– Keresünk egy másik hivatalnokot, ez valahogy nem szimpatikus nekem...

KISKOCSI

– A maga autójának elég egy bébiszappan is!...

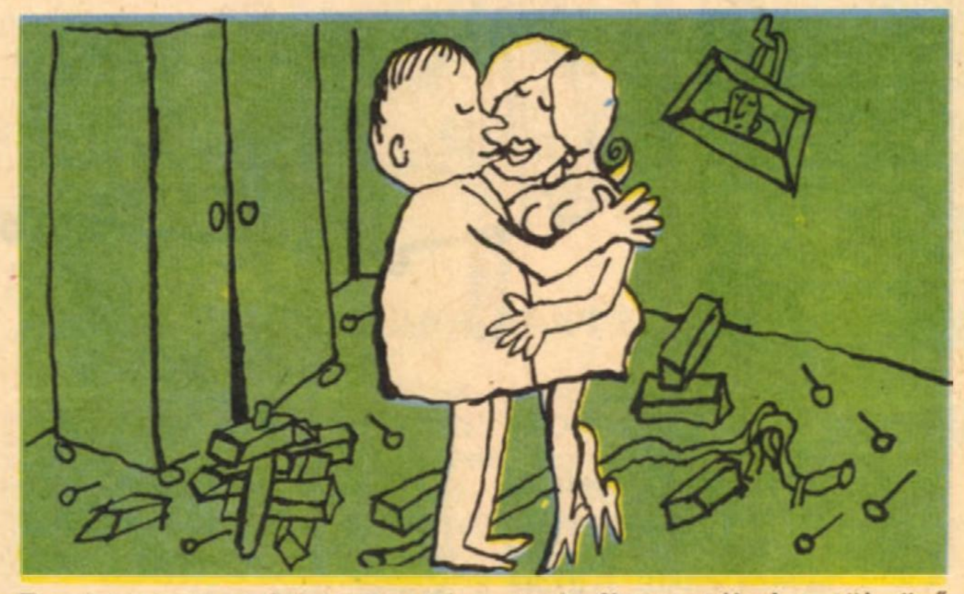
NEM BOSZORKÁNYSÁG-TECHNIKA

Kovács Villőné született Szabó Carmen amúgy olyan nő volt, mint a többi, amint ezt manapság tökéletesen mindennaposnak számító utóneveiből is megállapíthatjuk. Csak egy dologban tért el a sokévi átlagtól: nem tudott belenyugodni az értelmetlen, funkciótlan jelenségekbe. (Kizárólag emiatt küldözgette, serkentgette hitvesét is hol porszívózásra, hol vásárlásra.)

Történt, hogy Kovácsék vadonatúj, lakótelepi lakást kaptak. Sikerült is egykettőre berendezkedniük kellemes, de helyenként talányos méretű és beosztású hajlékukban. Volt azonban egy kritikus pontja a lakásnak: a ki tudja, miféle ötletből hallnak csúfolt, keskeny másodelőszoba szekrénye, annak is egy polcsora. Ez a beépített szekrényszektor olyan fejtörésre késztette Carment, hogy nincs az a barkochba, amely túlszárnyalhatná.

Ki érti ezt? Felül három, alul öt polc — és a parkettől a mennyezetig, a polcokat átperforálva — két melegítőcső fut végig, méghozzá nyilvánvalóan mind a tíz emeleten által! Tízemeletnyi beépített szekrény — amelyen belül, igen BELÜL, melegítőcsőhálózat található, nem pedig élire hajtogatott, ropogós, Patyolat mosta ágyruha!

Szabóné, Carmen, törte, egyre törte csinos fejecskéjét, s eközben mind összetörtebb lett. Mire lehet jó egy szekrény, amelyet fűtőcsövek szelnek által — s mire lehet jó néhány fűtőcső, amelyekre szekrényajtót zártak? Nyitva tartsa, hogy legalább érezze a csövek melegét? Akkor a keskeny sikátorban minduntalan nekimegy az ajtónak! Zárja az ajtót a csőre? Akkor meg minek ez is, az is? Lehetséges, hogy egy tervező így tervez, egy kivitelező így kivitelez, egy elfogadó így vesz át valamit? Nem, ez nem lehetséges! Csak az lehetséges, hogy valami rejtjeles, sifrírozott hivatást szolgál ezen észbontó komplexbútor! Csak a kódot, a kulcsot, a Rejtély Kulcsát kell kifürkészni!

De hogyan, miképpen, mi módon, és egyáltalán???!!!

Szabó Villőné állapota kezdett kritikussá, sőt válságossá válni. Érezte, hogy egy élete, egy halála, de megfejti a rejtélyt, vagy elveszti az emberiség értelmébe vetett hitét.

És elérkezett egy tébolyult pillanat, amikor minden elsötétült szeme előtt, s esztelenül törni, zúzni kezdett, de minthogy a fűtőcsövekkel nem tudott elbánni, csupán a hülye polcokat morzsolta szét és dobálta halomra. Állapota azonban nem javult. E percben felcsörrent a csengő.

A szomszéd volt. A vadonatúj épület vadonatúj szomszéd lakója: Balogh Detre főkönyvelő. Egy harapófogót kért kölcsön, és egy kalapácsot. Amikor azonban a falchübni, franciakulcs és pájszer iránti érdeklődés is elhagyta ajakát — rádermedt Carmen imént végzett rombolómunkájára. Ő is — micsoda bámulatos szinkronitás! —, ő is éppen az agyalágyult bútortorzszülöttet akarta ripityára törni!

Kovács Villőné szül. Szabó Carmen, valamint Balogh Detre tébolyt tükröző tekintete egymásba kapaszkodott. Soha még ilyen sorsszerű egyetgondolást, ilyen tökéletes szinkront!

Íme, két, különböző nemű, de azonos eltökélésre jutott, újlakótelepi újszomszéd! Valami sajátságos érzés zúdult végig egész énjükön — az egyetgondolás és egyetakarás ellenállhatatlan ereje teperte egymás karjába a két meggyötört embert. Volt ebben az elementáris összeölelkezésben bizonyos atavisztikus asszociáció is, amiről még mit sem tudtak, de ami kisvártatva különös lépésekre késztette őket.

Mert mint ilyenkor lenni szokott — ismét felvijjogott a csengő, de mennyire más hangnemben! Igen, a férj jött haza a kiküldetésből — mint ilyenkor lenni szokott: a vártnál hamarabb...

Balogh Detre mintegy alvajáróként nyomult a szekrénybe, Carmen pedig mintegy hipnózisban zárta rá kétszer a kulcsot. Majd nyájas mosollyal nyitott ajtót hitvesének, s egyidejűleg eszébe jutott, hogy nincs otthon kenyér. Vagyis a férfi úgy jött, mintha menne, mármint a sarki Közértbe vekniért.

Balogh Detre kisurrant — ám ettől kezdve alig várta, hogy a mit sem sejtő Szabó Villő kiszálljon, s ő beszállhasson egy szerelmi partiba, majd (szükség esetén) a szekrénybe. Eljött az idő, amikor már-már nyugodtabban, melegebben érezte magát a szekrény kellemes fűtőcsövei között, mint Carmen forró, de türelmetlen karjaiban. Olyannyira, hogy alig lehetett kivakarni onnan (mármint a szekrényből).

Meg ne botránkozzunk a történeten! Erkölcstelenség, szexmánia alig játszik szerepet ez esetben. Egy tipikusan mai, racionális, tervszerű gondolkodásra szoktatott emberpár csak nem nyughat bele abba, hogy a vadonatúj, agyontervezett, modern lakótelep méregdrága lakásaiba, a földszinttől a tizedik emeletig — semmirevaló bútorkomplexumot terveztek, építettek, vettek és adtak át az Illetékesek?! Ők csak funkciót csikartak a legesztelenebbnek látszó tárgynak is. Ez pedig pozitívum! Ha a csövet nem a szekrénybe, a szekrényajtót nem a csőre helyezik, mindez meg sem történt volna.

Péreli Gabriella

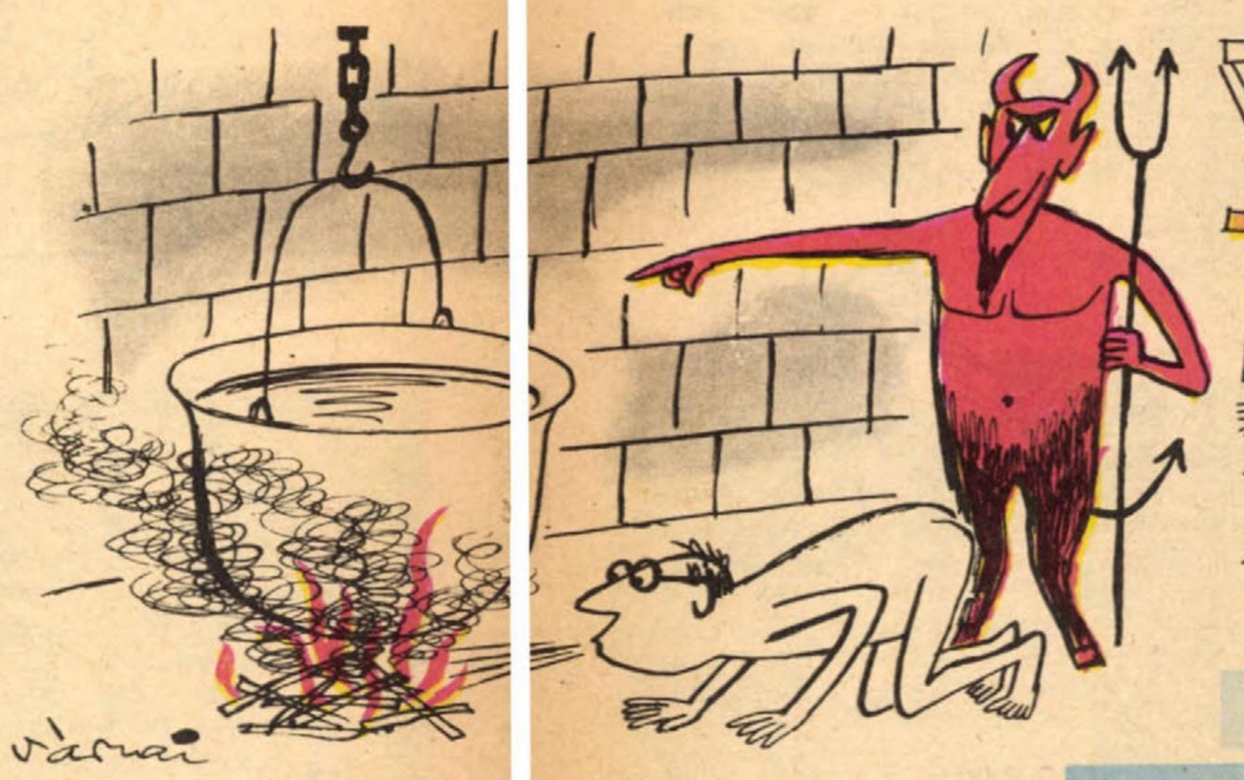
HÁTVÉDCSEL

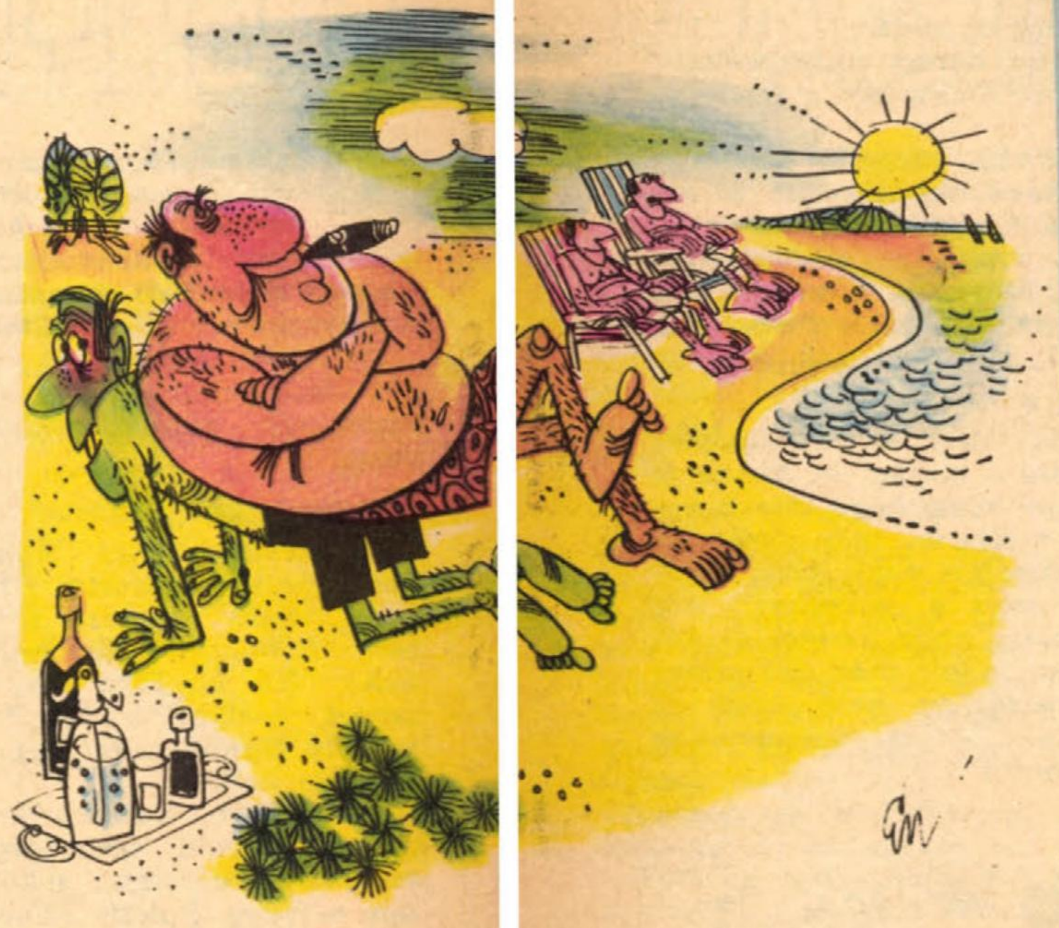
– Állj meg, Ica! Itt a legfrissebb külföldi divatlap!...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mi az abszolút stréberség?

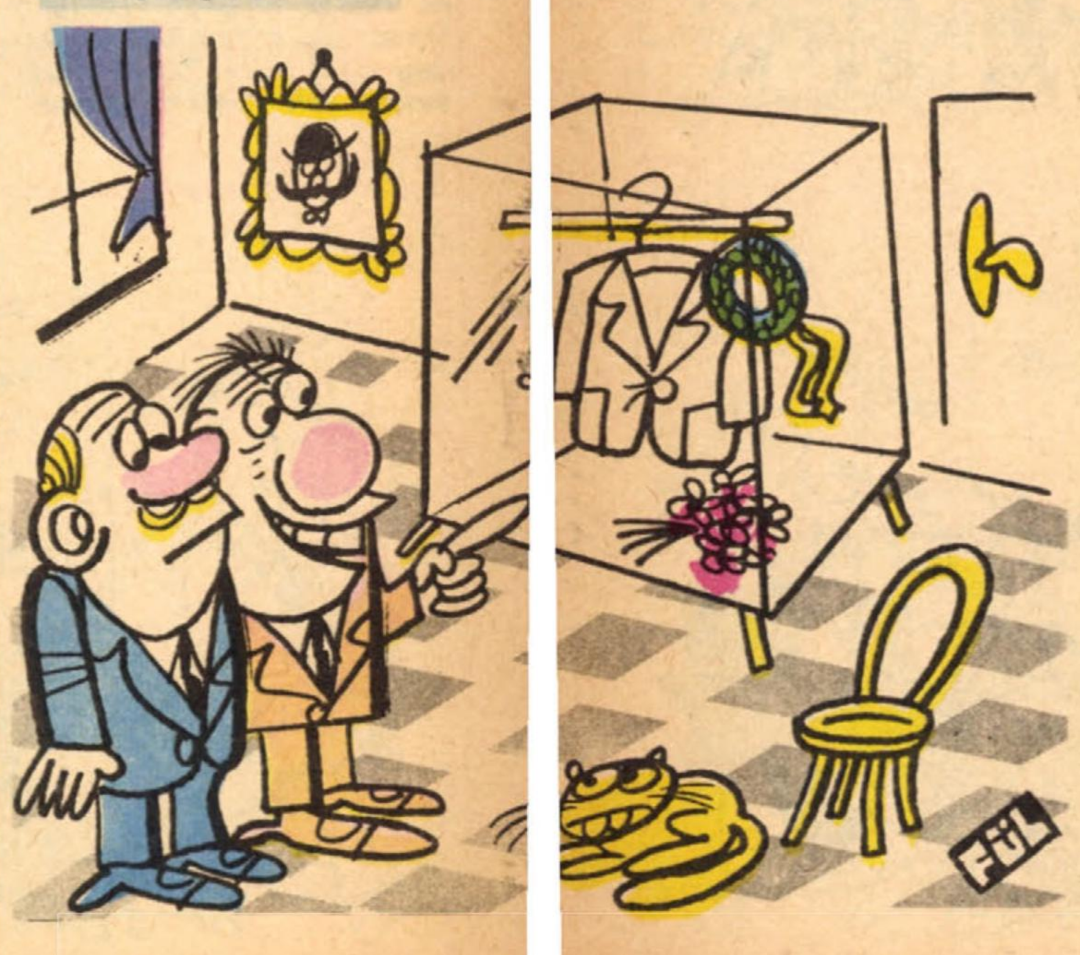
Várnai György:

Endrődi István:

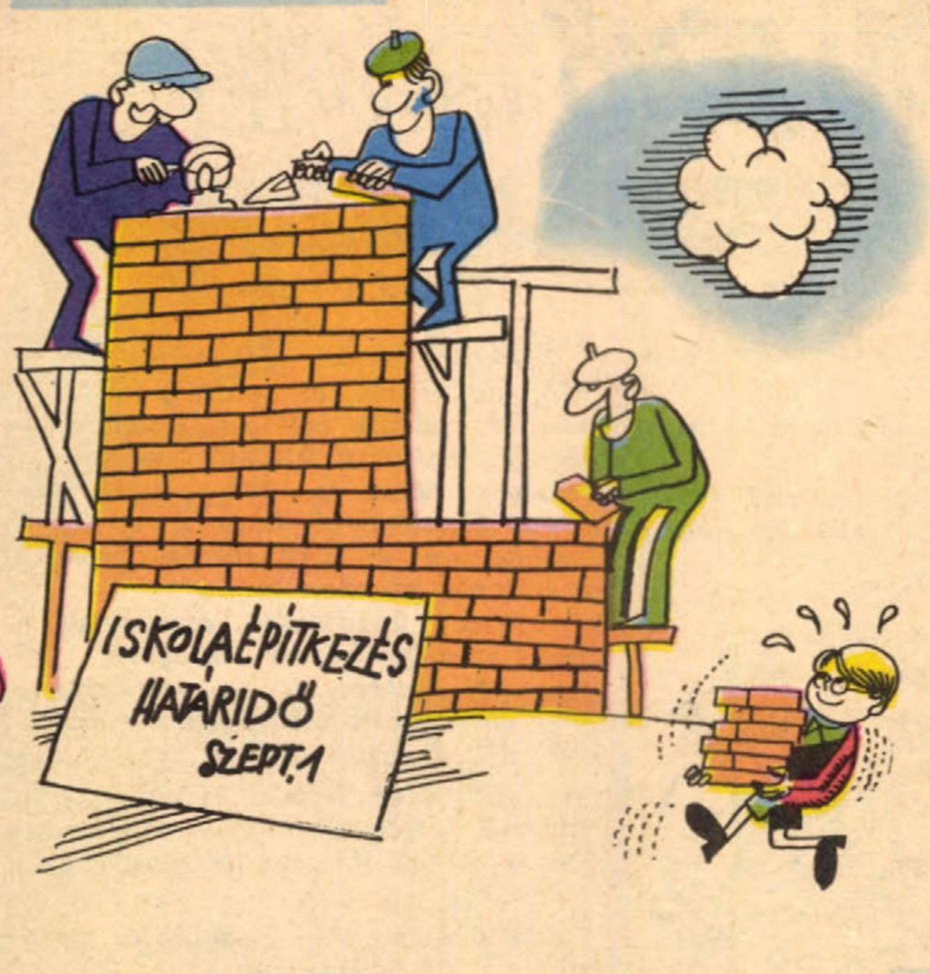

Fülöp György:

– Ez a zakó volt rajtam, amikor a nagyfőnök vállon veregetett...

Mészáros András:

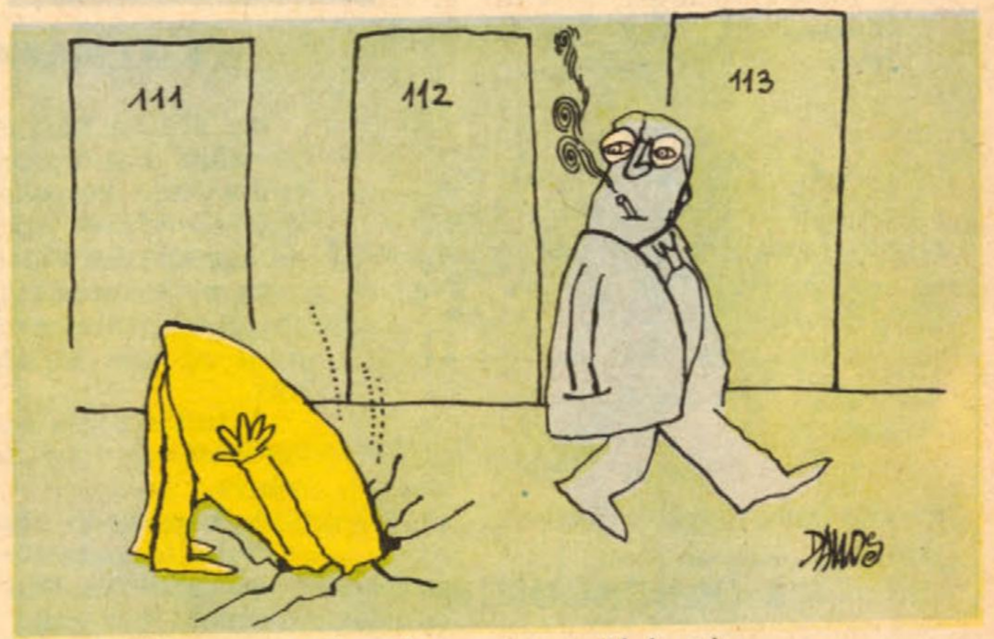
Erdei Sándor:

Balázs-Piri Balázs:

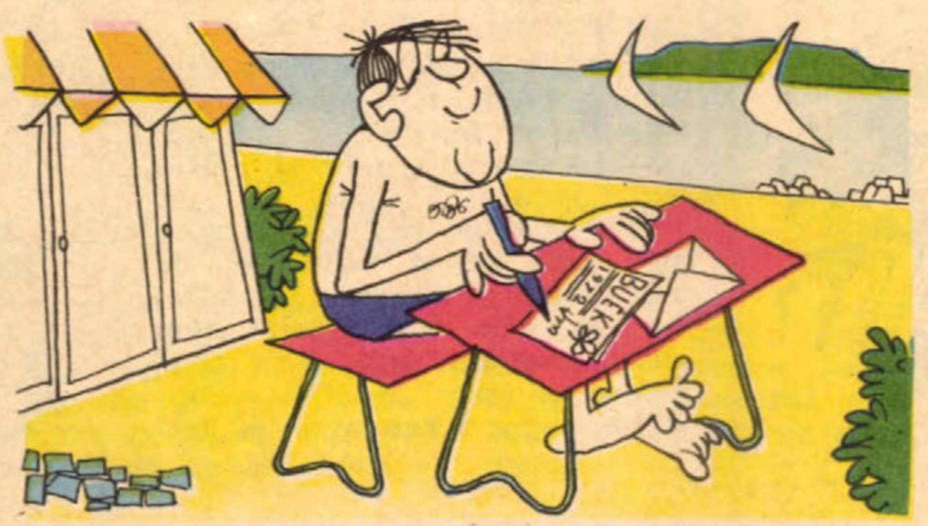

Dallos Jenő:

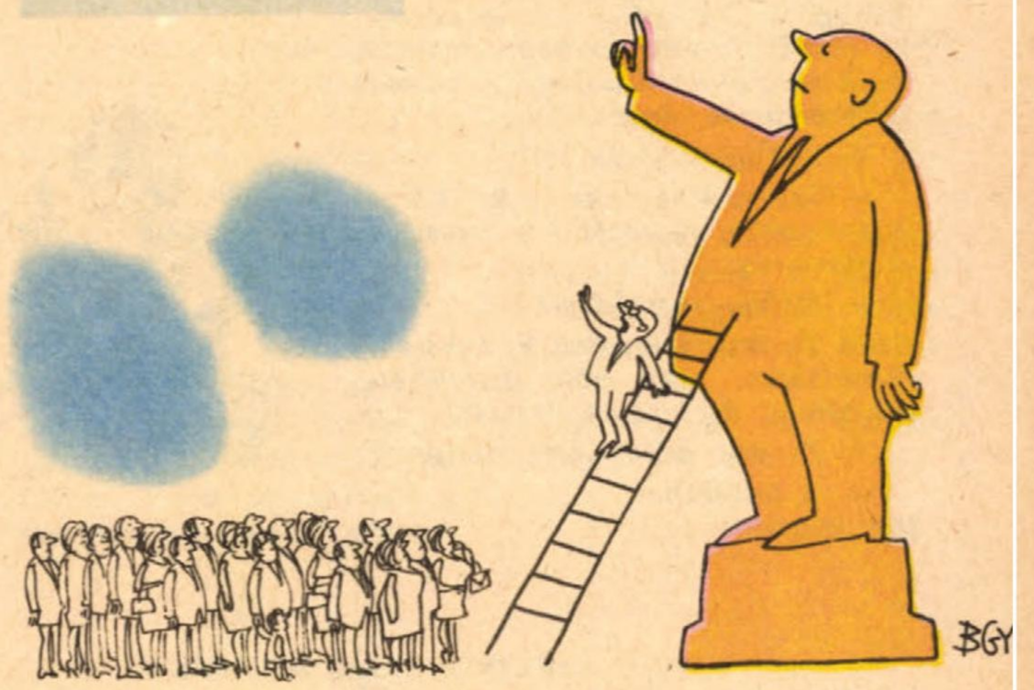
– Tiszteletem, igazgató kartárs...

Takács Imre:

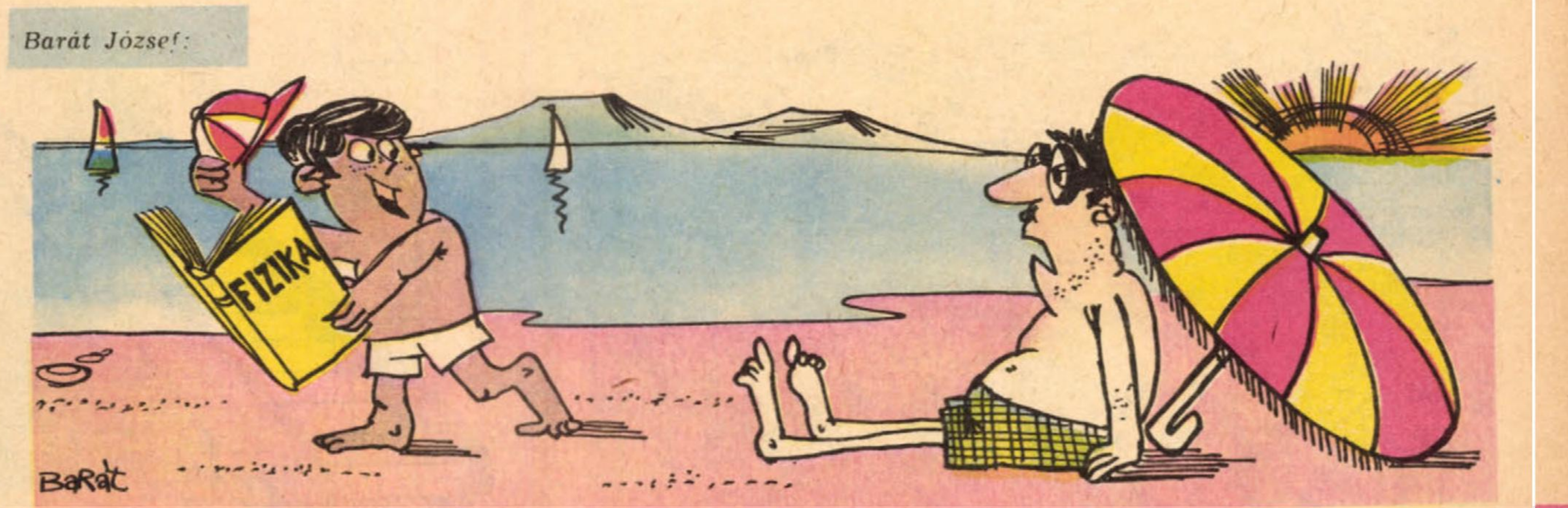

– Ha valaki nyáron ír búék-kártyát a főnökének, hogy ő legyen az első!

Brenner György:

Barát József:

– Jó napot kívánok, tanító bácsi.

HELTAI JENŐ ÍRÁSAIBÓL

Születésének 100. évfordulóján

FÉLTÉKENYSÉG

A fiatalember nagyon féltékeny volt az imádott leányra, aki nem volt minden kacérság nélkül való.

— Ez a két szem sokfelé kacsingat! — szólt, és kiszúrta a leány szemét.

— Kezeddel integethetsz valakinek! — mondta utóbb, és levágta a leány kezét.

— Lábaddal jelt adhatsz valakinek az asztal alatt! — szólt ismét, féltékenységének újabb rohamában. És levágta a lány lábát.

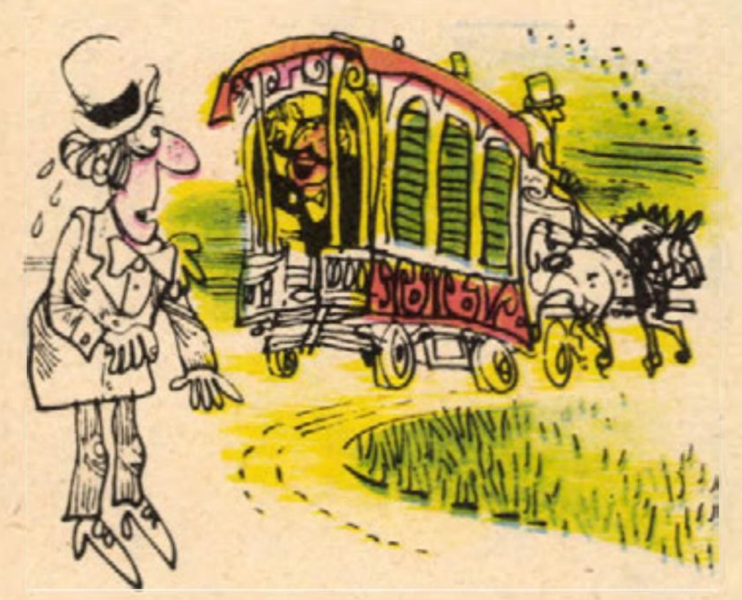
— Megfeledkeztem arról, hogy még beszélni tudsz! — mondta három nap múlva, és kivágta a leány nyelvét.

— Hogy ne mosolyoghass! — szólt, és kiszedte a leány fogait.

— Így, most valamivel nyugodtabb vagyok! — mondta, amikor a leány haját levágta. És életében először magára merte hagyni a leányt.

— Csúnya, de legalább egészen és mindhalálig enyém! — így elmélkedett, mialatt hazulról elment.

Mire visszatért, a leány eltűnt. Megszökött egy mutatványosbódé tulajdonosával.

AZ ÖRDÖNGÖSÖK

Fekete posztóval bevont teremben, fekete asztal körül ültek az ördöngösök, és az abrakadabra és más varázsigék erejével az ördögöt idézték a bűvös krétakör közepére. Az ördög sokáig kérette magát, és amikor végre mégiscsak megjelent, bizalmatlanul nézett végig a társaságon.

— Mit akartok tőlem?

— Szerződést akarunk kötni veled, pokol fejedelme — mondta a főmágus.

— Miféle szerződést?

— Te kincseket adsz nekünk, fiatalságot, szép nők szerelmét, hatalmat, dicsőséget, tudást.

— És mit adtok érte cserébe?

— A lelkünket.

Az ördög csodálkozón nézett körül:

— Hogy jutott eszetekbe ez a marhaság?

— Volt már példa rá — mentegetőzött a főmágus.

— Volt, volt, de mikor? Ilyen kis kamatra ma már az ördög se ad kölcsön!

AZ ALMAFA ALATT

Az uraság kertjében egy almafa alatt hat ember feküdt. Egy tudós, egy kereskedő, egy költő, egy szerelmes ifjú, egy ügyvéd és egy kokott. Hirtelen nagy szélroham kerekedett, megrázta a fát, és az alma úgy hullott alá, mint az eső. Mindenkinek jutott egy.

A tudós fogta az almát, és fölfedezett egy új természeti törvényt.

A kereskedő eladta.

A költő megette.

A szerelmes ifjú elvitte a kedvesének.

Az ügyvéd bepörölte könnyű testi sértés miatt.

A kokott elvitte az almát a fa tulajdonosának, megismerkedett vele, és hat hónap alatt minden vagyonából kifosztotta.

TISZTA HASZON

Pikkoló mester, az utcák bölcse, megnősült, és pazar pompával berendezte lakását. A vadonatúj bútorokat különös gyönyörűséggel nézte, és néha csak azért ment el hazulról, hogy újra hazajöhessen és újra fölfedezhesse e bútorok minden báját.

Egyszer hazajövén, észrevette, hogy minden bútora hiányzik.

— Mi történt itt? — kérdezte a feleségét, aki vörösre sírt szemmel állt a szoba közepén.

— Emberek jöttek, és egy régi tartozás fejében elvitték a bútorokat — zokogott az asszony.

— Hála istennek! — mondta Pikkoló mester. — Legalább nem fognak többé ropogni.

A KROKODILUS ROMÁNCA

A gazdag és előkelő amerikai missnek volt egy kis krokodilusa. Csak akkora volt, mint egy jól megtermett gyík. A miss nagyon szerette a kis állatot, tejen nevelte, az utcán ölében vitte, este pedig az ágy lábánál csinált neki nyugvóhelyet. A krokodilus is nagyon szerette úrnőjét, hűséges volt hozzá, és hálásan könnyezett, valahányszor a miss ránézett.

Azonban az idő múlt, és a krokodilus nőttön-nőtt. A miss egy szép napon fejcsóválva mondta:

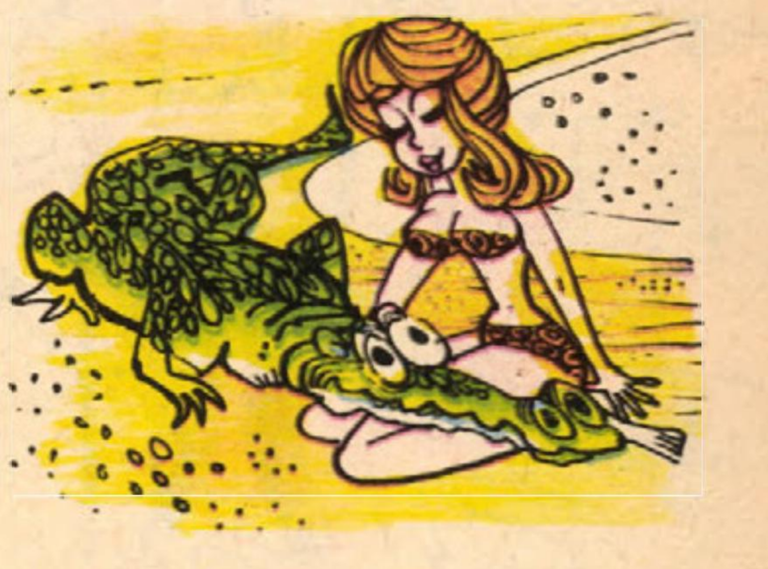
— Ez az állat mind több helyet foglal el a szobámban!

A krokodilus még jobban nőtt, még több helyet foglalt el, de még mindig hűséges és hálás volt. A miss éppen ezért nem akart megválni tőle, bár maga is érezte, hogy az állat előbb-utóbb végleg alkalmatlan és kellemetlen lesz. Egész délutánokat együtt sírtak át, a miss és a krokodilus.

Végre az állat úgy megnőtt, hogy lehetetlen volt tovább is a szobában tartani. De most még sokkal hűségesebb és hálásabb volt, mint azelőtt, úgyhogy a miss beleőrült a válás gondolatába.

— Nem — mondta végre nemes elhatározással —, azért sem válunk el. És ha minden összeesküszik is ellenünk, akkor sem. Azért is örökké együtt maradunk.

És a nagy krokodilusból egy kis kézi táskát csináltatott.

A BŰN

Pikkoló mester, az utcák bölcse, a kávéházban ült, és elkeseredetten bámult maga elé. Hűséges tanítványa tisztelettel és fájdalommal kémlelte a mester dúlt arcvonásait. Végre aggodalmasan megszólalt:

— Mi baja, mester?

A mester haragosan legyintett:

— Vége! Elcsaptam a feleségemet.

A tanítvány megdöbbent:

— Miként történhetett? Bűnös volt a nő?

— Te mondád — szólt a mester. — Bűnös volt. Elcsíptem egy levelét, amelyet szeretőjének írt.

— Ó! — szólt a tanítvány. — És ezért a csekélységért...

— Nem ezért a csekélységért — mondta a mester —, hiszen te tudod legjobban, hogy kisebb-nagyobb csalásait már százszor megbocsátottam neki. Azért csaptam el, mert a „szerelem" szót még mindig nagy Sz-szel és két L-lel írja, holott már tízezerszer megmagyaráztam neki, hogy ez nem helyes. Az én türelmemnek is van határa.

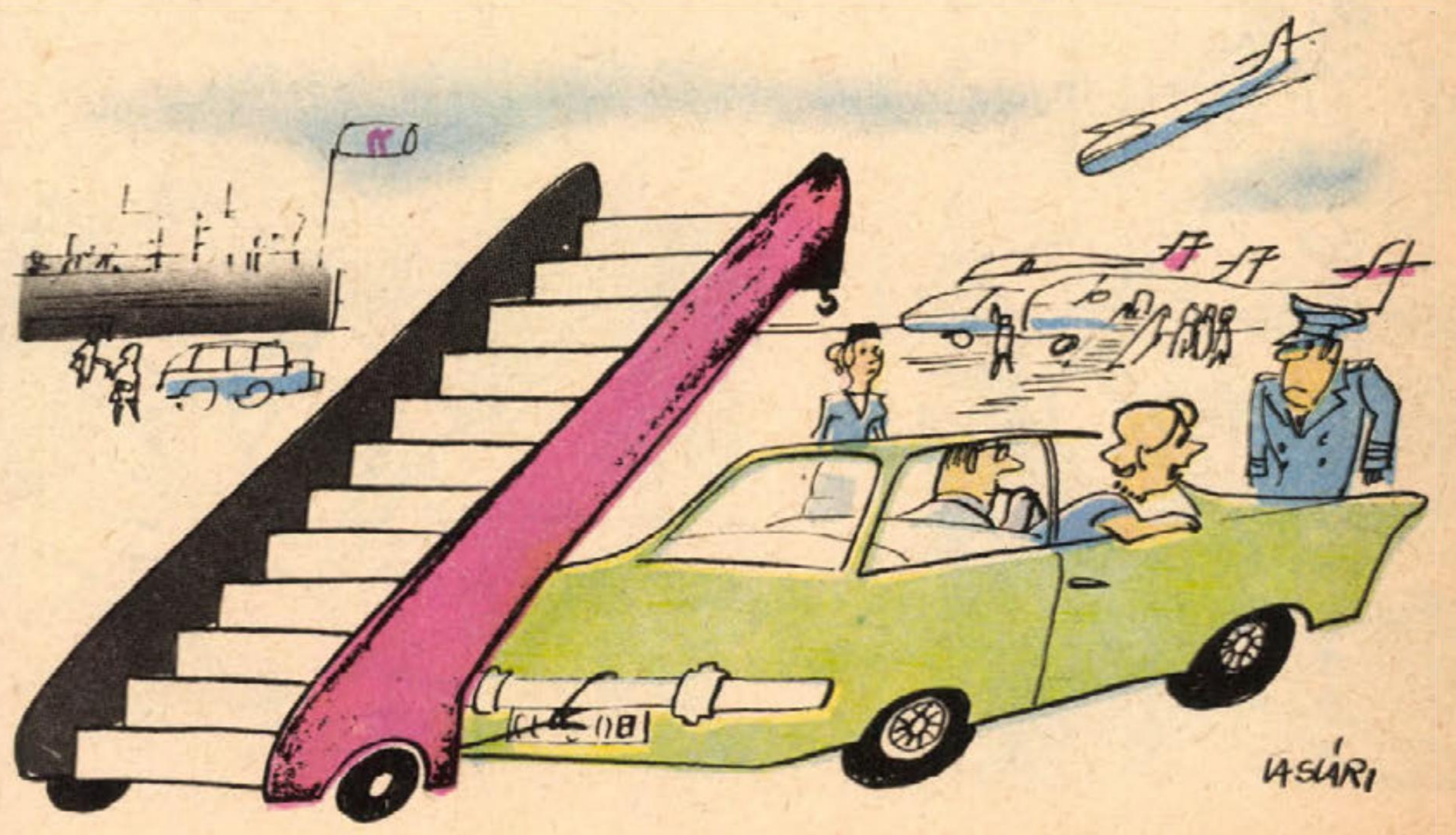

HELYREÁLLÍTJÁK A VÁRAKAT

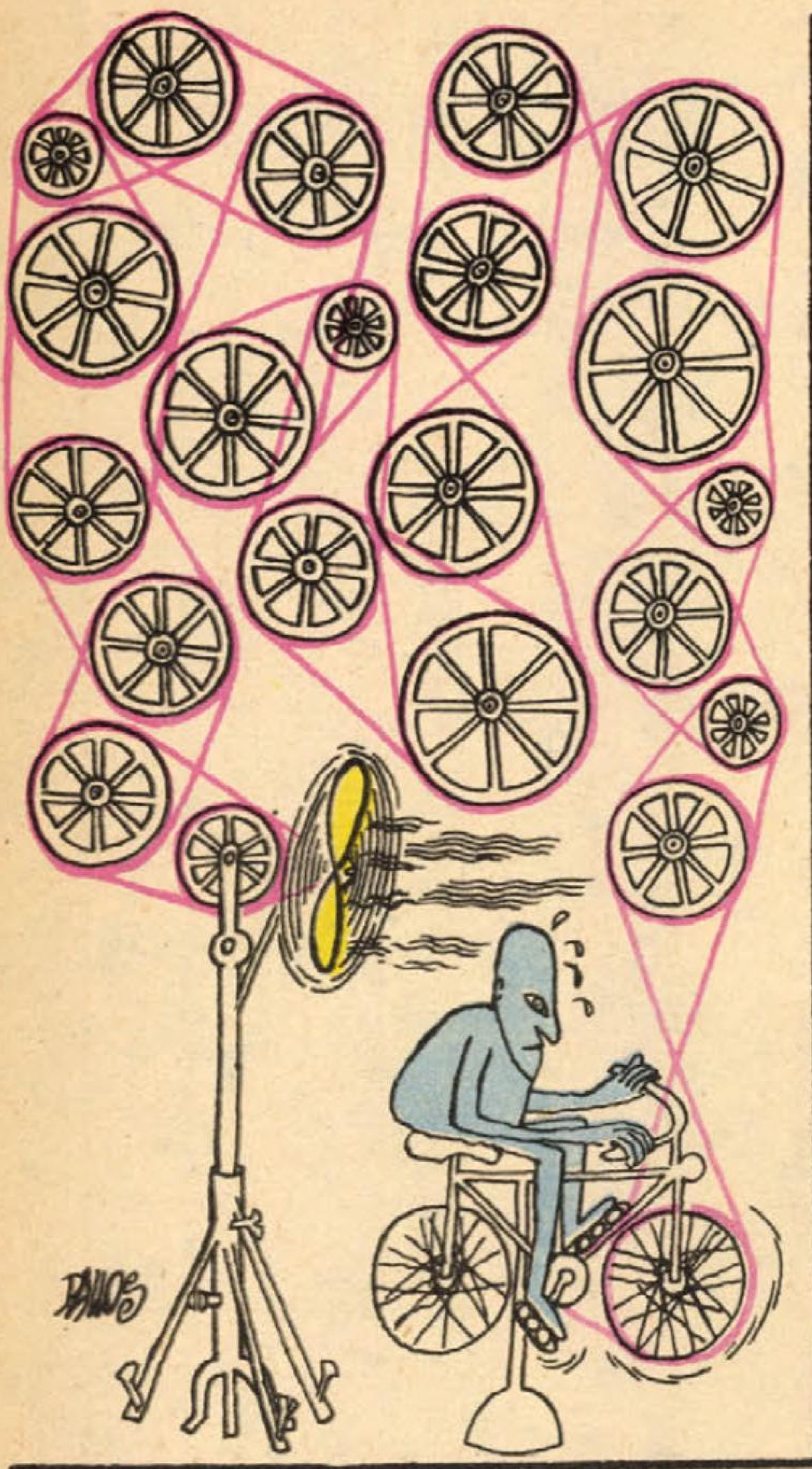

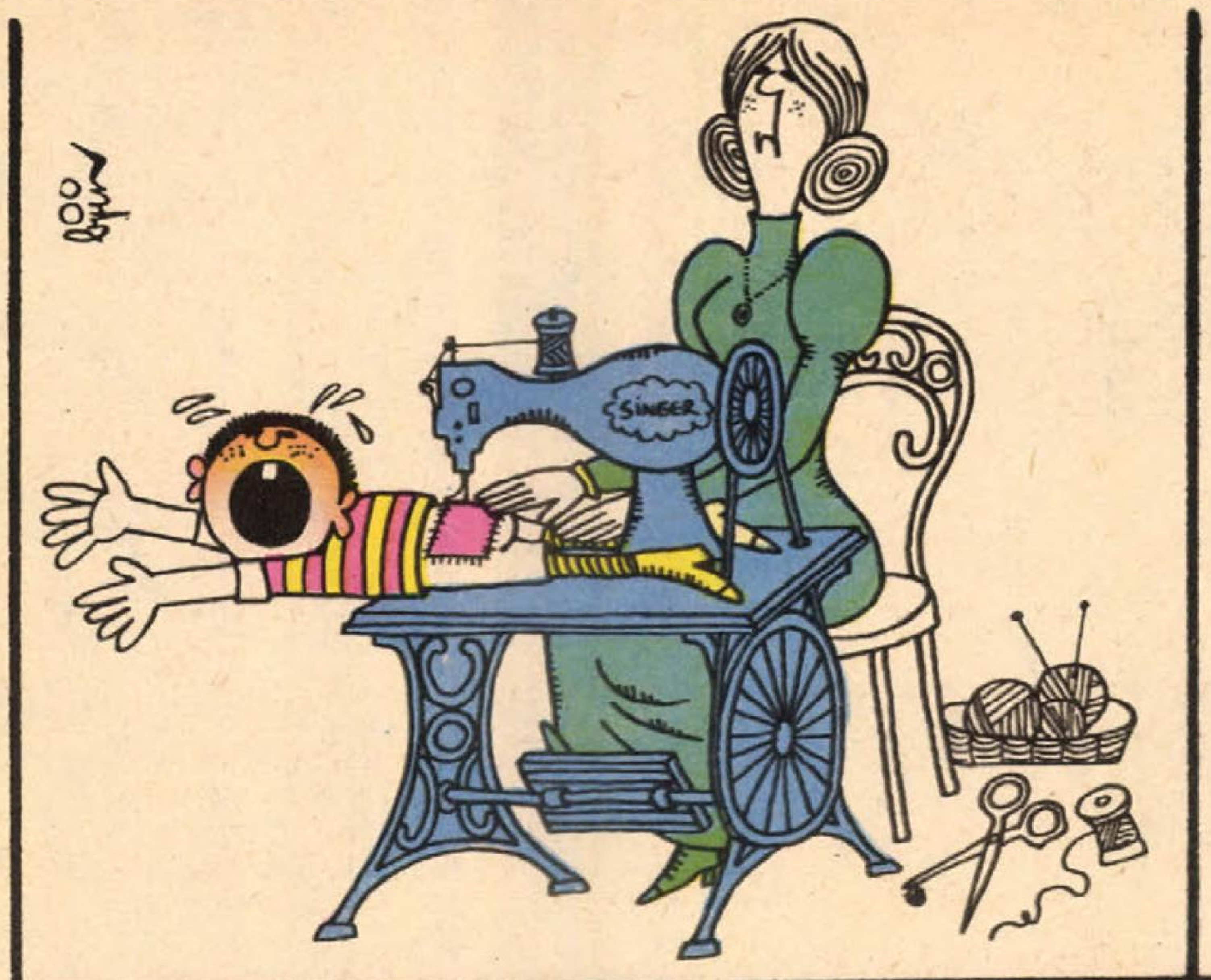
– Fene abba a feudalizmusba, pont a mi falunkba nem építettek várat!

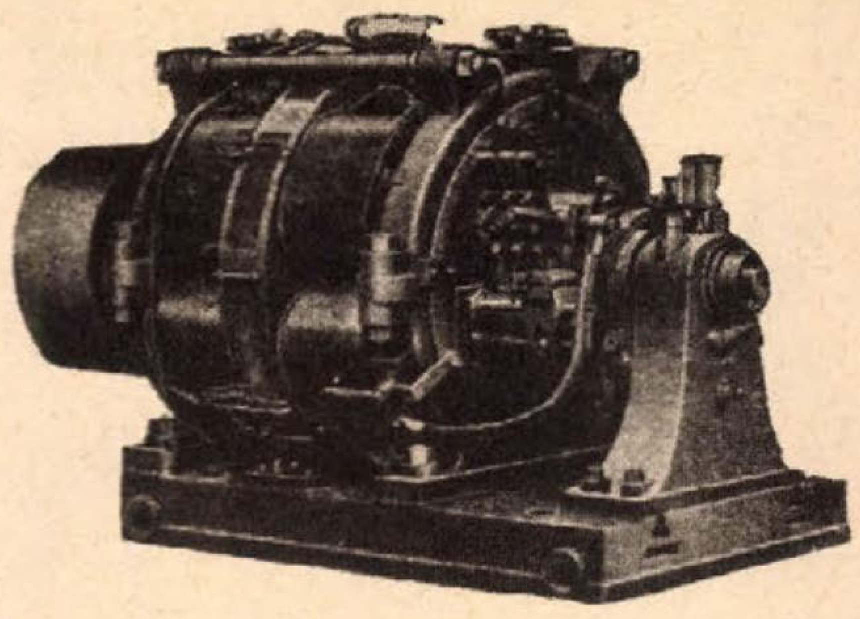
FLANC

– Saját lépcső!

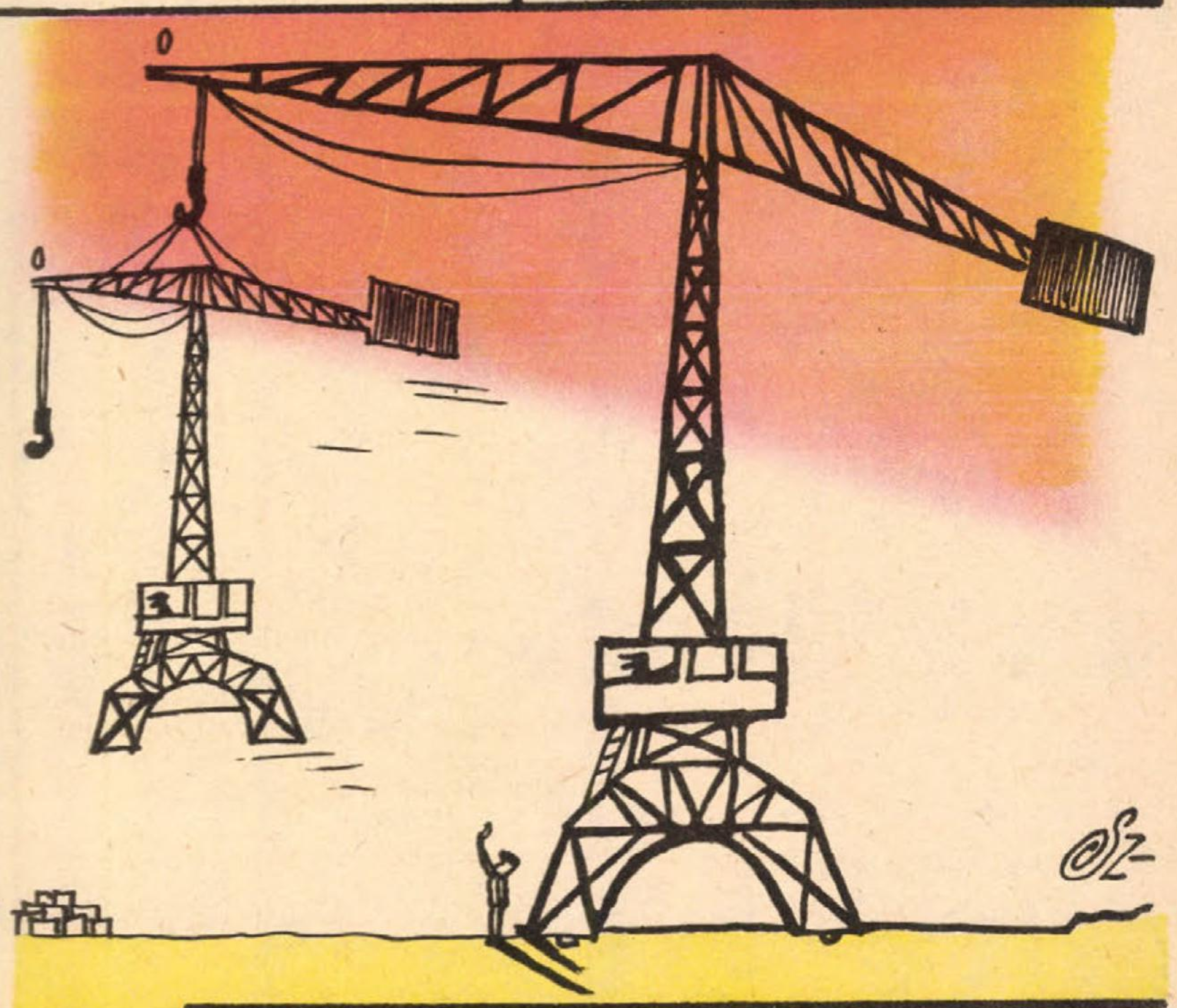

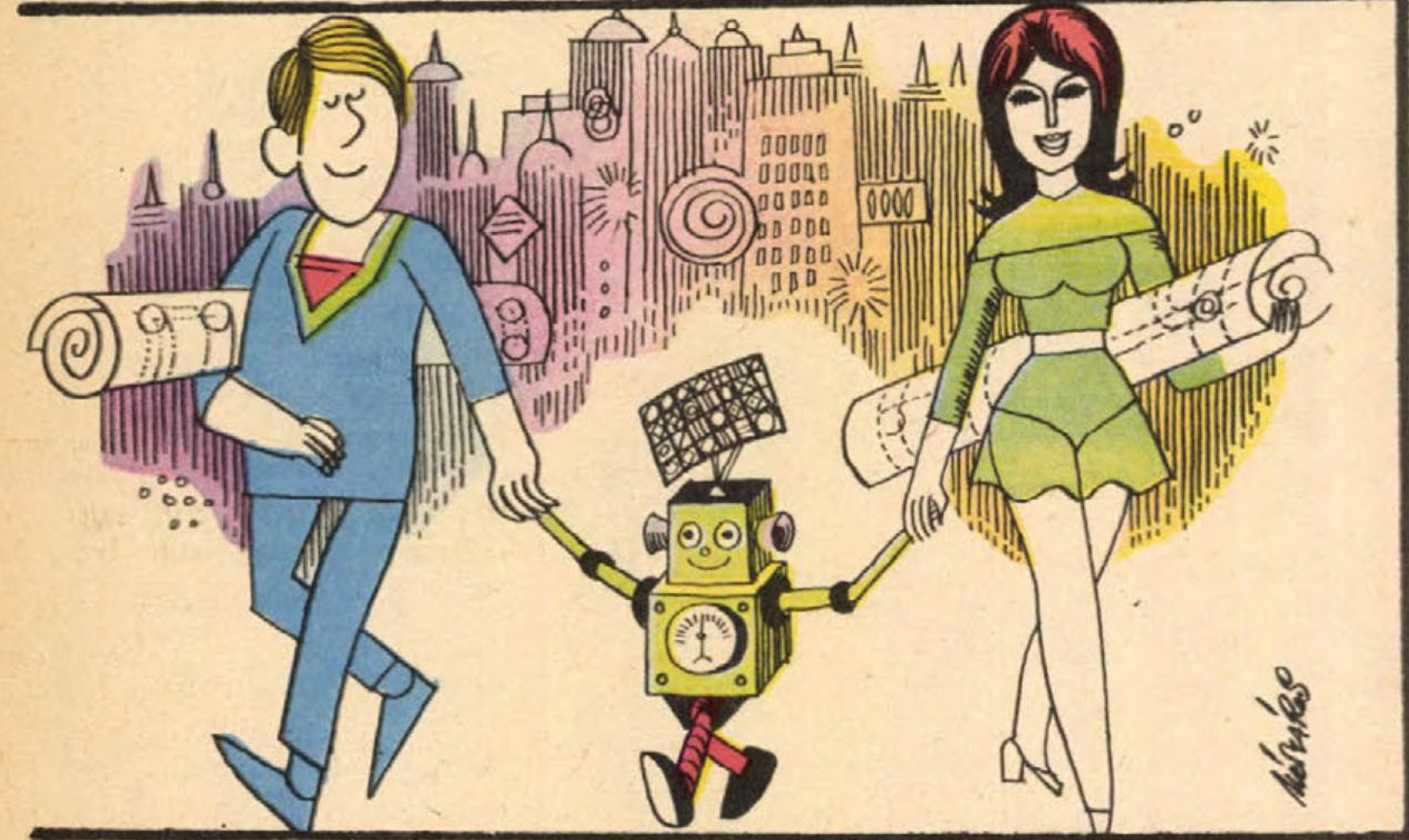

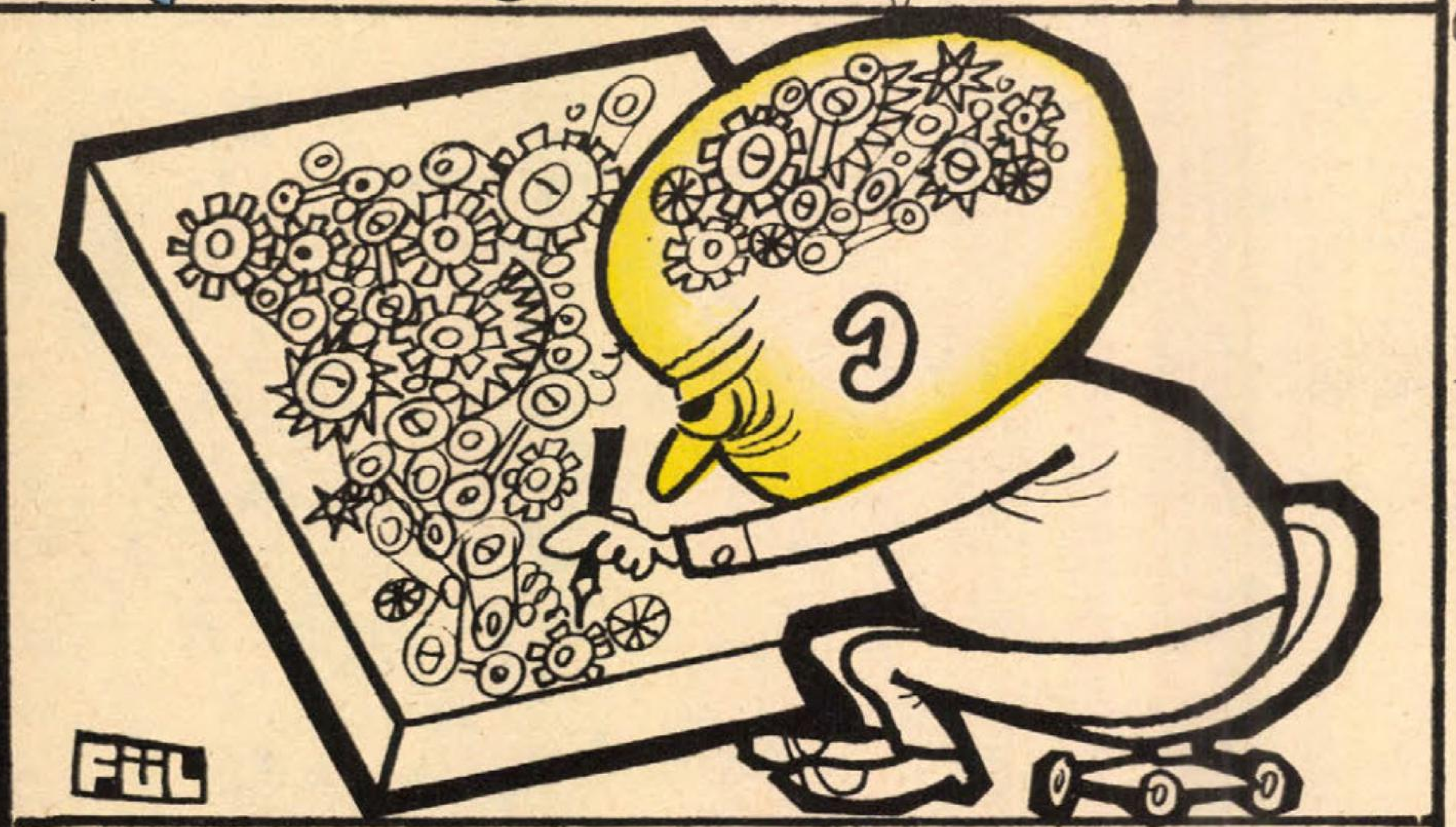

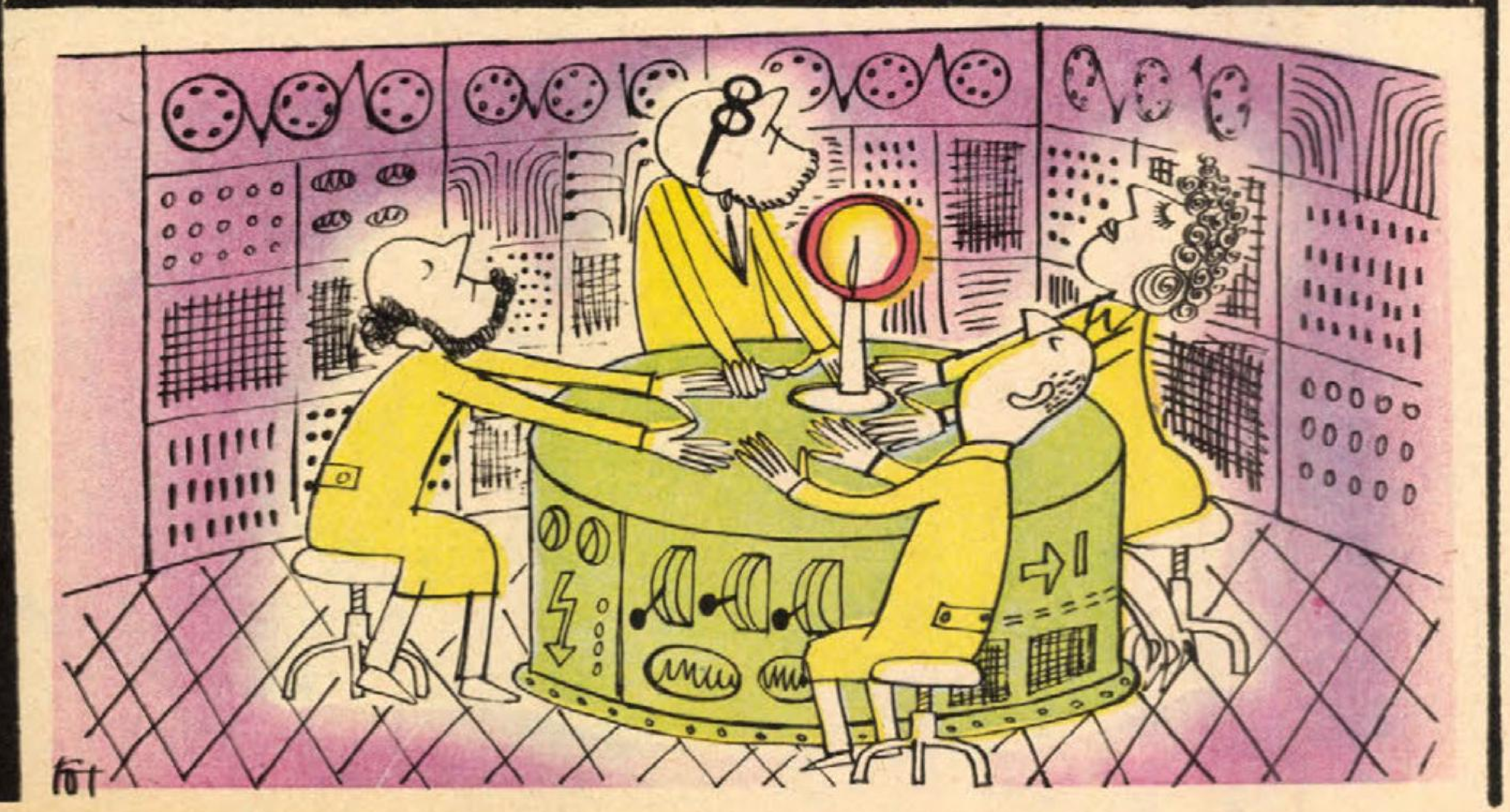
GÉPEK

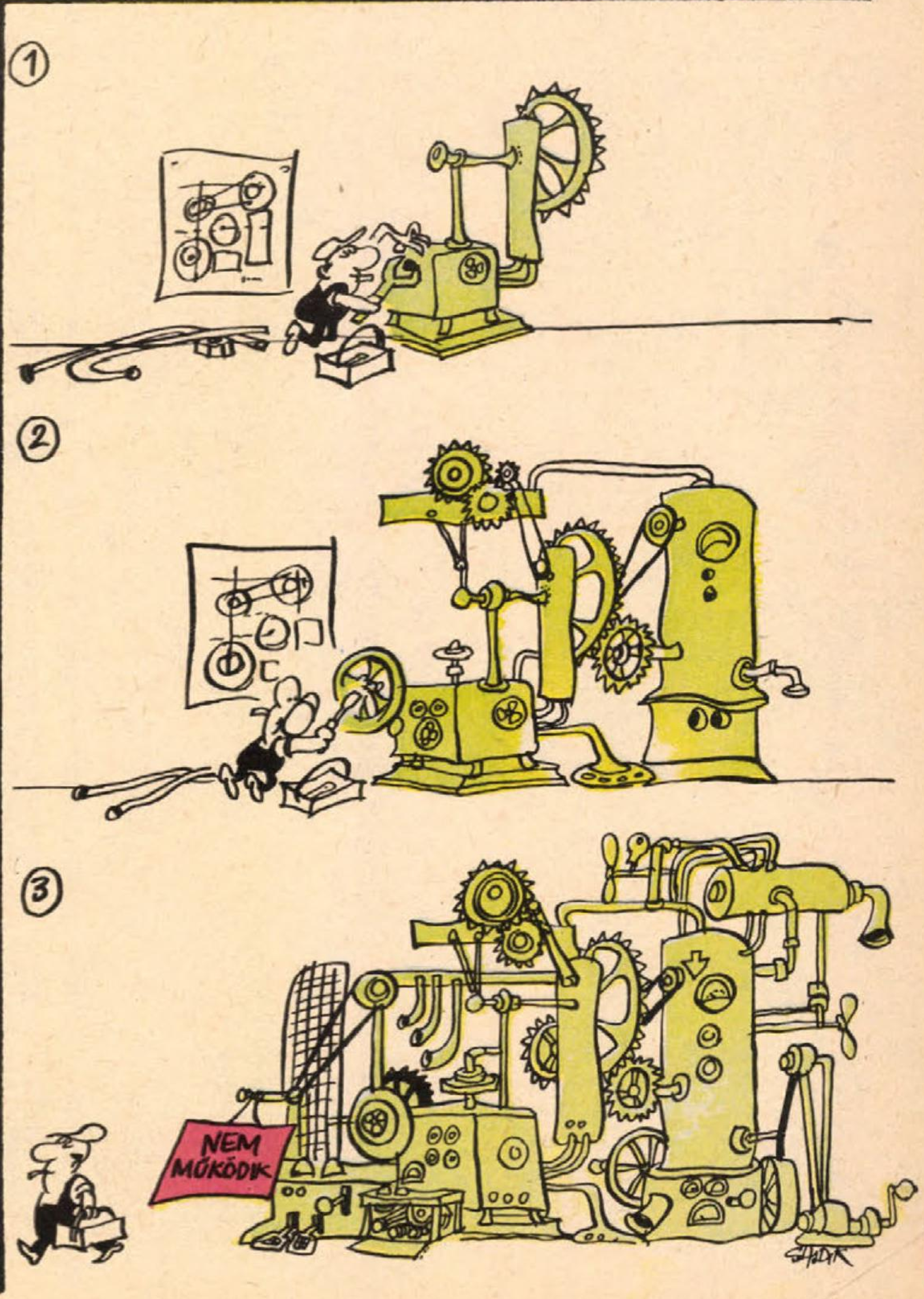
DALLOS,
BALÁZS-PIRI,
MÉSZÁROS,
SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP,
TÓT,
SAJDIK

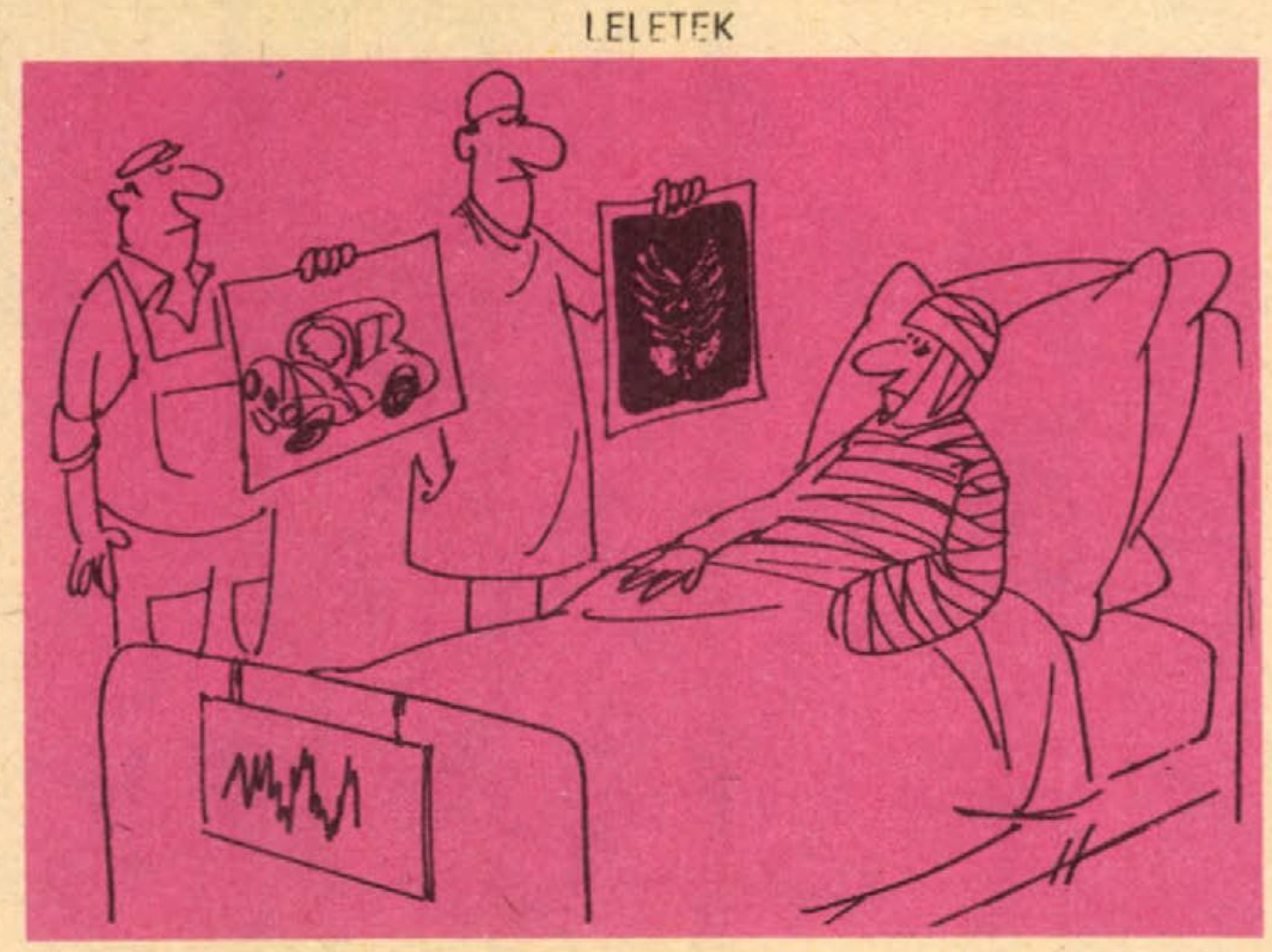

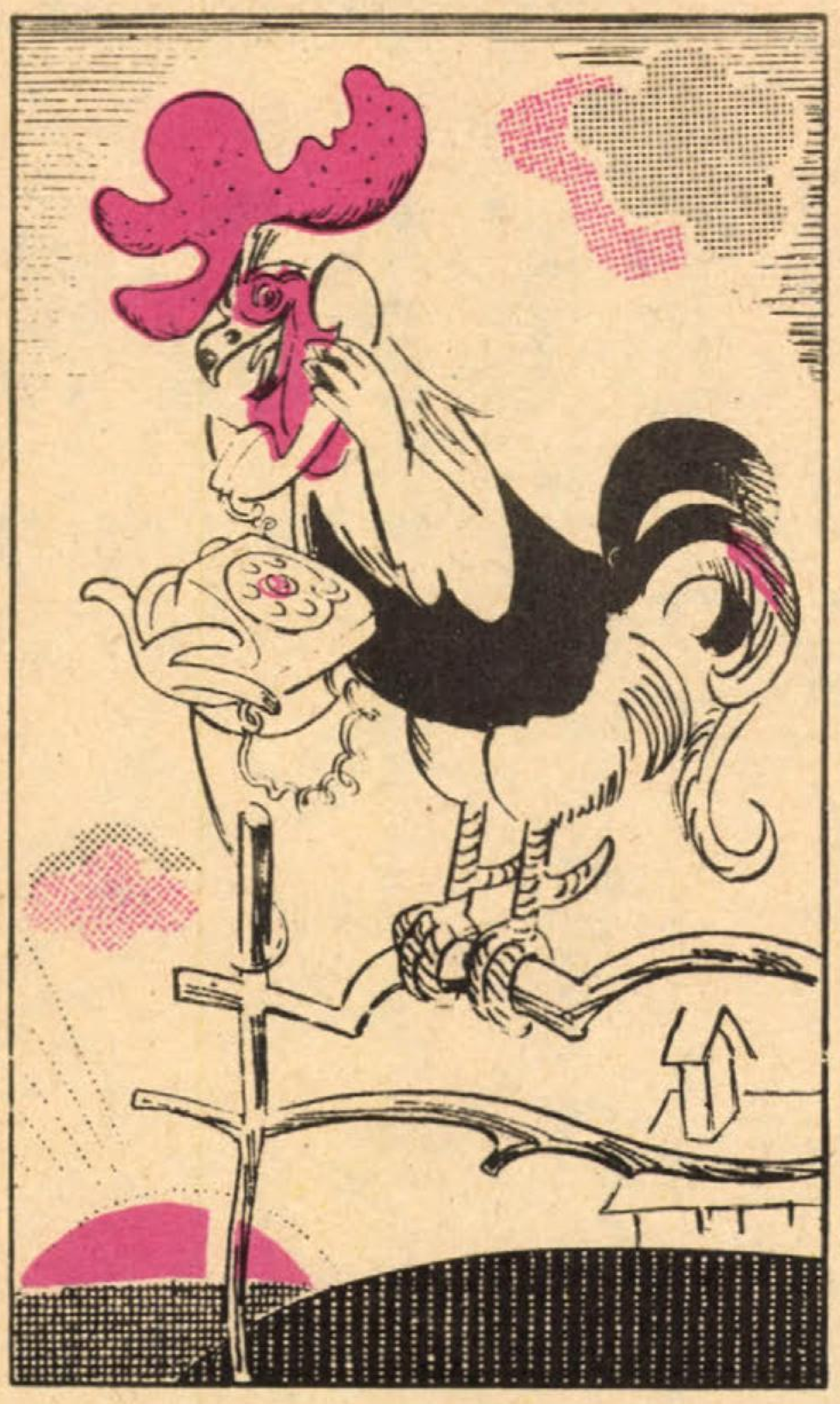
IMPORTHUMOR

LELETEK

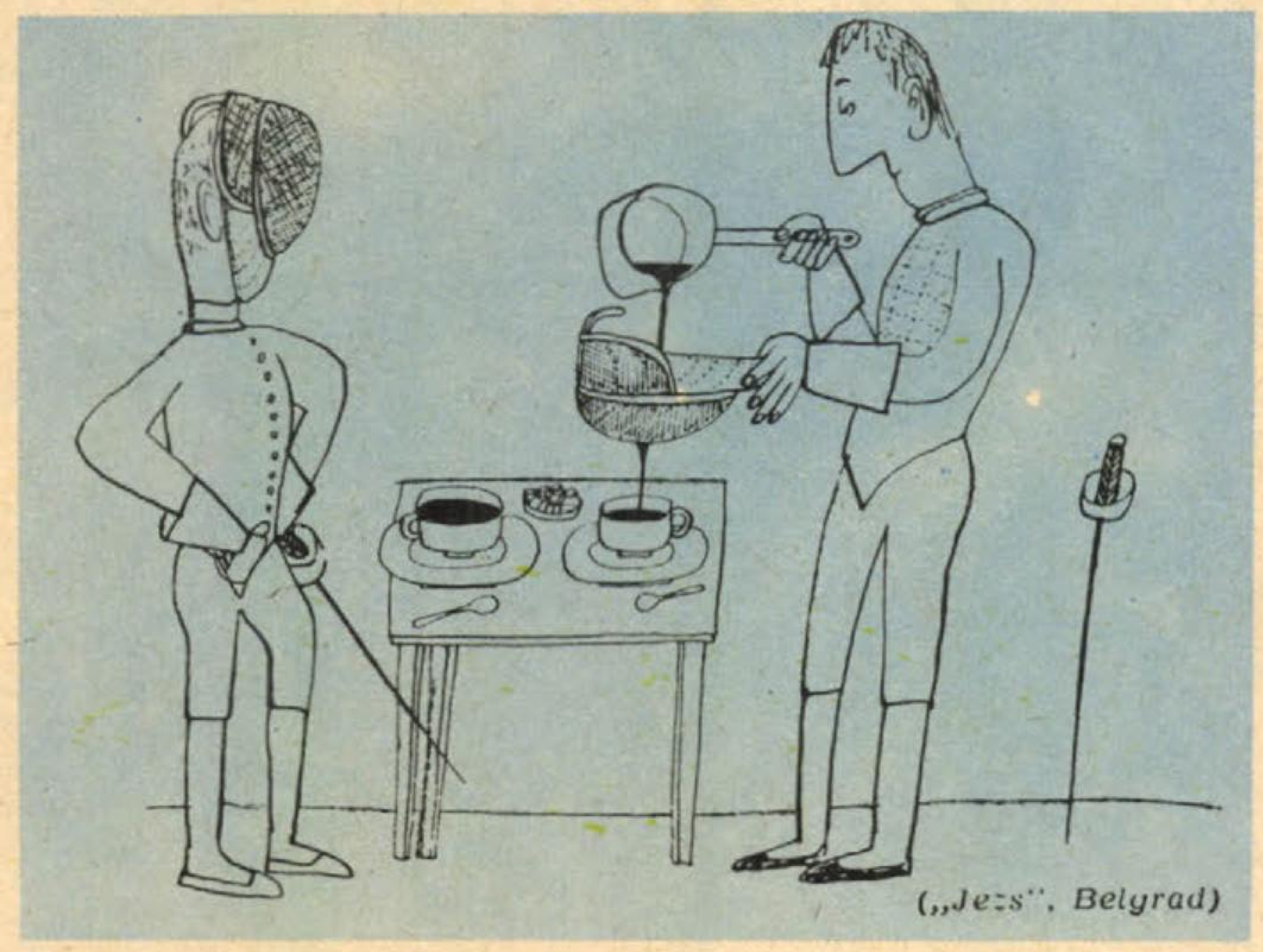
(„Paris Match")

ÖNÁLLÓTLANSÁG

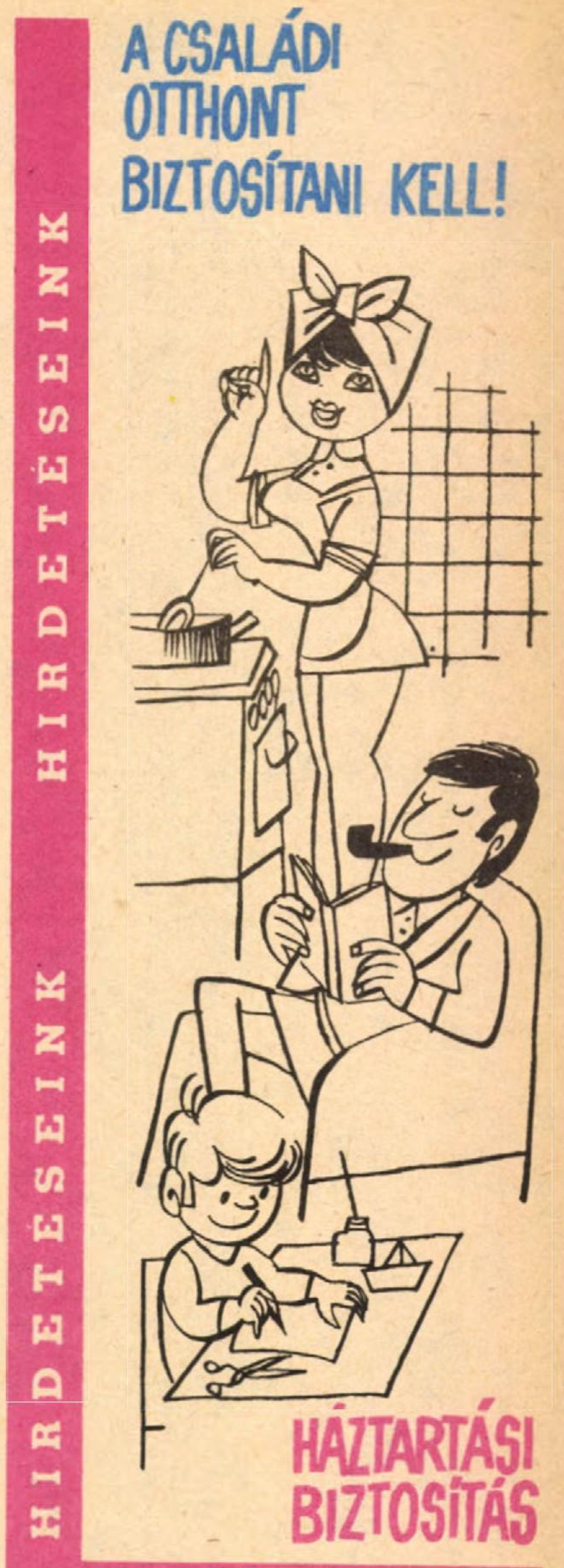

— Elnök elvtárs, lehet kukorékolni?
(„Krokodil", Moszkva)

KÉT ASSZÓ KÖZÖTT

(„Jezs", Belgrad)

MÉZESMADZAG

A Timsó- és Robbanómotorgyár kultúrházának nagytermében őrjöngve bömbölt a mikrofonba a közkedvelt Gold Boys beatzenekar. A terem zsúfolásig megtelt fiatalokkal. Egy részük önfeledten, szent eksztázisban járta a táncot, mások áhítattal, lehunyt

szemmel hallgatták a káprázatos koncertet. Stirpák Sándor, a nagyüzem zseniális igazgatója sápadtan kapta be az ötödik idegcsillapítót, nyelt rá egy korty vizet, majd elkínzottan suttogta Perczegős Norbert művezetőnek:

— Nem sokáig bírom már ezt a ricsajt. Tudja, milyen muzsikát imádok én? A lágy, áradó dallamokat, ezek elzsongítanak, megsimogatnak. Straussot, Fall Leót, Jacobi Victort, és mégis kénytelen vagyok minden áldott vasárnap délután, 5-től este 11-ig ezt a zenebonát hallgatni. Sőt, ha észreveszem, hogy figyelnek, én is rázom-riszálom magam, és időnként nagyot rikoltok, mint akinek ez a vad gitározás élmény.

— Együtt érzek, főnököm, de az ön ötlete volt mindez. Figyelem: A zenekar leállt, lépjen a mikrofonhoz!

Stirpák megigazította a nyakkendőjét és felugrott a dobogóra:

— Rövid leszek! Hogy tetszik a zenekarunk?

Elismerő fütyülés, lábdobogás volt a válasz.

— Kedves barátaim! Tudniok kell, hogy kizárólag a gyárunk alkalmazásában álló dolgozóknak biztosíthatjuk ezt a csodálatos együttest. Ma, egyetlen alkalommal, vendégként jöhetnek hozzánk, de jövő héten már csak mint a Timsó-részleg vagy a Robbanómotor-osztály munkatársaiként lehetnek jelen. Belépési nyilatkozatot munkaügyi osztályunk jelenlevő képviselőjénél találnak. Földszint kettő, balra. Megmondom őszintén, nagyobb fizetést, jobb munkakörülményeket mi sem tudunk biztosítani, de ilyen zenekar, mint a Gold Boys beat, csak egy van az országban. Barátaim! Várjuk a jelentkezőket.

A muzsikusok ismét rázendítettek. Stirpák Sándor fejfájósan, de büszkén jelentette ki:

— Lehet, hogy hamarosan az idegosztályra kerülök, de az a fontos, hogy a Timsó- és Robbanómotorgyárban mindig van elég segédmunkás.

Galambos Szilveszter

SZILÁNKOK

FIGYELMEZTETÉS

Az autósok gondoljanak arra, hogy azért ők is gyalog jöttek a világra.

FURCSA ÉRV

— Csak az nem követ el hibát, aki nem dolgozik. Én rengeteg hibát követek el, ebből is látható, hogy milyen szorgalmasan dolgozom — jelentette ki büszkén Béla barátom.

REGÉNY

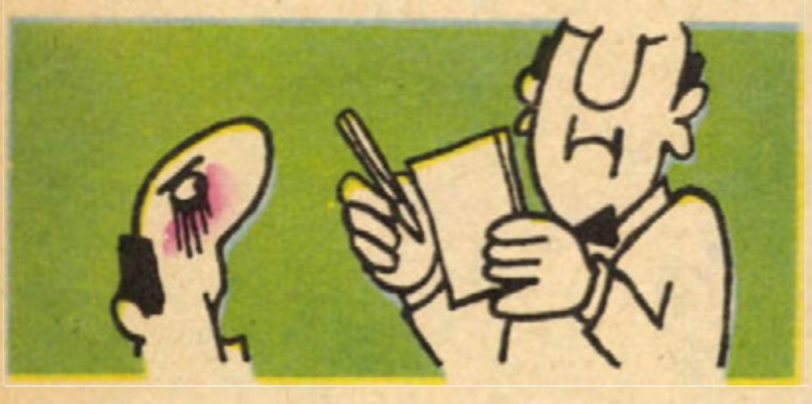
Árpád váratlanul hazaérkezett, és a feleségét teljesen egyedül találta odahaza. Éktelen haragra gerjedt, hogy megint nem sikerült válóokot találnia.

ÉTTEREMBEN

— Halló, fizető!

— Parancsoljon.

— Egy erőleves, egy kolozsvári rakott káposzta, egy aranygaluska, két kenyér, egy kávé, egy ásványvíz... lett volna, ha egyáltalán szóba állt volna velem a pincér. Volt szerencsém!

KARRIER

X. barátom nagy karriert futott be, de a siker nem változtatta meg. Ma is olyan, mint iskolás korában: gőgös, nagyképű, felvágós alak.

ŐSZINTESÉG

— Mancika, ha beteg leszek, remélhetem, hogy egy vizes borogatást tesz a fejemre?

— Azt nem. De ígérem, hogy a táppénzét segítek elkölteni.

NEHÉZ TERMÉSZET

— Nekem ne dirigáljon egy karmester! — mondta gőgösen a neves dirigens felesége.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Nem tud ajánlani egy jó orvost?

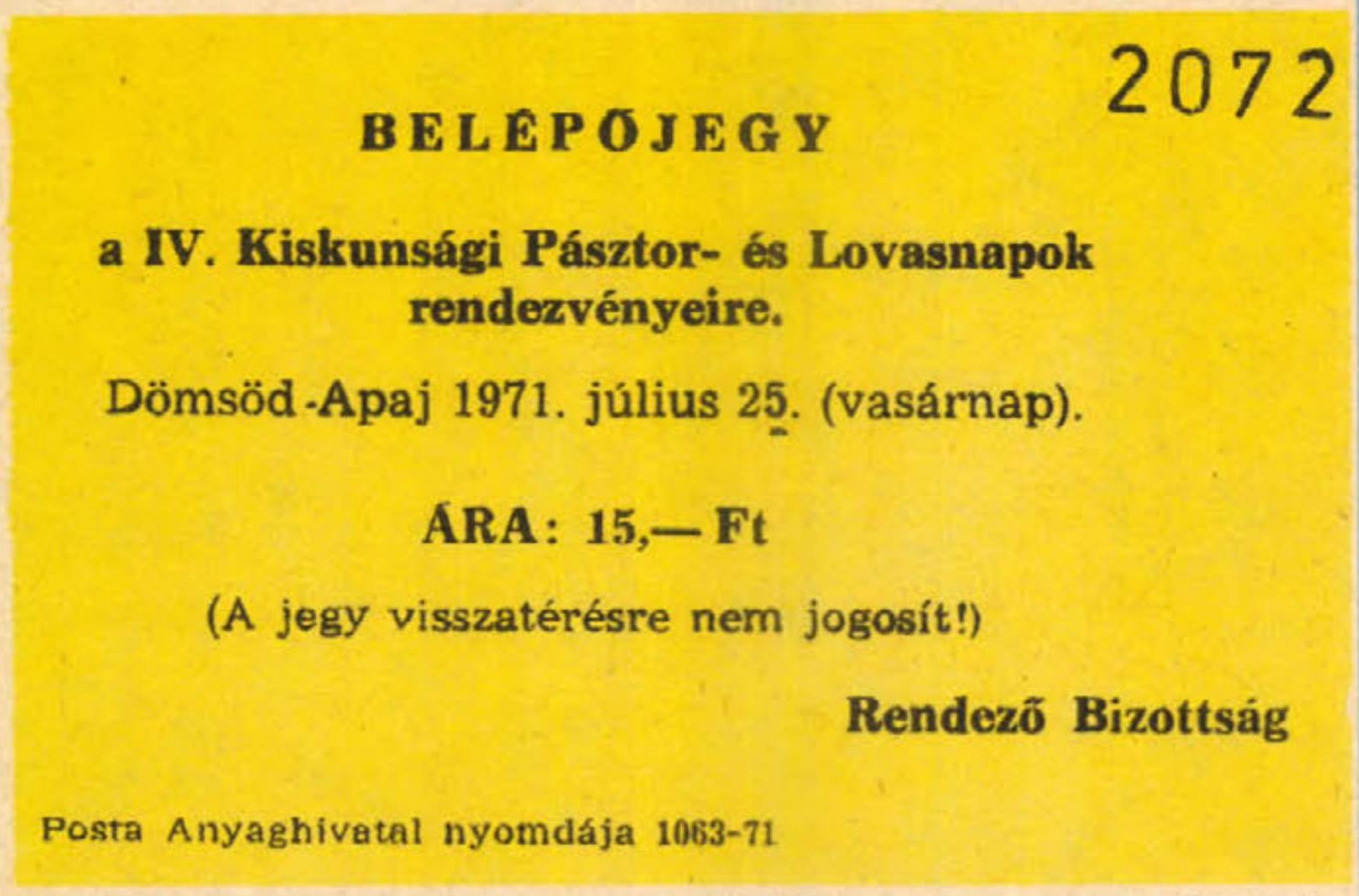
— Beteg?

— Nem. Férjhez szeretnék menni hozzá...

G. Sz.

TÜCSÖK és BOGÁR

2072

BELÉPŐJEGY

a IV. Kiskunsági Pásztor- és Lovasnapok rendezvényeire.

Dömsöd-Apaj 1971. július 25. (vasárnap).

ÁRA: 15,— Ft

(A jegy visszatérésre nem jogosít!)

Rendező Bizottság

Posta Anyaghivatal nyomdája 1063-71

Hiába vettem meg a jegyet, végül is nem mertem elmenni a lovasnapokra, mert én szerettem volna visszatérni a családomhoz...

(Beküldte: Lukács János, Kiskunlacháza)

Extra méretű lángos lehet!

(Beküldte: Ress Béláné, Győr)

Ugye milyen dekoratív?

(Beküldte: Harcos Károly, Kiskőrös)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Meglepő utcanévtábla, Dunaújvárosból. Igaz is, ha a németeknek volt egy Goethe János Farkasuk, sőt egy Mozart Farkas Amadéjuk is, miért ne lehetne nekünk egy Bolyai Farkas Jánosunk? Mit zavar az, hogy eredetileg két különböző személy volt. Azért az o betűre mégsem kellett volna ékezetet tenni...

(Beküldte: K. D., Dunaújváros)

Pötyike elzüllött

Nem kenyerem a pletyka, és Pötyi szomorú esetét is csak azért mondom el, hogy a többi Pötyik, Katicák, Ibolykák, de főként a szüleik tanuljanak belőle.

Pötyike valaha szép volt, tiszta és jól ápolt. Szülei olyan büszkék voltak rá, hogy legszívesebben országnak, világnak mutogatták volna. Még ma is emlékszem a névadó ünnepségére, amikor ünneplésére óriási vendégsereg gyűlt össze. A névadó papa szerepét a kerületi tanács elnöke vállalta, és emelkedett hangú beszédében köszöntötte Pötyikét. Szép, hosszú életet kívánt neki, valamint azt, hogy legyen mindig ilyen vonzó, egész életében vigyázzon jó hírére, és ne hozzon szégyent szüleire, akik nagy áldozatok árán öltöztetik és viselik gondját. Óvta a rossz társaságtól, a léhaságtól és a bűntől.

De ez már nagyon régen volt. Az elfeledett köszöntő pusztába kiáltott szó maradt. Pötyike hamar kinőtt az ártatlan gyerekkorból. Eleinte még tartotta magát, de már ekkor észrevehető volt, hogy hajlama van a züllésre, melynek lejtős útján hamarosan el is indult.

Először nem tisztálkodott rendesen. Bár időnként kifestette magát, de már a sok kence sem takarta el az éjszakázástól korán megviselt külsejét. Eleinte még kerülte a rossz társaságot, nem

engedett közel magához züllött, részeges alakokat. Társasága tiszta, kulturált emberekből állt, de később egyre több rossz hírű alak kerülgette. Emiatt a rendesebb emberek lassan elmaradoztak, végül kerülni kezdték, és ma már azt is letagadják, hogy valaha is ismerték.

Bármilyen szomorú, de az az igazság, hogy azóta többször meggyűlt a baja a rendőrséggel is. A járőr minden este meglátogatja, és sosem távozik üres URH-kocsival, mert Pötyi duhaj vendégei között mindig akad valaki, akivel a rendőrségnek sürgős beszélnivalója van.

Szomorú szülei sokat búsultak miatta, egy ideig próbálták mentegetni, leplezték botlásait, de azután ők is látták: minden hiába, Pötyike viselt dolgait már az egész város beszéli. Ezután szülei — bár ki nem tagadták — alig várták, hogy bezárják őt.

Én is beszéltem a szerencsétlen szülőkkel, akiknek pontos nevét nem árulom el, bár megérdemelnék, mert elsősorban ők a hibásak azért, hogy Pötyike ide jutott. Ha a névadó ünnepségen elhangzott ígéreteikhez híven szigorúbban ellenőrzik, többet törődnek vele, Pötyike még ma is az a tiszta, rendes, és tisztességes gyermek lenne.

A szülők most egy új gyerekben keresnek vigaszt, akinek neve Pöntyike, és a jövő héten lesz a névadó ünnepsége. A névadó papa ismét a kerületi tanács elnöke, és a szomorú esetből tanult szülők komolyan ígérik, hogy ezt az új csinos, tiszta, kulturált eszpresszót nem hagyják Pötyike sorsára jutni.

Ősz Ferenc

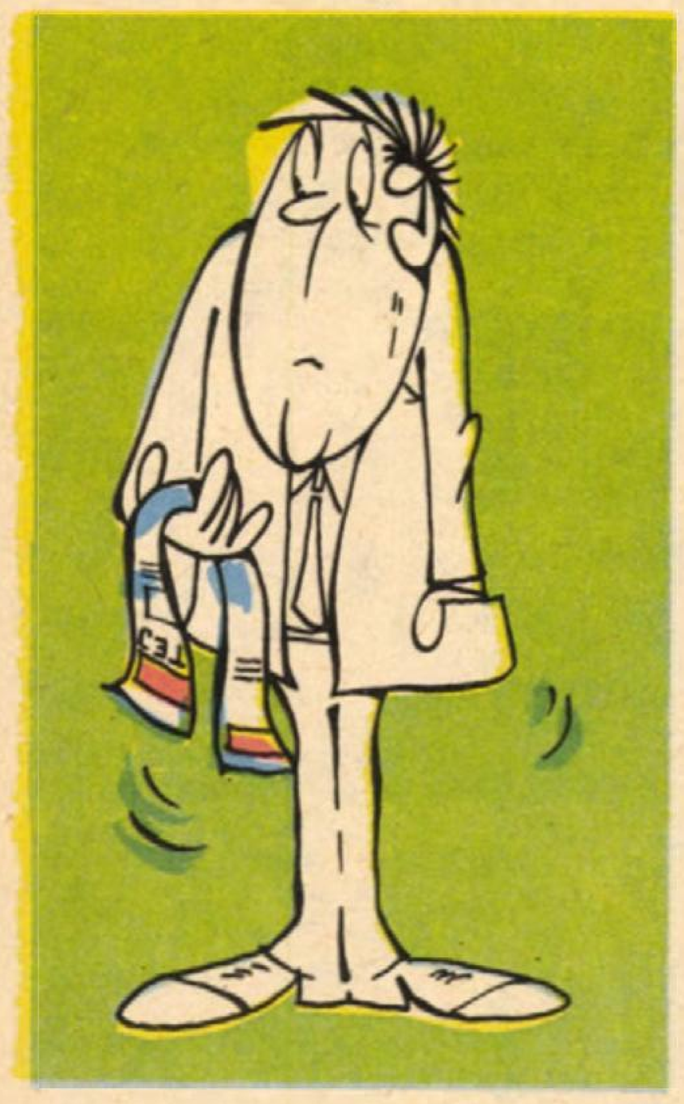
A ZACSKÓS TEJ FŐBB TÍPUSAI

Takács Imre rajzai

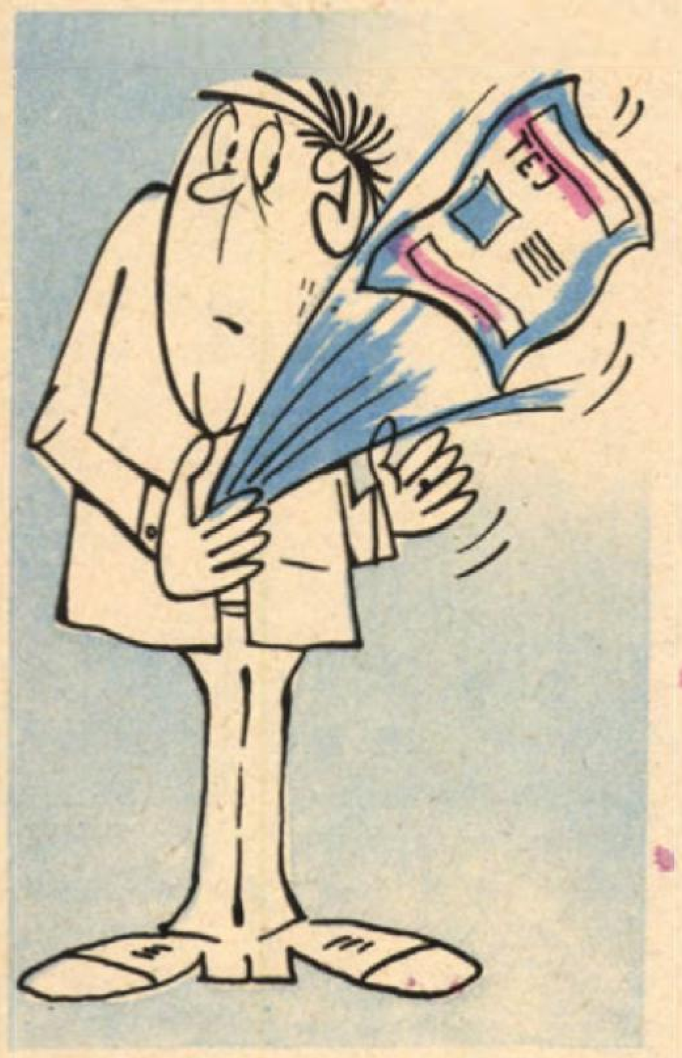
SZOKOKUTAS

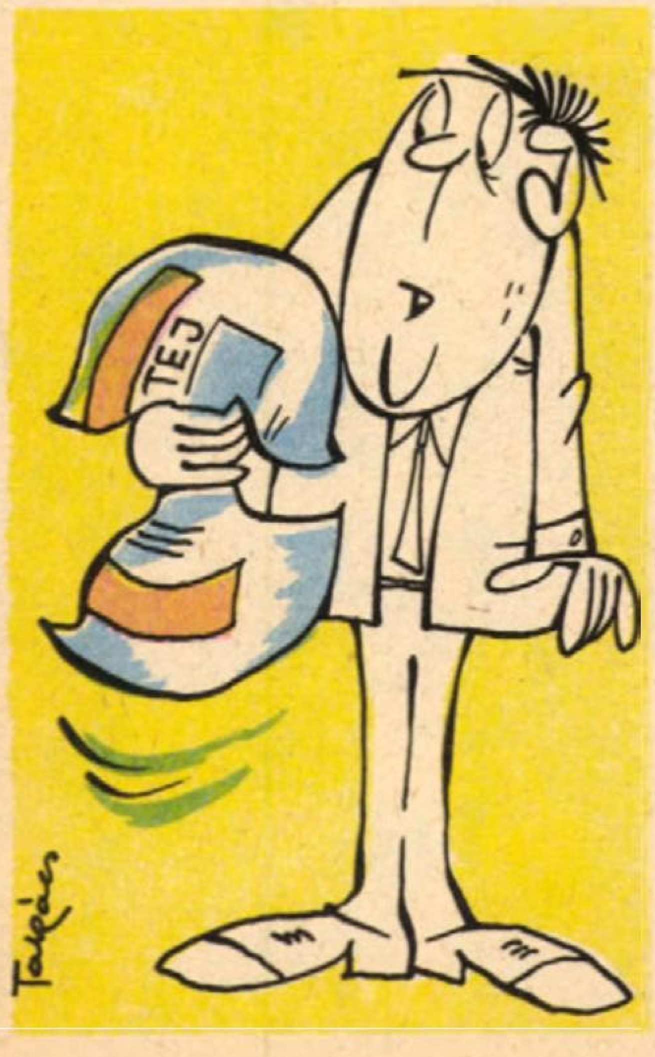
SIMULEKONY

KIUGRÓS

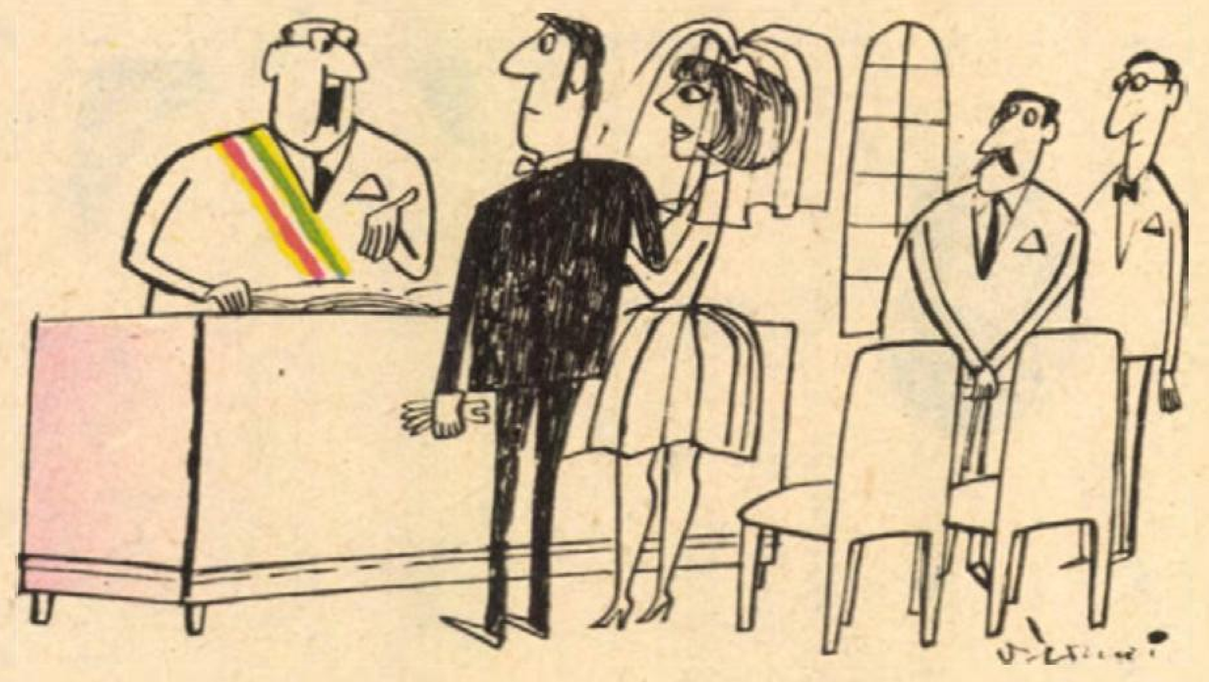

FORMAVÁLTOZTATÓ

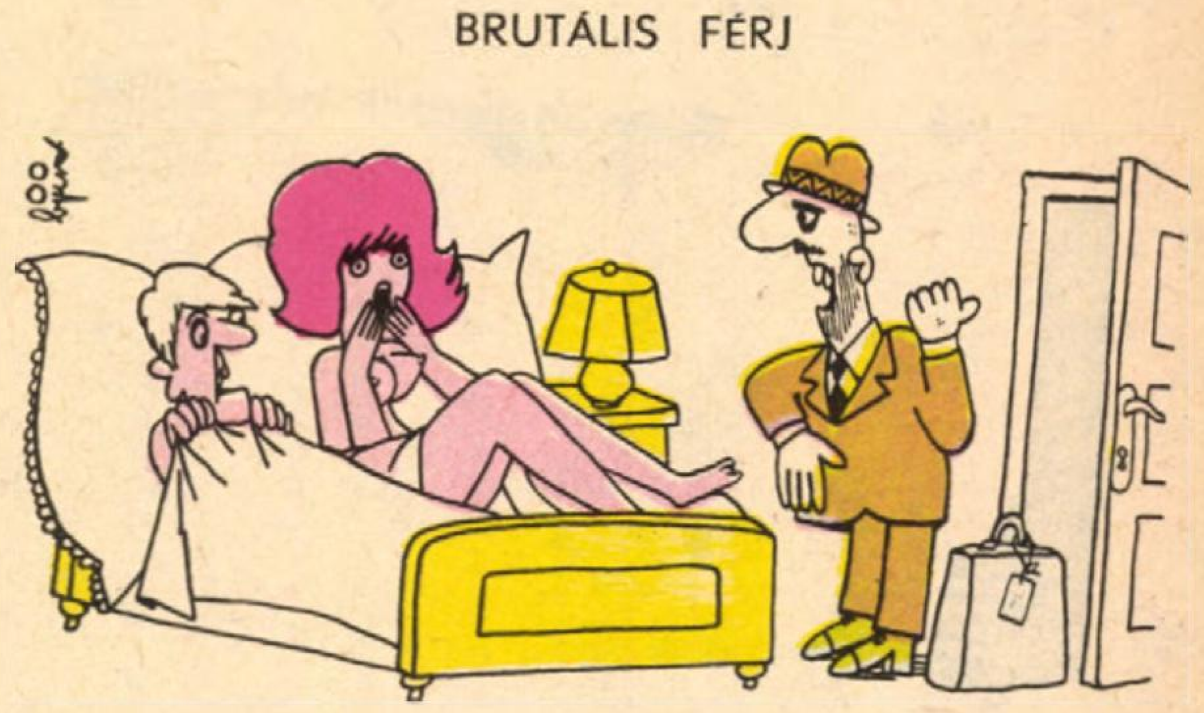
Megjelent a Ludas Magazin augusztusi száma

AKTUÁLIS KÉRDÉS

– Hazaviszi a feleségét, vagy itt helyben óhajt elválni tőle?

BRUTÁLIS FÉRJ

– Ha most ráadásul meleg vacsorát sem találok odakint a konyhában, letöröm a derekadat...

ILONKA NÉNI ESETE

Ilonka néni a takarítónőm, az egyetlen személy, akivel bensőséges viszonyom van, minden héten egyszer jön hozzám, már várom a csengetését, és nyitom az ajtót. Megkérdem, hogy van, s azután iszkolok el hazulról, mert nem szereti, ha takarítás közben zavarják. Megszoktam már a pörlekedését, kedves, régi, megbízható bútordarab. Legutóbb, szerdán, látható idegességgel állított be hozzám. Hümmögött, kóhögött, körülöttem téngergett... Láthatóan akart valamit közölni velem, méghozzá bizonyára nem is kellemeset, csak kerülgette a forró kását, várta: megkérdezzem, mi baja van, de én nem kérdeztem. Bizonyára meg akarja mosni a fejemet, hogy nincs otthon mosószer, vagy megint kiégettem a paplanhuzatot... Erre ő szólalt meg.

— Ne is kérjen, nem tudom tovább vállalni a takarítást, ma még elvégzem, kimosom az ingeit, vasalok, ablakot törülök, de jövő héten már nem jövök, keressen másik takarítónőt helyettem. Legalábbis egyelőre.

— De hát mi van, Ilonka néni?! — Kérdeztem megdöbbenve. Ennél nagyobb csapás nem is érhetett volna. — Miért akar itthagyni annyi év után?! Talán megbántottam valamivel?

— Nem, dehogy, maga jó ember... Nincs magával semmi bajom... Igaz, az uram kicsit féltékeny természetű, de az nem számít!

— Ilonka néni, gondolja meg, talán kedvezőbb ajánlatot kapott? Felemelem a bérét, a dupláját fizetem, mint eddig!

— Ne is kérleljen, nem lehet... Tudom, milyen nehéz takarítónőt kapni, sajnálom is magát, nem mondom, jó helyem volt, de mit csináljak?

— Ilonka néni, tudom, nehezére esik a takarítás, maga már nem túl fiatal, szívesen segítek, csak maradjon, megszoktam már...

— Nem az én hibámból történt, én maradtam volna továbbra is, de szerződést kaptam a filmgyárba.

— Hogyan? Nem értem?!

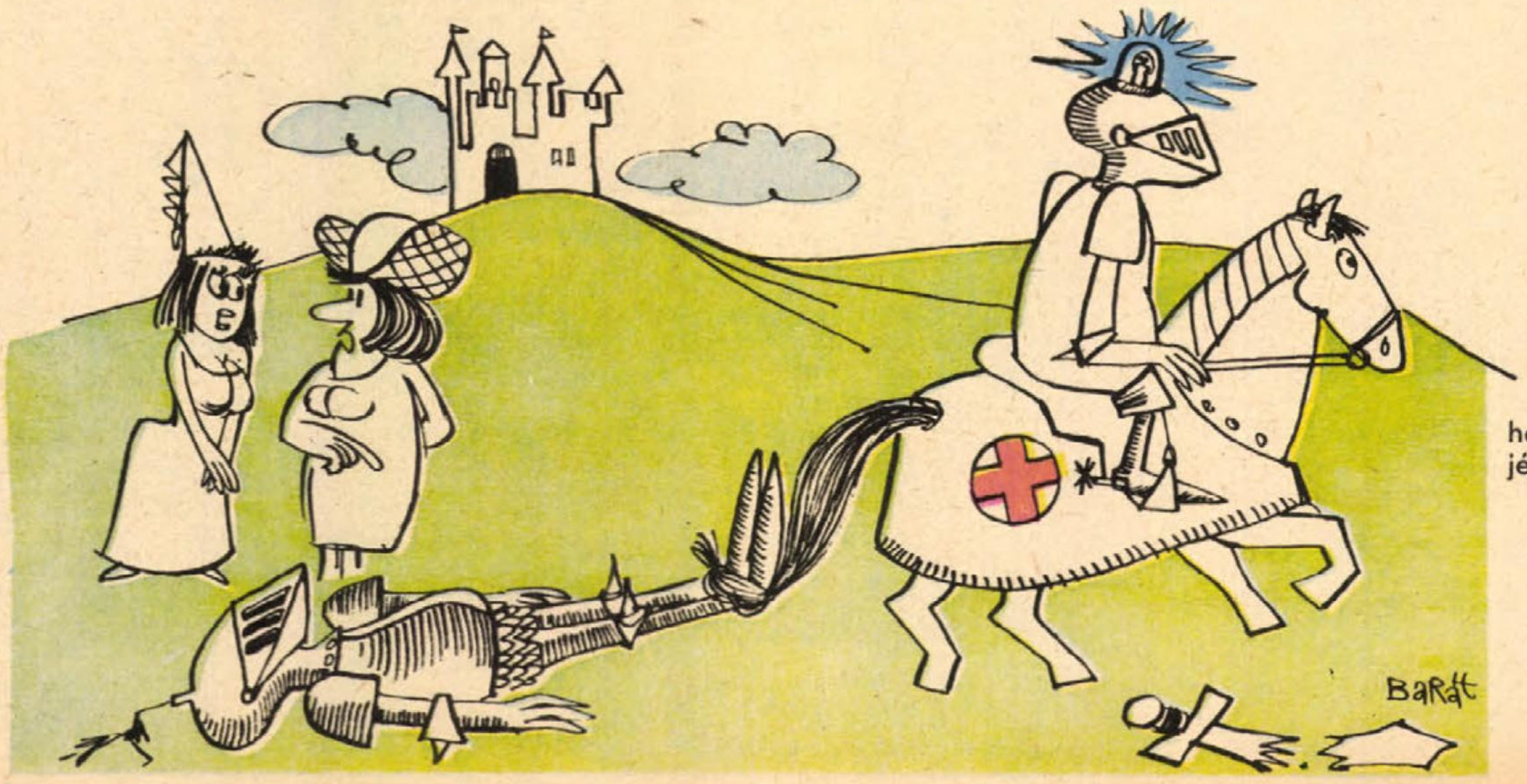
— Filmet kell csinálnom. Meglátott egy rendező a múltkor az utcán, itt lakik a közelben, leszólított, s azt mondta, engem keres, ilyen arc kell neki a következő filmjébe, ez a profil, ez a tekintet... Eleinte azt hittem, hogy viccel, el is küldtem a pokolba, keressen magához valót, fiatalabbat, de hiába... Azt mondta, a magyar filmgyártás jövőjéről van szó, ezt nem tehetem vele... Már kint is voltam a filmgyárban felvételen, megkaptam a szerepet... Azt kikötöttem a szerződésben, hogy meztelenre nem vetkőzöm le, ahogy ez ma szokás a filmeken, és csókolózni se vagyok hajlandó...

— Nahát, Ilonka néni!

— Nehogy azt higgye, hogy tetszik nekem ez a munka... A lámpák vakítanak, sokszor csak állunk, állunk órahosszat, megesz a penész a tétlenségtől, akkor újracsinálják a felvételt, csak pocsékolják a pénzt.

És, ha látná, milyen rendetlenség van. Nem tudom, ki takarít, de valami borzasztó... És milyen rendetlenek, a csikkeket csak úgy ledobják a földre... Szóval amint végzek a forgatással, jövök vissza magához takarítani, több filmet nem vállalok! Jobban szeretem én a takarítást, az tiszta munka.

Kemény György

KÖZÉPKORBAN

– Még szerencse, hogy a mentők idejében érkeztek.

PÁRBESZÉD EGY PRESSZÓBAN

Presszóban ül Médi, Hédi.
Hédi, hogy a tárgyra térjen,
Felsóhajtott: „Különleges
Antitalentum a férjem.

Olyan antitalentum, hogy
Elegem van már belőle,
Szerencse, hogy ezt majd nálunk
Nem örökli senki tőle."

„Miből gondolod" – szólt Médi,
Mert kérdezni nagyon szeret –,
„Hogy az antitalentumát
Nem örökli majd a gyerek?"

„Abból, drágám" – válaszolta
Médi kérdésére Hédi –,
„Hogy minálunk az a helyzet,
Nincs bébi, csak antibébi."

Hidvéghy Ferenc

RÉBUSZ

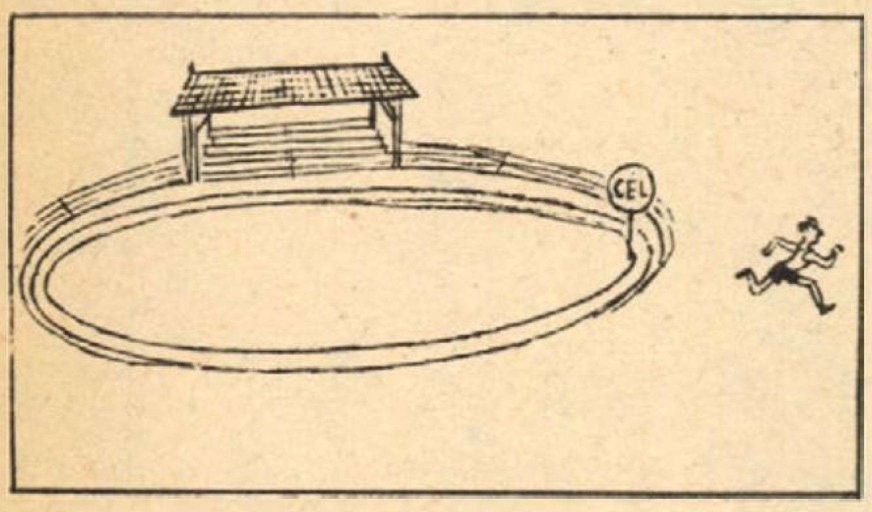
186. rejtvényünk megfejtése:

gggg ggg gg g -t

Gittegylet

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Molnár Ilona, Mezőtúr, Táncsics M. u 25.
Fercsi Valéria, Bp. VII., Dob u. 87.
Edelstein Theodorné, Pécs, Megyeri út 14.

188. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.
A megfejtéseket legkésőbb augusztus 9-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ludas Matyi

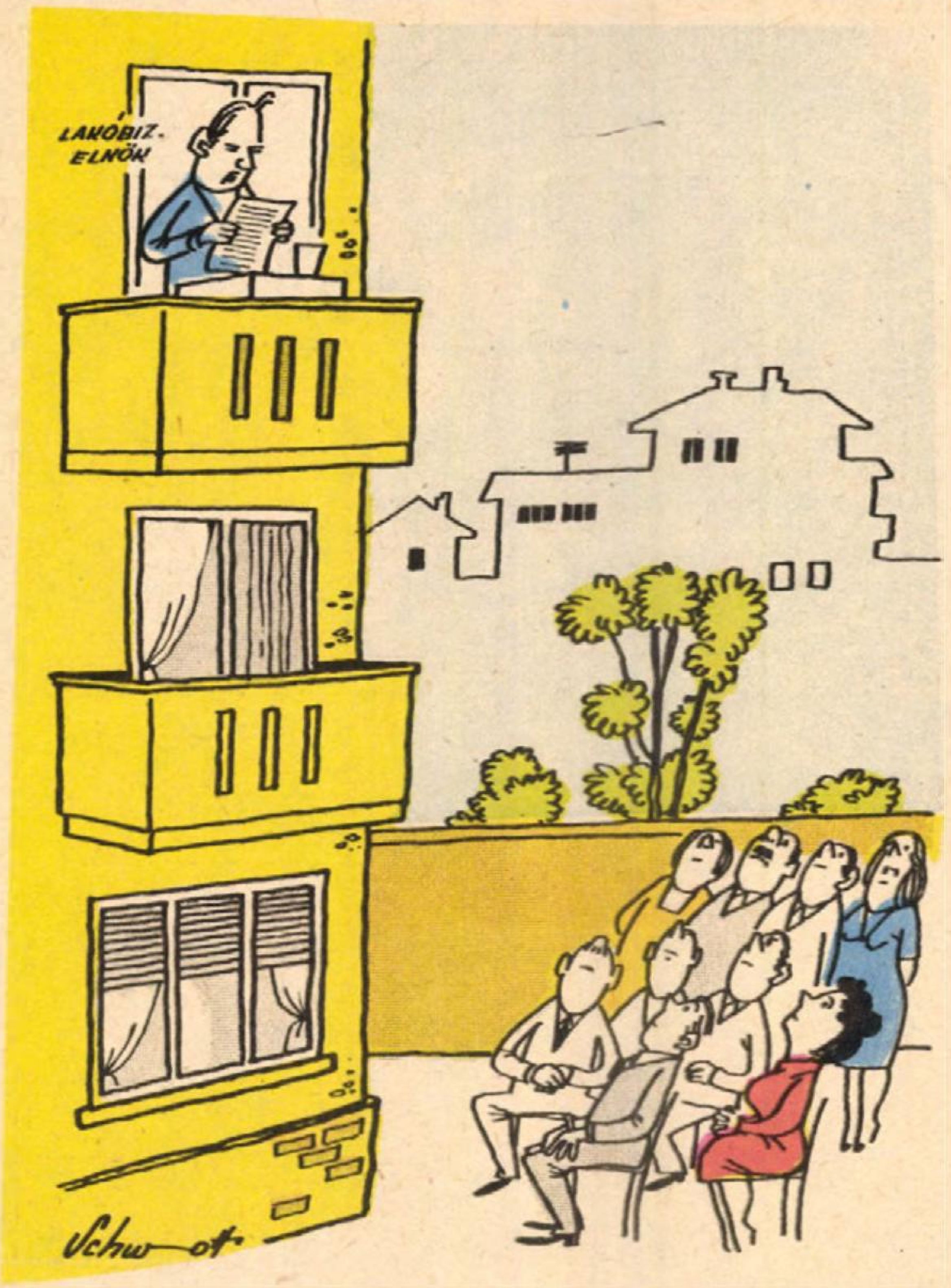
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.3156/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

MAGAS SZINTŰ LAKÓGYŰLÉS

VIGASZTALÁS

– Ugyan, anyu, én mindennap sírhatnék azért hogy csalódom egy fiúban.

TÁVIRÁNYÍTÁS

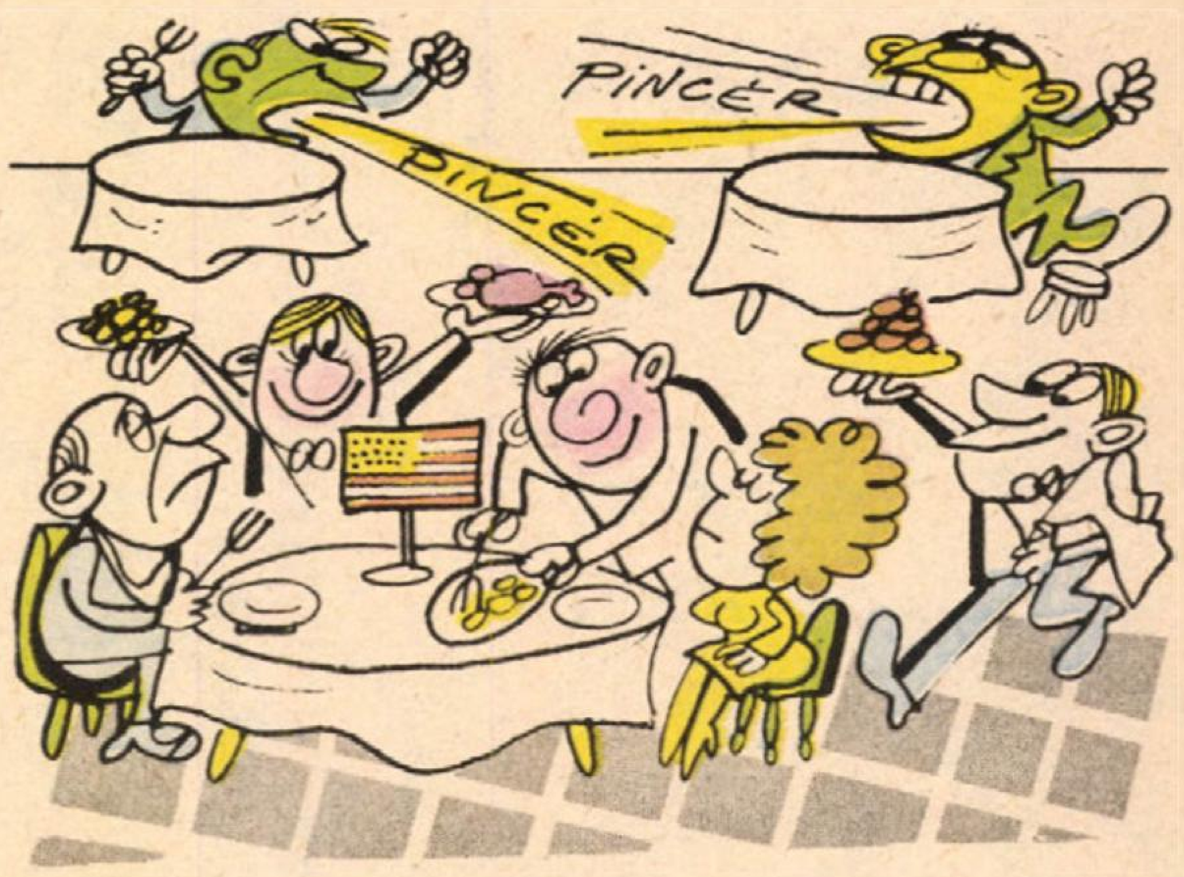

– Ezzel állítod be az irányt, ezzel a sebességet.

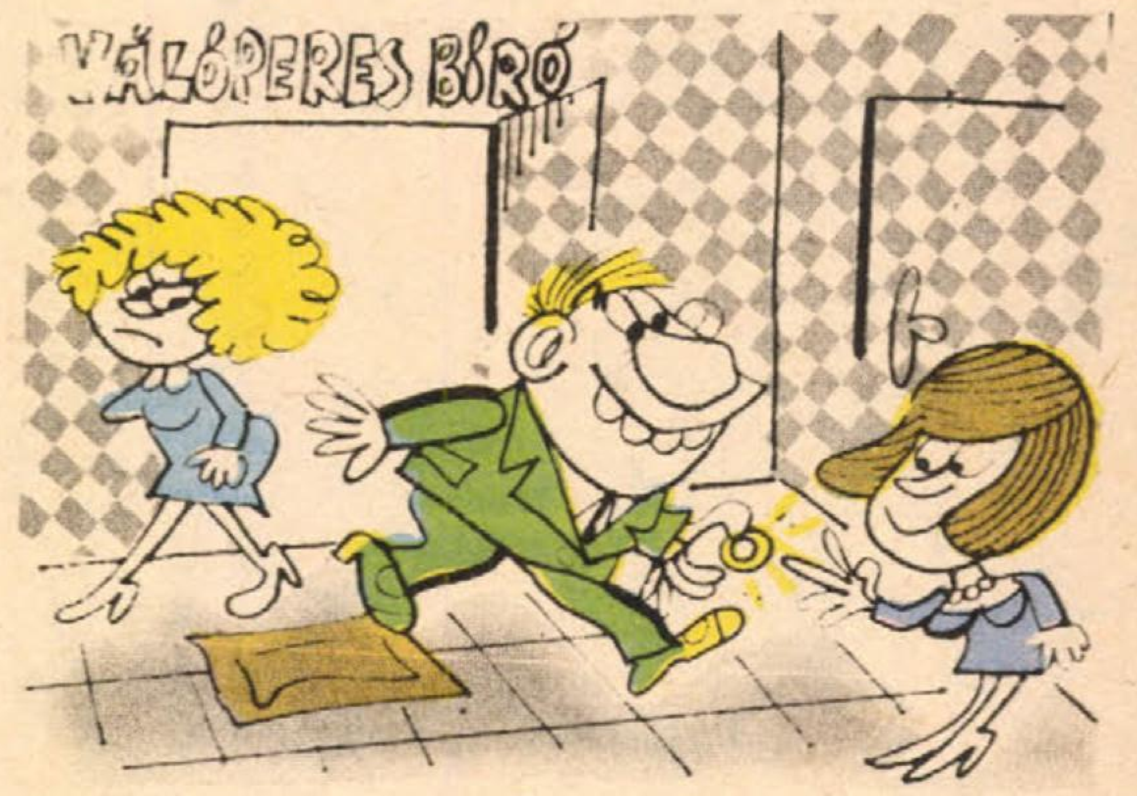
JÁTÉKOS FELNŐTTEK

Fülöp György rajzai

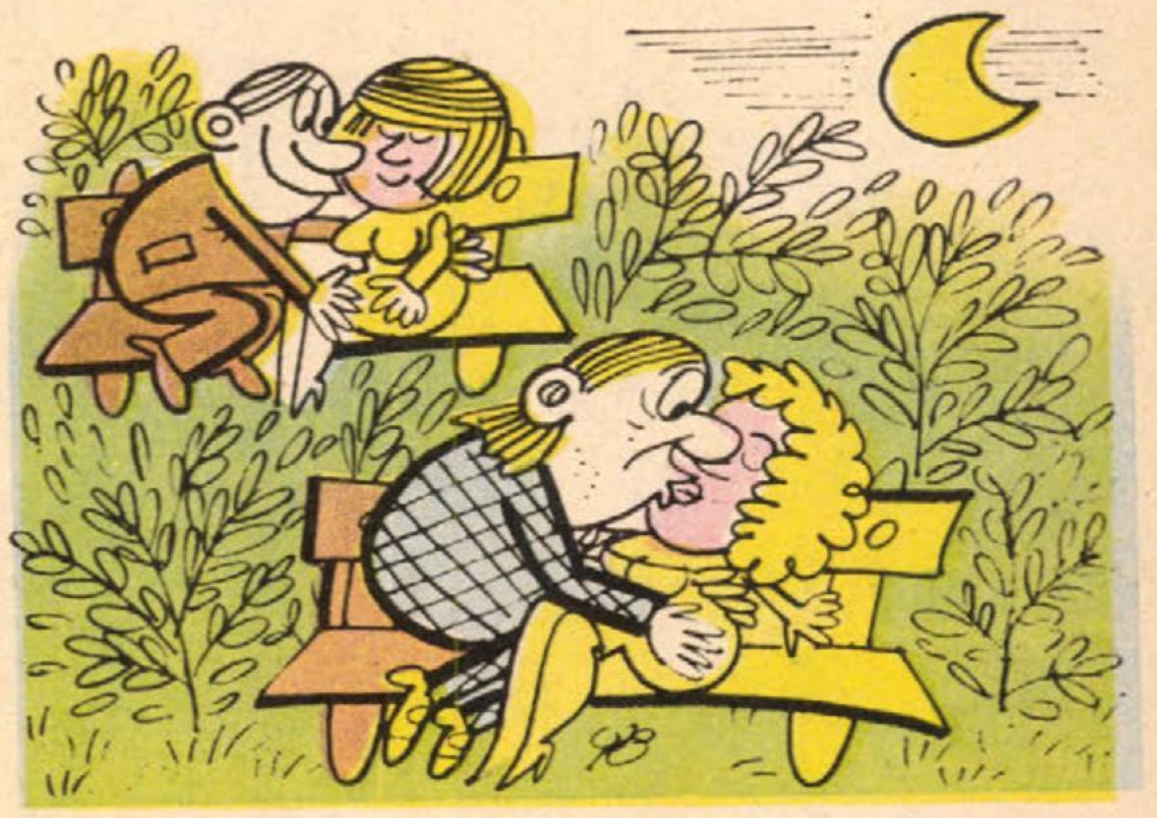
AMERIKÁBÓL JÖTTÜNK

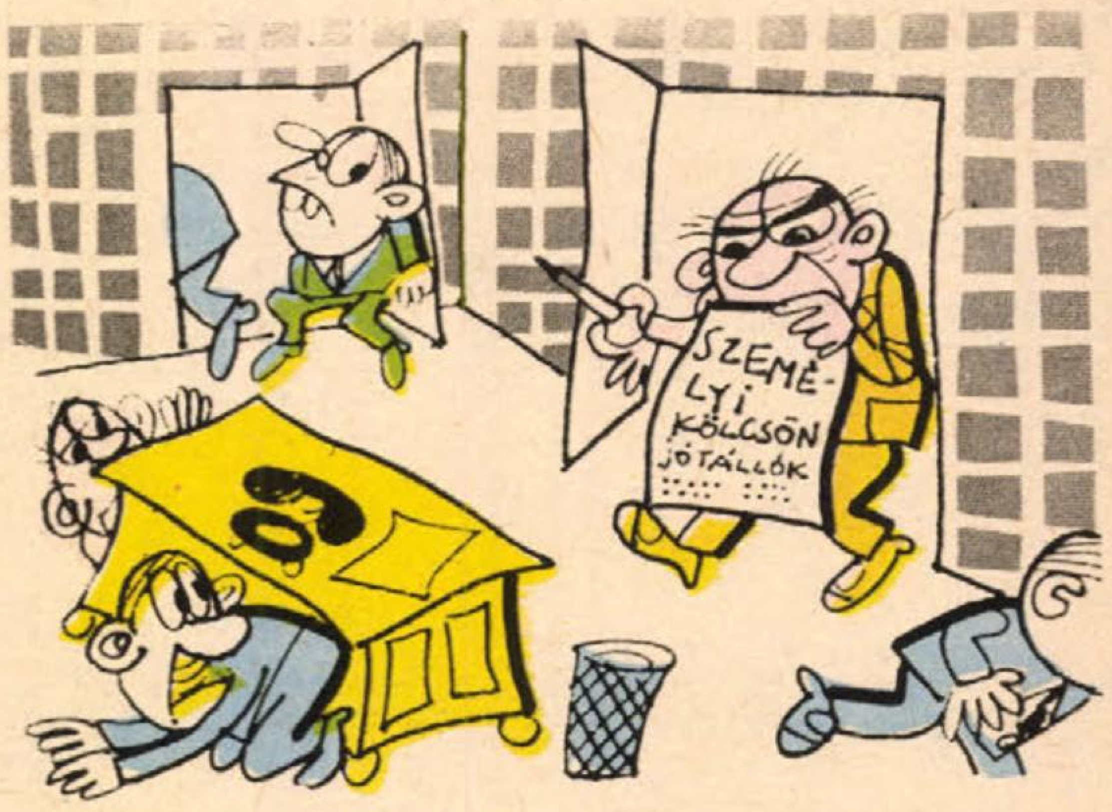
MEGY A GYŰRŰ VÁNDORÚTRA...

FOGÓCSKA

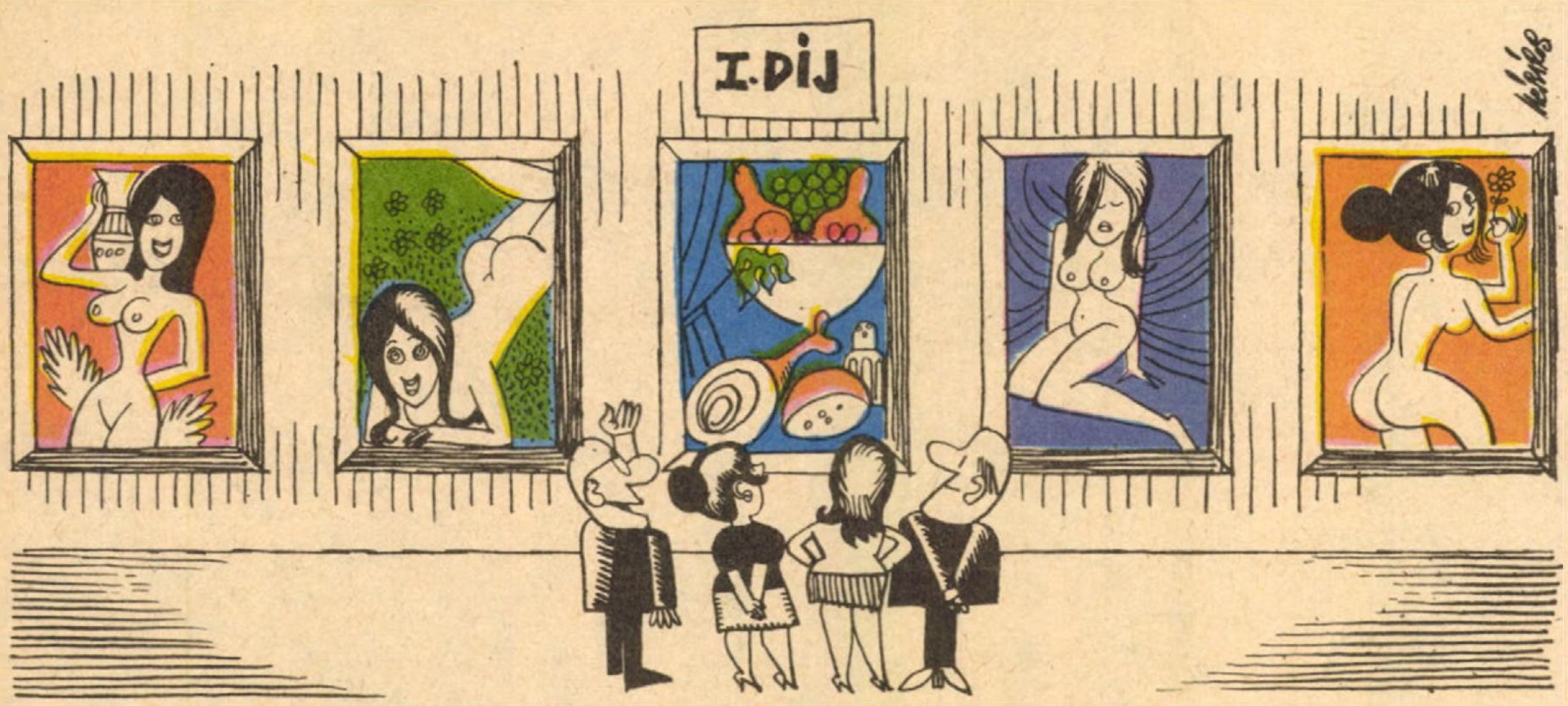
BUJÓCSKA

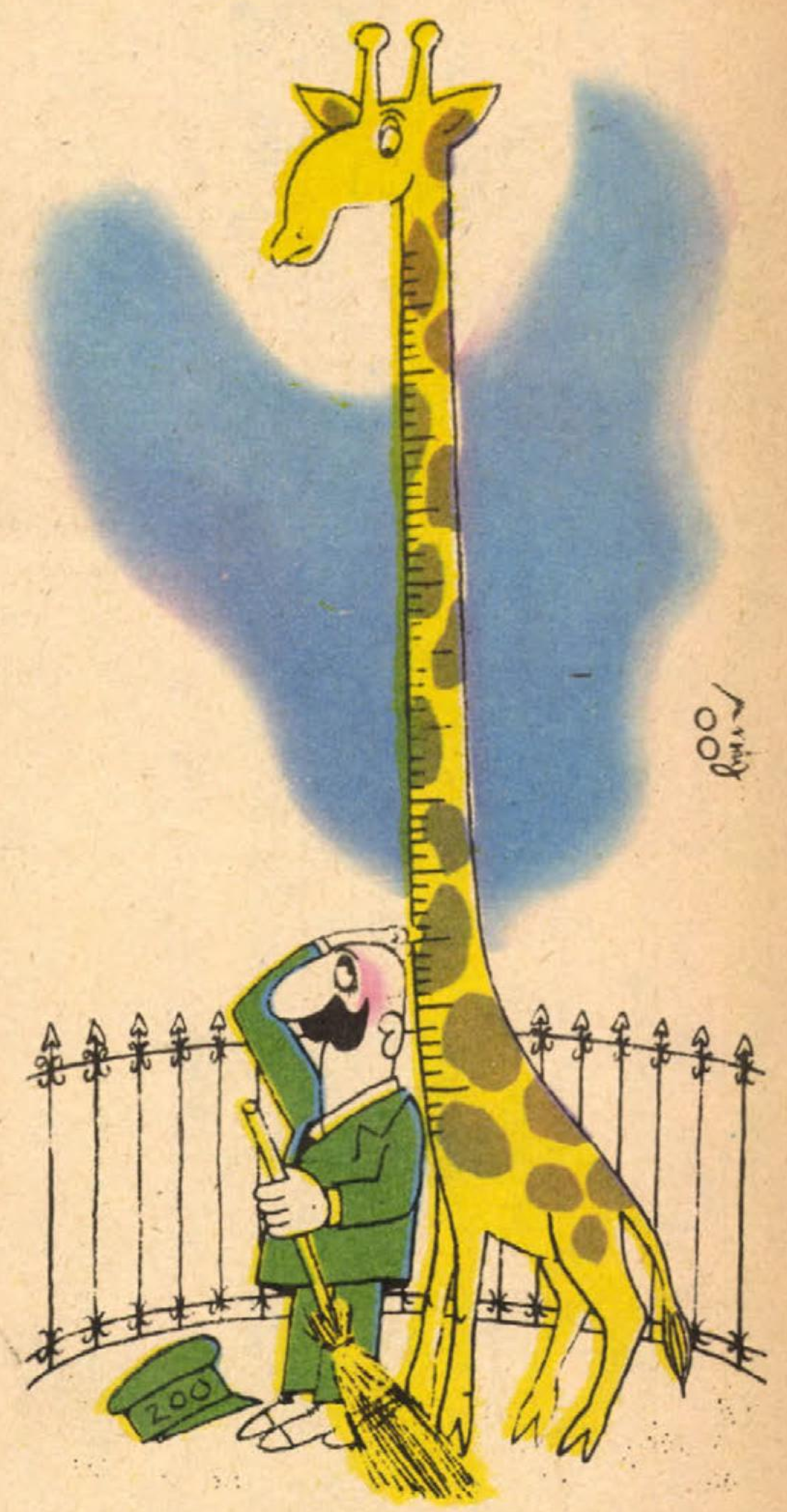
TE VAGY A HUNYÓ

VÉGRE VALAMI MÁS

HIÚSÁG

férfinapló 2100-ból

Hétfő. Édes kis Naplóm! Tegnap töltöttem be 180. életévemet. Érzem: öregszem, már a házimunka is nehezemre esik. Tegnap például csak egy könnyű kis vacsorát ütöttem össze: algalekváros palacsinta, amőbaöntettel. A receptet Marcitól kaptam, aki kiváló háziember. Mire drága kis 165 esztendős feleségem hazatért, az ultrahangsütőben éppen készen lett a vacsora, terítettem, feltálaltam az ételt, majd a lézermosogatóban elmosogattam. Ez alatt ő a meccset nézte a tizenhetedik csatornán. Nagyon el volt keseredve, mert a magyarok megint kikaptak a marslakóktól, pedig azoknak csak fél lábuk van, és az is bal. Labdarúgásunk — így mondja az én fanatikus nejem — nem tud kikerülni a hullámvölgyből. De hát én ehhez nem értek, az ilyesmi az asszonyok dolga.

Kedd. Komputergépemmel endliztem a hólokat. Fotocellával beszegtem az angint. Sajnos a feleségem megint kapatosan jött haza, alaposan eltángált a lyukkártyás verőgéppel. Hja, férfisors ... mit tehetek... Majd beírok a fényújságnak...

Szerda. Az asszony este megint rakétakezelői tanfolyamra ment. Ezalatt aranyos, kis férfitársaság gyűlt egybe

nálam. Jóska mesélte, hogy Dömötört otthagyta a felesége a csinos, kis huszonkétéves titkára kedvéért. Dezső panaszkodik, hogy az új bejárónője sorra eltöri a repülő csészealjakat.

Csütörtök. Ma volt a Nemzetközi Férfinap. Az asszonyok nagyon kedvesek voltak hozzánk. Virágot és Tibi-csokit kaptunk. Azt mondták: harcolnunk kell az egyenjogúságunkért.

Péntek. Ez borzasztó. Állítólag megint divatba jön a jéger alsó, meg a hózentróger. Az ember kénytelen átalakítani a toalettjét. A feleségem ugyan azt mondja, ne törődjek vele, de ez nem olyan egyszerű. Elemér megint pukkasztani akar, láttam, hogy egy vadonatúj forró gatyában ment le az űrállomásra. Csak tudnám, hol dolgoztat, de a világért el nem árulja a bestia...

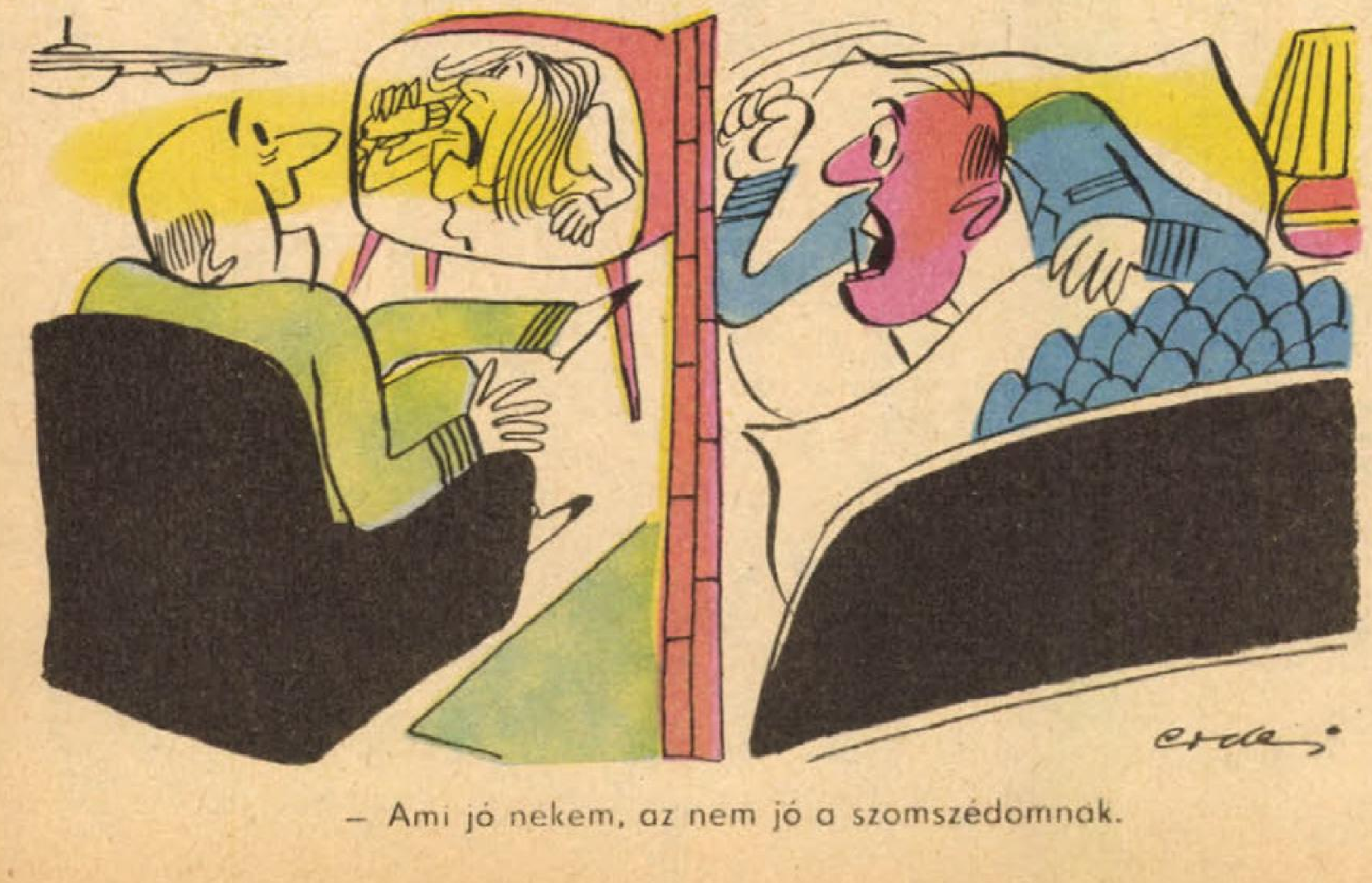
Vasárnap. Édes kis Naplóm! Most egy nagy titkot árulok el... Tegnap és ma nem csináltam semmit, csak heverésztem, cigarettáztam és néztem a csinos nőket a tévében. A feleségem ugyanis nincs idehaza. A klinikán van. Szül... Annyira sajnálom szegényt, hogy ellenszolgáltatásként naponta kétszer megborotválkozom.

Novobáczky Sándor

TÉVÉ-VITA

A TÉVÉ ÁTKA

– Ami jó nekem, az nem jó a szomszédomnak.

MUNKAEBÉD

